

Giới thiệu Chiến Lợi Phẩm Của Liệp* Vương (Liệp = Săn Bắt)

Anh là Liệp Vương, chỉ cần thứ gì đó bị anh nhìn trúng

Không một cái có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của anh!

Cô là cô gái đang thương vì cứu cha mẹ nuôi mà phải bán mình, cô không những bán nghề mà phải bán thân, cô phải trở trở thành bạn giường của anh một tháng.

Khi giao dịch hoàn thành, hai người vốn nên cầu về cầu, đường về đường

Ai biết anh lại như âm hồn không tan, còn hèn hạ lặp lại chiêu cũ. Cô lại trở thành Chiến Lợi Phẩm Của Liệp Vương một lần nữa.

Từng bước từng bước vào bẫy rập “ Câu Tâm “ của thợ săn là anh thiết lập.

Cho đến khi nhìn người yêu ban đầu của anh, cô mới bừng tỉnh hiểu ra

Cô vẫn không hiểu, vì sao anh phải cố tình muốn có được cô như thế?

Hóa ra, cô không phải chỉ là "chiến lợi phẩm" của anh mà đồng thời còn là một "vật thay thế". Thì ra là truyện tình không đáng có mà cô lại ưu tư trong lòng. Thì ra tình yêu mong manh tựa sợi khói...

Bạn đang đọc truyện *Chiến Lợi Phẩm Của Liệp* Vương (Liệp = Săn Bắt)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ở trong sân lớn như thế, bình thường đều sẽ truyền đến tiếng nói cười của khách trong tiệc rượu, nhưng mà tối nay, lại có vẻ khác thường, trong đại sảnh chỉ có một đôi vợ chồng trung niên và một cô gái trẻ tuổi ngồi đối diện.

Hai vợ chồng trung niên cực khổ kinh doanh một công ty nhỏ, những năm gần đây cũng coi là có chút quy mô, ở trên thương trường cũng có chút danh tiếng, thế nhưng việc làm ăn là dựa vào trời cho, cũng có một ngày bị phá hủy .

"Nếu như không có nhận được tiền vay ngân hàng của phó giám đốc Trương, chúng ta chỉ có thể tuyên bố phá sản." Khương tiên sinh bất đắc dĩ nói.

"Ông xã, thật không có biện pháp sao?" Khương phu nhân nhăn mày lại.

"Ừ!"

"Hùng thật đáng giận, cư nhiên nhẫn tâm như vậy, một chút đạo nghĩa giang hồ cũng không có, đốc lòng theo chúng ta giành một miếng đất, cũng không nghĩ đến chúng ta đã tốn bao nhiêu tâm huyết."

Không sai! Miếng đất ở khu đông nếu như có thể thuận lợi xây nhà, không chỉ nói là khu nhà cấp cao ngàn vạn, cho dù là bốn lầu bình thường, cũng có thể bán ra rất nhiều tiền.

Song một khối bánh lớn như vậy, nhưng lại chạy ra một Trình Giảo Kim. Vừa xuất hiện liền tốn một số lớn tiền mặt, đem người địa chủ khiêu khích đến phải do dự, vốn là đồng ý cấp cho bọn họ hợp đồng, hiện tại cũng biến thành không xác định.

"Chẳng lẽ không có phương pháp có thể nghĩ tới sao?" Khương phu nhân sắp nổi điên, bà cũng không muốn cực khổ hơn nữa đời người, lại đến thời điểm được hưởng phúc mà tuyên bố phá sản, lại khôi phục cuộc sống khổ sở như trước.

"Đối phương có nói lên một điều kiện, chỉ cần chúng ta đồng ý, hẳn ta cam kết sẽ không giành miếng đất khu đông với chúng ta, thậm chí còn sẽ đầu tư tiền bạc cho chúng ta, đạt tới cực diện song doanh ."

"Điều kiện gì?"

Khương tiên sinh nhìn cô gái ngồi ở trước mắt im lặng không nói lời nào một cái, không nhận được thật sâu thờ dài.

"Dù sao điều kiện này tôi sẽ không đồng ý, chết cũng sẽ không." Khương tiên sinh nghiêm túc tuyên bố.

"Nếu là song doanh, tôi tin tưởng hấn ta nhất định chỉ là đang đe dọa chúng ta mà thôi."

"Không! Bà không biết sao? Cho dù chúng ta không đồng ý điều kiện của hấn ta, hấn ta cũng không có tổn thất, ngược lại càng thêm không có lo ngại giành mảnh đất kia với chúng ta."

"Rốt cuộc hấn ta muốn như thế nào?"

Khương tiên sinh cúi đầu, không nói gì, Khương phu nhân không khỏi nóng nảy.

Vừa lúc đó, cô gái một mực im lặng bên cạnh lên tiếng, "Cha, con đồng ý."

Khương tiên sinh ngẩng đầu lên, tức giận lắc đầu, "Không cho phép, ta không cho phép."

"Rốt cuộc là như thế nào? Hấn ta muốn điều kiện gì?" Khương phu nhân dường như sắp nổi điên, tại sao muốn khơi lên hứng thú của bà đây? Thật là tức chết.

"Tên Hùng kia....."

"Như thế nào? Cùng Bình Bình có quan hệ sao?"

"Bà bảo tôi nói ra như thế nào đây!" Khương tiên sinh khổ sở nói.

"Mẹ, con đồng ý, bởi vì đây là chuyện duy nhất con có thể làm để báo đáp công ơn nuôi dưỡng của hai người."

"Đồng ý cái gì? Bình Bình, con đem lời nói cho rõ ràng." Khương phu nhân vội vã hỏi.

"Con đồng ý làm bạn giường của Hùng Thiên Phàm."

"Bình Bình, không phải là mẹ độc ác, cũng không phải là bởi vì con không phải là con ruột của ta mà đối với con như vậy. Con cũng biết, công ty xây dựng Khương Khương này là tâm huyết cả đời của cha con, tin tưởng con cũng sẽ không hi vọng nó bị tên ác Hùng kia phá hủy."

"Con biết." Khương Bình cúi đầu, nhu thuận trả lời.

Ở trong phi trường quốc tế người đến người đi, chỉ có một mình Khương phu nhân tới tiễn Khương Bình, bởi vì chuyến lộ trình này cũng không phải là nghỉ phép vui về quê, đương nhiên cũng liên rất bí mật không để cho người khác biết.

Cuối cùng vẫn là quyết định đồng ý yêu cầu của đối phương, nếu như hy sinh một người mà có thể xoay chuyển tình hình, vậy cần gì phải đem những người khác cùng nhau kéo xuống?

Cái ý nghĩ này chẳng những Khương phu nhân có, ngay cả Khương Bình cũng thế.

Kể từ khi còn bé ở cô nhi viện sau khi được vợ chồng Khương thị nhận nuôi, làm cho Khương Bình có cảm giác gia đình, biết được tư vị cha mẹ sủng ái, mặc dù bọn họ cũng không phải cha mẹ ruột của mình, thế nhưng bọn họ lại yêu thương cô hơn.

Khương Bình một mực tìm cơ hội để báo đáp họ thật tốt, chỉ là không nghĩ tới sẽ dùng loại phương thức này. Mặc dù có điểm khó chịu, nhưng cô vẫn quyết định làm như cũ.

Chẳng qua là hy sinh tự do và thân thể một tháng, cô tin tưởng mình có năng lực sống sót.

"Vậy bây giờ....."

"Mẹ, mẹ không cần lo lắng, con sẽ cố gắng hoàn thành nghĩa vụ con nên làm."

"Nhưng mà..... Ta biết rõ con thích Vương quản lý ở công ty....."

"Con hiện tại chỉ hy vọng có thể giữ được công ty thật tốt, để cho cha mẹ không vì chuyện này mà bận tâm nữa, những thứ khác, con đều không nghĩ ngợi thêm."

"Nhưng mà....."

"Mẹ, người nhanh trở về đi, nếu không để cho cha phát hiện mẹ vắng mặt, ông ấy sẽ biết chúng ta ở sau lưng đi tiến hành điều kiện trao đổi." Khương Bình nhắc nhở.

Khương phu nhân nhìn bốn phía một chút, trong phi trường người đến người đi, muốn bà đem con gái chưa bao giờ xuất ngoại bỏ ở nơi này, bà rất không yên tâm, mặc dù đứa con gái này là bà nhận nuôi, nhưng bà thật lòng coi cô như con gái thương yêu của chính mình.

"Ta không yên lòng....."

Khương Bình cầm tay mẹ nuôi, giọng nói bình tĩnh dịu dàng nói: "Hùng Thiên Phàm muốn bắt con trao đổi một số lợi ích lớn như vậy, tin tưởng hẳn ta sẽ không để cho con bị một tia tổn thương, cho nên, mẹ, đừng lo lắng, con không có việc gì."

Khương phu nhân lẳng lặng nhìn cô, trong lòng không khỏi buồn bực, Bình Bình mặc dù đáng đáp không phải là Quốc Sắc Thiên Hương, nhưng cũng giống như một đóa hoa nhỏ thanh thuần, sạch sẽ, hòa nhã không tỳ vết, nói gì cũng phải được lấy về nhà, che chở thật tốt, mà không phải biến thành bạn giường để đàn ông phát tiết dục vọng.

Bà thật sự không hiểu, cái tên ác Hùng đáng giận đó rốt cuộc đang đánh chủ ý xấu gì? Nhất định là muốn làm cho bọn họ nhục nhã, e rằng sau khi hẳn ta ăn Bình Bình, liền không nhận nợ rồi.

Vậy làm sao có thể!

"Mẹ cảm thấy chúng ta vẫn là nghe lời của ba con, không nên đi tốt hơn."

Điều kiện tên ác Hùng nói, là muốn Bình Bình một mình đáp máy bay đến trên một tòa đảo nhỏ ở Maldives*, chỉ cần đợi hết một tháng, sẽ để cô trở lại, nếu như phục vụ làm hẳn ta vui vẻ, chẳng những có thể không có kẻ địch, còn có thể thêm nhiều bạn bè.

*Maldives: là một quốc đảo gồm các nhóm đảo san hô ở Ấn Độ Dương.

Song loại cảm giác này giống như là bán con gái của mình vậy, bán con cầu vinh, những lời này cứ nhiên xuất hiện sò sò tại trước mắt. Thế nhưng không nói như vậy, phải giải quyết tất cả tình trạng bức người này như thế nào đây?

"Mẹ, không cần lo lắng cho con, con chỉ hi vọng trong khoảng thời gian này người có thể chăm sóc cha thật tốt, chuyện của công ty, con sẽ xử lý thật tốt."

"Nhưng mà ngộ nhờ người kia là một tên biến thái....."

"Chẳng lẽ mẹ hi vọng con thay đổi chủ ý sao?" Khương Bình nhẹ nhàng hỏi.

"Không! Ta không phải ý này, ta chỉ là....."

"Mẹ, con đã chuẩn bị tâm lý, tốt hay xấu con đều sẽ chịu đựng."

"Nhưng là....."

"Mẹ, nếu như mẹ nhưng là nữa, chúng ta liền cùng nhau trở về."

Cô xoay người muốn đi, lập tức bị Khương phu nhân bắt được tay phải, Khương phu nhân khó xử cũng không biết làm sao nói nhỏ, "Bình Bình, thật là uất ức con."

Khương Bình đưa tay trái ra vỗ vỗ tay mẹ nuôi, giọng nói mềm mại dịu dàng như cũ nói: "Mẹ, mau đi trở về nhà làm bạn tốt với cha đi! Con sẽ hoàn thành nhiệm vụ của con, sau đó bình an về nhà."

Cứ như vậy, Khương Bình ngồi trên máy bay tư nhân đối phương an bài, bay đi làm lợi ích trao đổi.

Một tháng sau, cô trở lại, không hề đề cập tới tháng kia xảy ra chuyện gì, chỉ biết là khó khăn của Khương gia đã giải quyết, mà Khương gia cũng thay đổi người làm chủ.

Ở trong một phòng làm việc đơn giản, một cô gái nhỏ cần cù nghiêm túc, đang khẽ cau mày nhìn công văn trên bàn. Vừa lúc đó, cửa phòng làm việc bị người vô lễ mở ra.

Có thể lỗ mãng như vậy, không tuân mệnh lệnh, chỉ có một người——Khương Uy.

"Anh nói em gái à! Tại sao lần này anh báo chí phí công văn em không ký? Anh chính là vì công ty vào sanh ra tử!"

"Đi quán rượu coi là vào sanh ra tử sao?" Khương Bình nhìn chăm chú vào con trai duy nhất của cha nuôi. Thật đáng buồn chính là, trên ti vi thường thấy cái loại cung chiều con trai, cung chiều đến làm cho con trai không có năng lực, biến thành kẻ bất tài không chịu được, lại có thể xảy ra ở trên người tốt như cha nuôi.

Có lẽ là bởi vì nhiều năm nay cha nuôi chuyên tâm làm việc, năm tháng trẻ tuổi đều bỏ trên sự nghiệp, cho nên coi thường việc giáo dục quan trọng với con cái, mới có thể ra một đứa nhỏ hồng bét như vậy.

"Dĩ nhiên! Em không biết muốn đi ra ngoài giao tiếp xã giao, cũng không phải là mang những ông chủ lớn kia đi nhà hàng Tây gò bó muốn chết, mà phải

là đi cái loại có phần vị kia..., còn có vài ly rượu đổ xuống bụng, làm ăn mới có thể thành a! Em rốt cuộc có hiểu làm ăn hay không?"

Đĩ nhiên hiểu, nếu không công ty xây dựng nhỏ nhỏ này đã sớm sụp đổ, căn bản không cần có bất kỳ cạnh tranh gì.

"Xem ánh mắt em, ý nói em rất biết làm ăn sao, nhưng mà em không được quên, em căn bản cũng không phải là người thừa kế danh chính ngôn thuận, chỗ ngồi bây giờ của em, cũng chỉ là em dùng thân thể đổi lấy."

Anh tàn nhẫn nhắc nhở về đêm tàn khóc của một năm trước, vậy mà Khương Bình cự tuyệt bị hấn kích động, một mặt là tự mình thật sự rất cố gắng muốn quên một tháng thời gian kia, mặt khác là cô lo lắng cho cha nuôi.

"Sao không lên tiếng? Tôi nói đúng rồi đúng không! Làm đàn bà thật tốt, cho dù năng lực làm việc không tốt, cho dù bị người bức đến bước đường cùng, chỉ cần vén y phục lên, mở ra bắp đùi là có thể giải quyết tất cả, thật là tốt."

Nghe được lời nói mát ghê tởm như thế, Khương Bình ở trên công văn ký tên của mình, không ngẩng đầu mà nói: "Anh đã hãm mộ như vậy, lần sau có cơ hội, tôi nhất định sẽ đề cử anh đi."

Khương Uy lập tức biến sắc mặt, "Được, cô đủ phách lối, cô đừng tưởng rằng cô có ba tôi nâng đỡ, mà có thể vô pháp vô thiên, một ngày nào đó, tôi sẽ đoạt lại được tất cả tôi nên có."

Khương Uy tức giận bỏ lại tuyên ngôn cuồng vọng, thờ phỉ phò xoay người tông cửa xông ra, lưu lại một mình cô, cảm thấy không nói gì.

Ai! Cô không muốn gây gổ với Khương Uy, vì toàn bộ công ty vốn chính là thuộc về anh ta, cô cũng chỉ là tuân thủ cam kết với mẹ nuôi và hiếu thuận với cha nuôi, ít nhất phải làm cho công ty này trở nên cường tráng, có thể gánh vác những mưa gió trên thương trường, sau đó là cô có thể không buồn không lo rồi đi.

Nhưng mà hiện tại..... Sợ rằng vẫn còn quá sớm.

Vừa lúc đó, cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

"Mời vào."

Đi vào là nữ thư kí giỏi giang.

"Giám đốc, tập đoàn Thiên Hạ vốn là muốn cùng chúng ta ký hợp đồng tạm thời đôi ý rồi." Nữ thư ký báo cáo.

"Cái gì?! Là nguyên nhân gì khiến Vương đồng đôi ý?" Một số tiền đặt cọc và tiền vi ước lớn mà Vương đồng không phải là luôn luôn tính toán tỉ mỉ sao lại bỏ qua chứ.

"Vương đồng nói nếu như muốn biết nguyên nhân, mời giám đốc bây giờ tối hôm nay đến Anh —— nhà hàng kiểu Nhật, đến rồi cô sẽ biết."

Khương Bình gật đầu một cái, "Tôi biết rồi, cô đi xuống đi!"

"Vâng" nữ thư ký nói xong liền rời đi.

Vương đồng luôn luôn thích đi khách sạn lớn khí phái ăn cơm, lúc nào thì cũng thích Anh - loại nhà hàng kiểu Nhật tinh tế tao nhã như thế?

Chỉ là bất kể ông ta đôi tính như thế nào, cô cũng phải làm cho ông ta lần nữa đồng ý hợp tác tốt với Khương Khương.

Khương Bình đã chuẩn bị giải thích tốt, hi vọng có thể dùng năng lực và bản lĩnh của mình, thuyết phục Vương đồng lần nữa —— tuy nhiên lần trước khiến Vương đồng đồng ý ký hợp đồng lớn này là dùng rượu ngon và đàn bà.

Đây là phương pháp sử dụng cô khinh thường nhất, nhưng cũng là phương pháp nhanh chóng hữu hiệu nhất có thể lấy được hợp đồng.

Nhưng mà tại sao đã xác định ký hợp đồng còn có thể đôi ý?

"Vương đồng, tôi là Khương Bình ở công ty xây dựng Khương Khương."

Lời của cô vừa nói xong, cửa phòng giấy liền chậm rãi bị mở ra, bên trong chỉ có một ngọn đèn lơ mờ chiếu sáng, thoạt nhìn có loại cảm giác tựa như ảo mộng.

Xem ra Vương đồng này thật sự là đôi tính, cô còn tưởng rằng sẽ thấy một đồng em gái trẻ tuổi vòng quanh ở bên người Vương đồng, trái ôm phải ấp.

Nhưng mà bên trong lại yên tĩnh, ánh mắt của cô liếc đến bóng dáng cao lớn ngồi ở một góc tối.

Khương Bình đi tới, cửa giấy sau lưng liền chậm rãi đóng lại, cô lập tức cung kính cúi người chào bóng người ngồi ở trong góc.

"Vương đồng, nếu như công ty chúng tôi có đắc tội đến chỗ nào của ông, xin ông tha lỗi nhiều hơn, nhưng mà tôi lại vẫn hi vọng có thể cùng quý công ty hợp tác, nếu như có yêu cầu gì, xin nói ra, tôi nhất định sẽ tận lực giải quyết."

Giọng nói tiêu chuẩn cung kính ôn thuận, lại mang một ít lễ phép khách khí, đây là thái độ trước sau như một ở trên thương trường của cô, đối với người lễ độ, tôn trọng, tự nhiên cũng sẽ nhận được đãi ngộ ngang hàng của đối phương.

Vẫn ngồi chồm hổm, tiếp đó đầu thật thấp cúi người chào, thế này giống như tư thế hành lễ của người Nhật Bản làm cô rất không quen, cô cảm thấy chân đều sắp tê dại, mà đối phương vẫn không có mở miệng.

Thời điểm cô ở trong lòng cảm thấy hoài nghi, đột nhiên, bóng dáng trong góc phát ra âm thanh.

"Nếu như em sớm mềm mại ngọt ngào như vậy, tôi cũng sẽ không giận em."

Bạn đang đọc truyện *Chiến Lợi Phẩm Của Liệp* Vương (Liệp = Săn Bắt)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Thanh âm này làm toàn thân Khương Bình giống như là bị ném vào trong nước lạnh như băng, nhất thời nửa khắc không cách nào nhúc nhích.

Đột nhiên, cô cảm thấy có người đứng dậy đến gần cô, giống như được giải cứu, cô lập tức xoay người muốn chạy tới cửa.

Tay của cô vừa mới đụng vào cửa, liền bị người từ phía sau ôm cổ, giống như một con mèo nhỏ không cách nào phản kháng, bị kéo vào trong ngực rộng lớn của đối phương.

"Còn muốn chạy trốn sao? Em thật cho là tôi sẽ đơn giản tha cho em như vậy?"

Đỉnh đầu của cô truyền đến giọng nói đàn ông, bình tĩnh lại khó nén một tia giễu cợt, làm người ta nghe càng cảm thấy chói tai.

"Có lẽ anh nên hiểu rõ một chút, tôi cũng nên nhắc nhở anh một cái, điều kiện trao đổi của chúng ta đã hoàn thành rồi, anh cũng nhận được cái anh muốn, tôi tin tưởng chúng ta đã không có bất kỳ quan hệ gì." Cô nỗ lực muốn coi thường cảm giác bị anh gắt gao ôm vào trong ngực.

Ánh đèn nhỏ vàng chiếu ở trên mặt của cô, như cũ có thể để cho Thiên Phàm thấy được khuôn mặt thanh lệ mịn màng của cô, dĩ nhiên còn có một đôi mắt như biết nói, lúc này đang nhóm một tia không vui cùng tức giận.

Một tháng sống chung với nhau, cô kiều mỵ cùng đáng yêu tất cả đều khắc sâu trong trí nhớ anh, không cách nào quên, chia lìa hơn một năm, nếu như không phải công việc mình quá nhiều, anh đã sớm trở lại tìm cô rồi.

Dĩ nhiên, cũng có một phần nguyên nhân là anh còn không có làm rõ ý nghĩ thật sự của mình.

Tròng mắt đen thâm lam của anh chậm rãi nhìn chăm chú vào hai đỉnh núi cô kích động mà phập phồng, nhớ tới những thứ kia ban đêm bàn tay to của anh đã từng dịu dàng vuốt ve qua, còn có một mái tóc rối loạn .....

"Tôi vẫn là thích em đem tóc buông xuống, sau đó tựa như con mèo nhỏ vui ở trong lòng của tôi, bộ dáng kia thật là làm cho người ta nhìn không được muốn đem em ăn một miếng."

Kể từ sau khi cùng cô chia lìa, mỗi đêm anh đều không thể tự kiềm chế nhớ tới cô, rốt cuộc, anh không chịu nổi, anh nhất định phải trở về tìm cô, phải đoạt lại chiến lợi phẩm đã từng thuộc về anh này.

"Chẳng lẽ tôi một chút cũng không khiến em quyến luyến?"

"Dĩ nhiên không có, tôi sẽ không quyến luyến một người đàn ông thích dùng tiền để mua phụ nữ." Khương Bình lạnh lùng trả lời.

"Vẫn còn đang giận tôi?"

Lời của anh làm con tức của cô càng thêm lên cao, bắt đầu kịch liệt giãy giụa.

"Mời tự trọng, buông tôi ra."

"Chẳng lẽ em không muốn một khoản lớn làm ăn của Vương đồng kia?"

Những lời này làm cô đang giãy dụa phản kháng lập tức dừng lại, một đôi mắt to thông hận nhìn chằm chằm anh.

"Quả nhiên là anh giờ trò quý!"

Ánh đèn mờ chiếu rọi lên khuôn mặt tuần mỹ lãnh đạm, trong đôi mắt kia nhưng là tràn đầy yêu thương, giống như đã yêu cô rất lâu.

Trên thực tế cũng đích thật là, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh còn tưởng rằng người mình nhìn thấy là mối tình đầu kia, trái tim thiếu chút nữa đã ngừng lại.

Mặc dù loại chuyện như vậy rất không thể tưởng tượng nổi, nhưng lại xảy ra rõ ràng, cho nên thời điểm anh nhìn thấy cô, giống như thấy người yêu không có duyên phận năm đó, kích thích tình yêu sâu trong lòng anh.

Khuôn mặt cô mỹ lệ, còn có một mái tóc đen nhánh xinh đẹp, cảm giác mềm nhũn khi ôm vào trong ngực.....

Đã từng chết đi hạnh phúc, anh không muốn lần nữa mất đi.

"Không sai, chính là tôi, em muốn làm thế nào?"

"Anh!" Khương Bình hung hăng nhìn chằm chằm anh.

"Hôm nay, em cùng em lúc trước không có gì khác biệt, ở trước mặt của tôi, em vẫn là một cô gái nhỏ cần tôi giờ cao đánh khẽ."

Ghe tởm! Bị anh nói trúng, sự thật chính là tàn nhẫn vô tình như vậy.

Khương Bình cắn răng nghiêng lợi quay đầu đi chỗ khác, thế nhưng thân thể cũng không có rời đi ngực của anh, bởi vì cô biết giây giữa chỉ là càng thêm kích thích dục vọng chinh phục của anh.

Người đàn ông này ở trên thương trường biệt danh nếu đã gọi là "Liệp Vương", liền nhất định có đạo lý của nó.

Một thợ săn thích chinh chiến chém giết, con mồi chỉ cần bị anh nhìn trúng, không có một người nào có thể thoát đi được lòng bàn tay của anh!

Cô không phải là một người trong đó.

Khương Bình hít sâu một hơi, chậm rãi quay qua sau đó ngẩng đầu lên, một đôi mắt to ngập nước có chút buồn bã nhìn chăm chú vào anh, "Anh đến cùng là muốn như thế nào?"

Anh nghĩ muốn như thế nào?

Anh làm sao có thể làm gì! Những năm gần đây, anh duy nhất khát vọng, cũng chỉ là hi vọng có thể lần nữa có được tình yêu của quá khứ, thậm chí là đền bù lại.

Thiên Phàm không mở miệng nói một câu, chỉ là cúi đầu, thật sâu hôn môi của cô.

Anh không cho cô bất kỳ cơ hội nào để nói, bá đạo nhiệt tình lại cuồng dã giằng xé cái miệng nhỏ nhắn hồng nhợt của cô.

Khương Bình cho là mình đã quên nụ hôn của anh là mất hồn cỡ nào, kỹ xảo đùa bỡn cô là cao siêu cỡ nào, cho là trong một năm mình tách ra, thật sự cố gắng quên, không nghĩ tới cô sai lầm rồi.

Môi của anh bá đạo xâm nhập trong miệng cô, đầu lưỡi linh hoạt không chút hoang mang treu chọc cô, cho đến khi cô không chỗ có thể trốn, chỉ có thể thuận theo anh, đáp lại anh.

Cô nghe được hô hấp đối phương từ từ tăng nhanh, thân thể cũng bởi vì hưng phấn mà run rẩy, anh phát ra thở dài thỏa mãn, thật sâu khiêu khích khát vọng đối với anh sâu trong nội tâm cô.

Cô thử muốn giãy giụa, song đôi tay lại bị bắt được, sau đó bị anh đẩy ngã ở trên nệm tatami*, hai tay bị ép lên đỉnh đầu.

Nệm tatami: một loại nệm được lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản. (Ai muốn biết rõ, mời search google. ^^!)

Cô đóng chặt lại môi của mình, không cho phép anh dễ dàng vượt lời trì hoãn một bước nữa, nhưng là cô không nên coi thường lực hút của anh.

Trong lòng của cô là hận anh, nhưng thân thể của cô lại phản bội cô, giống như là một con mèo con khát vọng chủ nhân vuốt ve, mỗi lần bị anh đụng vào, liền hoàn toàn không có biện pháp phản kháng.

Không nên là như vậy, cô không phải đã sớm tự nói với bản thân, tuyệt đối không thể có kí ức hoặc quyến luyến gì với một thằng kia.

Vậy mà..... Cô làm sao có thể quên mất nụ hôn cao siêu lại mất hồn của anh! Còn có cái loại vuốt ve làm phụ nữ trên toàn thế giới đều không có cách nào chống cự, anh có thể dùng môi và đôi tay của anh khiến cho cô bay lên thiên đường vài lần.

Đây là kí ức duy nhất trong một tháng cô ở nơi đó bán mình.

"Em như thế nào cũng không có biện pháp chán ghét tôi nữa, em không được quên, trong một tháng đó, tôi là nỗ lực cỡ nào để cho thân thể em đối với tôi nghiêm." Môi của anh không ngừng nhẹ gặm da thịt tuyết nõn, dọc theo cần cổ tỉnh té tràn đầy đường cong phụ nữ di chuyển xuống. "Tôi chưa từng có dụng tâm lấy lòng một phụ nữ như vậy, em thật nên cảm giác mình là hạnh phúc, may mắn."

"Cái tên gia hỏa mặt dày này." Cô cắn răng nghiêng lợi nói, muốn giãy giụa lại chỉ đổi lấy cả khuôn mặt đỏ bừng, yêu kiều hỏn hển, dẫn đến anh càng thêm cực kỳ hưng phấn.

Anh ép chặt ở trên thân thể của cô, mặc dù cách đồ công sở đoan trang, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nguyên vẹn cô mềm mại và thom ngát, da thịt tuyết trắng vô cùng mịn màng, làm cho anh không kịp chờ đợi muốn ôn chuyện cũ.

"Thì ra là em vẫn ngượng ngùng như vậy, một chút cũng không có đổi." Anh hôn hít khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ bừng của cô, cái miệng nhỏ hồng hồng có một chút sưng đỏ, để lộ ra anh vừa rồi đói khát khó nhịn đến cỡ nào.

"Không nên đụng tôi." Cô quay mặt.

Anh khẽ cười một tiếng, tà khí nói: "Chỉ sợ rất khó, nếu tôi quyết định xuất hiện ở trước mặt của em, điều này đại biểu cái gì em biết không?"

"Đại biểu anh hạ lưu, hèn hạ, vô sỉ, không giữ lời hứa."

Nghe được cô lên án, anh cũng không có tức giận, chỉ xem cô như là một cô gái nhỏ lộn xộn, trên mặt mang nụ cười dễ dàng tha thứ, nhưng mà anh không có định dừng lại xâm lược nội tâm suy nghĩ thật lâu, anh dùng đôi tay nắm lấy bộ ngực mềm mại lại co dãn của cô, bừa bãi vuốt ve.

"Dừng tay....." Đôi tay cô đã tự do, lập tức giữ bờ vai của anh liệu mạng nghĩ muốn đẩy anh ra, nhưng anh là cao lớn cường tráng như thế, động liên tục cũng vẫn không nhúc nhích một cái, ngược lại thì cô đã thờ ơ gấp đến không được, cơ hồ sắp không có cách nào hô hấp.

Anh đang vui vẻ vuốt ve, nhìn thấy cô dừng lại động tác không ngừng thờ ơ gấp, liền dùng một bộ giọng điệu rất đau lòng nói: "Thế nào? Quá mức kích động không cách nào hô hấp sao? Tôi giúp em cởi nút áo ra, như vậy sẽ thoải mái một chút."

Cô rất muốn kêu anh biến, nhưng là đầu mới vừa rồi giãy giụa, cộng thêm mấy ngày nay buổi tối thức khuya làm thêm giờ, khiến đầu óc cô lập tức choáng váng, trời đất quay cuồng, hô hấp khó khăn.

Để cho anh thay mình cởi ra 1~2 viên cúc áo được rồi. (chị thật là.... tự rước họa mà =.=)

Hai mắt cô nhắm lại, không muốn nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của anh.

Quả nhiên, sau khi cúc áo cởi ra, hô hấp của cô thoải mái một chút.

Chợt, cô cảm thấy một hồi gió lạnh thổi vào thân thể cô, gây nên một hồi lạnh run, cô cúi đầu, không nhìn được thẹn thùng quát to một tiếng.

"Cởi ra 1~2 viên là được rồi, anh làm gì đấy?" Mặc dù cô xấu hổ dùng đôi tay che kín ngực, nhưng mà áo đã bị cởi ra lộ ra đồ lót màu hồng, càng giống như là một bức tranh vẽ mê người.

Nhìn ngực bị che phủ như ẩn như hiện, hai nửa viên tuyết trắng nõn nang so với toàn bộ phơi bày còn muốn làm người ta mất hồn hơn.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Thiên Phạm tồn tại vẻ khát vọng không che giấu được, ánh mắt tràn ngập dục vọng của anh khiến cho lòng cô như nai con nhảy loạn, cơ hồ không cách nào khống chế mình.

"Không nên như vậy....."

"Thông minh như em, còn không biết tình hình bây giờ đã không thể tùy theo em nữa sao?"

Thanh âm anh khàn khàn hấp dẫn làm cho cô choáng váng, chỉ ánh mắt tràn đầy xâm lược của anh cũng đã làm cho toàn thân cô không ngừng cao trào, chứ đừng nói anh còn thực sự động thủ.

"Không cần..... Tôi thỉnh cầu anh....."

"Thế nào? Mới vừa rồi cao cao tại thượng như công chúa lạnh băng, hiện tại lại đáng thương cầu khẩn như công chúa Bạch Tuyết..... Cũng tốt, cầu xin thợ săn tôi đi! Tôi muốn nhìn xem em như thế nào cầu khẩn tôi tha cho em một cái mạng?" Bàn tay to của anh chia ra kéo hai tay của cô, kiên quyết kéo qua hai bên. "Không....." hai tay cô vô lực phản kháng, nhưng cuối cùng đánh không lại lực lượng mạnh mẽ mà đánh thép của anh, bị đặt ở hai bên đầu, không thể động đậy.

Thiên Phạm cúi đầu, dùng răng cắn nơ hình con bướm trong nội y của cô, sau đó tà mị kéo lên trên.

"Hùng Thiên Phạm!" Cô hung hăng hít một hơi thật sâu lớn tiếng kêu, kèm theo một tiếng xấu hổ cảnh cáo của bản thân, một bộ ngực sữa xinh đẹp trắng như tuyết liền giống như là bánh bao hấp nhỏ bật ra ngoài.

"Có, anh ở chỗ này! Tại sao còn phải gọi anh? Chẳng lẽ là muốn anh nhanh một chút sao?" Anh giả bộ ngu hỏi.

"Tôi nào có?"

"VẬY anh liền tuân lệnh rồi." Anh căn bản cũng không để ý tới kháng nghị của cô, cúi đầu mở to miệng ngậm nụ hoa nhỏ vừa xuất hiện liền mê hoặc mình, chậm rãi mút, trêu chọc.

Trời ạ! Thật thoải mái.....

Khương Bình cắn chặt lấy môi dưới, không để cho rên rỉ xấu hổ bật ra miệng, mặc dù loại cảm giác đó mãnh liệt giống như một ngọn lửa chạy băng băng ở toàn thân, không có để cô phát tiết ra miệng, cô nhất định sẽ bởi vì không cách nào chịu đựng mà bị thiêu đốt hầu như không còn.

Nhưng mà không thể, bởi vì chỉ cần để anh nghe được một tiếng, anh sẽ giống như là thợ săn lấy được tin tức thắng lợi, càng thêm tăng cường thể công xâm lược.

Thiên Phàm khẽ liếm nụ hoa nhỏ xấu hổ bên phải của cô, một tay khác cũng không quên nhẹ nắm lấy, ngón cái tà ác khẽ xoa ngực trắng mịn màng.

Cô bị trêu chọc đến toàn thân mềm yếu vô lực, hé ra khuôn mặt yêu kiều xinh đẹp cũng xấu hổ đến giống như là quả táo đỏ.

Khi anh cố ý muốn hòa tan thân thể của cô, hòa tan lý trí của cô thì cô như thế nào có thể kiên trì tới cùng?

Nhất là một luồng sóng khoái cảm không ngừng từ ngực truyền tới toàn thân, từ trên cao đi xuống chảy đến giữa hai chân, kích thích chỗ sâu nhạy cảm trong cơ thể, tràn ra chất mật ướt át trong suốt .....

"Thân thể của em so với lý trí em đáng yêu hơn nhiều, ít nhất nó rất hoan nghênh bạn cũ là tôi đã từng mang cho nó rất nhiều sung sướng." Anh nhẹ nhàng lôi kéo nụ hoa nhỏ nhạy cảm của cô một cái.

"Im miệng, đây chỉ là phản ứng bản năng." Cô phải dùng hết tất cả hơi sức mới có thể nói ra những lời này, vừa nói xong, lập tức bị anh dùng sức vuốt ve ở hai bên ngực, "A....."

Giống như là trừng phạt, bàn tay to của anh không ngừng cầm nắm, ma sát hai vú to mềm mại của cô, sức lực lớn đến cơ hồ khiến cô cảm thấy đau đớn, nhưng càng nhiều hơn là khoái cảm mất hồn.

Nhìn thấy cô vẫn như cũ quật cường cắn chặt môi dưới, tròng mắt đen của anh nhíu lại, cúi đầu, bá đạo hôn môi của cô.

Khi anh che lại môi của cô trong nháy mắt kia, cũng đem lấy tiếng khóc sùi sùi của cô che lại, nuốt vào trong thân thể của anh, để lộ ra cô vô lực khuất phục.

Anh đói khát hôn môi cô, bàn tay vốn là chiếm đoạt ngực cô vẫn tiếp tục vuốt ve bộ ngực sữa đáng yêu kia, một cái tay khác là chậm rãi di chuyển xuống dưới.....

Khương Bình đang chôn sâu ở trong sóng biển khoái cảm đột nhiên cảm giác được có một bàn tay to đặt lên hai chân của mình, mới giật mình sợ hãi phát hiện váy mình đã bị vén lên, lộ ra quần lót nhỏ mỏng manh.

Lý trí của cô hồi phục chút, lửa nóng thân thể cũng lạnh như băng một chút, tay nhỏ bé đè lại bả vai cường tráng của anh đẩy ra, hai chân giùng giàng không để cho anh xâm lược thành công.

Nhưng là không còn kịp rồi, ngón tay thon dài của anh đã cách vài mỏng hoạt động qua lại, theo ngón tay anh di động, một chút xíu nước đọng nho nhỏ cũng từ từ mở rộng.

"Phần thưởng nhỏ, em cũng đã xuân tâm nhộn nhạo rồi, nếu không thỏa mãn em thật tốt, anh sợ rằng em sẽ rất khổ sở."

"Tôi sẽ không."

"Anh không tin."

Cô muốn mở to miệng kháng nghị, lời còn không có nói ra, liền cảm thấy quần lót bị lôi kéo, vườn hoa thiếu nữ không có bảo vệ, một trận lạnh lẽo xâm nhập.

Nhưng là rất nhanh, trận lạnh lẽo kia liền bị một cỗ hơi thở lửa nóng thay thế.

"Anh..... Không cho phép." Cô rất rõ ràng anh muốn làm cái gì.

Không sai! Người đàn ông này nguyên vẹn biết nhược điểm của cô, chỉ cần anh làm động tác này, dù là trời sập xuống, cô đều không quản được rồi.

Thiên Phàm hơi cười cười, đôi tay kéo bấp chân giày giữa của cô, sau đó đè lên, không nhanh không chậm liếm cánh hoa ướt át này một cái.....

"A....." khoái cảm như chạm điện làm cho toàn thân cô căng thẳng, cơ thể một giây kế tiếp tất cả đều nhũn dãn, giống như là băng hòa tan.

"Tôi hận anh..... Tôi hận anh....." Cô thờ gắp rên rỉ, thanh âm ghen ngào xen lẫn vui vẻ kích tình nhiều hơn.

Nhược điểm của cô, nhược điểm sẽ không có một người đàn ông khác biết được, chỉ có anh biết, mỗi lần anh đều đặc ý đối phó cô như thế này.

Mà cô không có tiền đồ mỗi một lần đều sẽ đầu hàng, bởi vì cô tham luyến loại khoái cảm làm người ta muốn thét chói tai này.

"A..... Ừ....." Từ giữa hai chân không ngừng truyền tới vui vẻ mát mẻ, làm cho cô kiều mỵ rên rỉ, cái miệng trắng như tuyết cũng không khỏi tự chủ nâng cao, đem nhụy hoa tươi non hiển hiện trước mặt của anh.

Anh đương nhiên sẽ không cự tuyệt ân cần cố gắng hiển như vậy, đầu lưỡi linh hoạt càng thêm ở nhụy hoa nhỏ trên đầu, kích thích cả người cô tê dại khó nhịn.

"Không nên như vậy..... Tôi không chịu nổi....."

"Không phải nói hận anh?"

Cô đáng thương cần môi dưới, thân thể đã đầu hàng, nhưng là muốn cô không biết thẹn nói ra lời khiến mình mất thể diện, cô không làm được.

Về mặt cô tự nhiên giao chiến, thật là cực kỳ đáng yêu, đồng thời, anh cũng không đành lòng nhìn cô nhăn mày lộ ra từng cái nếp nhăn, không đành lòng cô cần môi dưới đến độ chảy máu, quyết định về sau sẽ cùng cô tính sổ.

Hiện tại trước mặt thật tốt thương yêu cô.

"Được rồi, anh liền không ép em nữa, chúng ta nồng nhiệt thật tốt một cái. Anh biết rõ em cũng rất lâu không có làm rồi, hiện tại chỉ cần ngoan ngoãn, anh sẽ thỏa mãn thân thể đói khát đã lâu của em." Anh ở bên tai của cô nhỏ giọng nói, hơi thở thổi ra lửa nóng, cũng đem ngọn lửa trong cơ thể cô trên choker càng thêm nóng bỏng.

Anh bắt được tay nhỏ bé của cô đi tới dục vọng đã sớm bùng lên của anh, chậm rãi vuốt ve.

"Em xem một chút, nó bởi vì khát vọng em mà trở nên lớn như vậy rồi."

Khương Bình thẹn thùng nghiêm mặt, nhưng tay nhỏ bé không có lùi về.

"Muốn nó sao?" anh nhẹ nhàng hỏi, "Chỉ cần muốn, đưa tay, anh liền thuộc về em."

Tay nhỏ bé trắng nõn rốt cuộc không kháng cự được lửa tình hấp dẫn, từ từ giải phóng dục vọng của anh, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại, nằm ở trước mặt anh giống như là một con cừu nhỏ nhu thuận, chuẩn bị tiếp nhận anh đoạt lấy.

Thiên Phạm nhìn cô giống như một đóa hoa nở rộ vì anh mở ra hai chân, đem nhụy hoa e lệ mềm mại không có chút nào cất giữ hiện ra ở trước mặt anh.....

Đột nhiên, cô nghe được cửa có tiếng người nói chuyện, giống như một thùng nước lạnh hung hăng đổ lên đầu cô.

Trời ạ! Cô rốt cuộc đang làm gì? Lại có thể bị anh hấp dẫn như bị quỷ ám

Không! Không thể!

Cô đột nhiên mở mắt, đón nhận ánh mắt đen tràn đầy kích thích của anh, muốn lùi bước, lại bị anh nhanh hơn một bước phát hiện ý đồ của cô, bàn tay bắt được hông cô, không nghĩ ngờ gì nữa đem chính mình đẩy vào trong thân thể của cô.....

Khương Bình tròn to hai mắt, nhưng không ngăn cản được anh xâm nhập, đương nhiên như vậy, tuyệt không chần chờ liền đi vào thân thể cô, sau đó bắt đầu luật động mát mẻ.

"A!" Cô vốn là nín thở, nhưng vào lúc này phun ra một cổ hơi thở không thể làm gì được.

Một tiếng kêu nhỏ này khiến tất cả kháng cự đều công phá, cô nhớ tới thời điểm lần đầu tiên bị anh tiến vào, cái loại chuy tâm đau thấu xương đó khiến cô cơ hồ đã muốn bất tỉnh.

Hôm nay, sau khi gặp mặt lại hoan ái, hoàn toàn đánh thức ký ức cô có ý chôn sâu, cảm giác bị nhét vào lửa nóng truyền khắp toàn thân, một loại khoái cảm thoải mái vui vẻ cũng thay thế tất cả lý trí, hai tay của cô không kiềm hãm được chậm rãi leo lên bờ vai anh.

"A!"

Rên rỉ say sưa tiết lộ tình cảm nội tâm của cô, Thiên Phạm ôm chặt cô, cô gắng đóng cửa, dùng toàn lực tự mình thăm dò tư vị ngọt ngào của cô.

Trong đầu Khương Bình chậm rãi hiện lên một tháng kia, chính là cái buổi tối khi cô xuất hiện ở trong phòng của anh, cô thẹn thùng rồi lại phải cố làm ra trấn định đối mặt anh ——

Giả trang chính mình là một kỹ nữ được rồi, bị lừa gạt chỉ là thân thể của mình, nhưng tuyệt đối không phải là linh hồn của mình.

Ngày đó, cô tính toán để cho mình giống như là một thân thể không có linh hồn cùng anh hô mưa gọi gió, mặc cho anh định đoạt, nhưng mà anh đâu có nguyện ý người phụ nữ mình khổ cực lấy được chỉ là một búp bê bom phòng.

Vì vậy, anh sử dụng xuất ra tất cả kỹ xảo sở trường, vừa cưỡng bách vừa dụ hoặc cô vì anh mở ra chân ngọc, sau đó tiến vào trong thân thể ngây thơ của cô, nhuộm từng mảnh hoa hồng.....

Trải qua một đêm nghi thức giám định, càng làm cho anh mừng rỡ như điên, cao hứng mình lấy được một con mồi thuần khiết không tỳ vết, chỉ dành riêng cho mình.

Từ đó về sau mỗi buổi tối đều muốn được cùng cô quan hệ thân mật, ở trên giường lớn của mình, trên mặt đất, ở trên bàn, ở trên bậc thang..... Bất kỳ địa phương có thể nghĩ được đều có lưu lại ký ức hai người hoan ái.

Thậm chí có một ngày, anh nhất thời cao hứng nói muốn đi nhìn biển, hai người tới bờ biển, gió biển đem thân thể thiếu nữ mảnh khảnh yếu đuối của cô lộ ra không bỏ sót, âu phục màu trắng mỏng manh như ẩn như hiện chỉ là gia tăng mị lực mà thôi, càng thêm lay động người đàn ông dục vọng đã sớm thất thường, anh khó kìm lòng nổi tấn công cô, không để ý có phải ở nơi công cộng hay không, liền vén quần cô lên, dùng bàn tay tràn đầy ma lực vuốt ve toàn thân yếu đuối vô lực của cô.

Rốt cuộc vẫn là không thể làm gì để cho anh xâm nhập, bên tai nghe tiếng sóng biển, còn có tiếng thở dốc của người đàn ông ở phía trên, Khương Bình nhắm mắt lại, chậm rãi đóng đưa eo thon, hòa theo anh chạy nước rút đoạt lấy.

"A....." Khi khoái cảm cao trào mãnh liệt ở hiện thực giống như biển rộng lan tràn cuốn tới đây, cô không nhận được rên rỉ ra tiếng, ở trong tiếng kêu hoan hi lẫn nữa khuất phục luồng sóng cường thế công kích của anh.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Lợi Phẩm Của Liệp* Vương (Liệp = Săn Bắt)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Không biết đã qua bao lâu, dây dưa luật động mới dừng lại, thừa lại là hai thân thể mệt mỏi, hô hấp gấp gáp, để lộ ra mới vừa rồi là kịch tình cuồng dã như thế nào.

Tại sao có thể như vậy?

Cô lại có thể chạy không khỏi nụ hôn của anh, không kháng cự được bàn tay to của anh, dễ dàng đầu hàng!

Chẳng lẽ mình thật giống như anh nói, đời này cũng không thoát khỏi được anh, thân thể của cô đã nghiện anh?

Nếu quả thật là như thế, nên làm cái gì mới tốt bây giờ?

Khương Bình lẳng lặng nằm, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú trần nhà, phong cách nhà hàng kiểu Nhật trên trần nhà bố trí một cái đèn lồng tràn đầy êm dịu.

Cô dường như trốn tránh chậm rãi nhắm hai mắt lại, giống như là một con thỏ nhỏ bị chinh phục, chỉ có thể nằm trên mặt đất, gào khóc ở trong lòng, lại một chút biện pháp cũng không có.

Rốt cuộc vẫn thua.

Cô thoát nhìn xinh đẹp đến làm cho người ta ghê tởm, nhất là nằm ở trên nệm Tatami, quần áo xốc xếch, tóc hơi rối, gò má ửng hồng, miệng nhỏ bị hôn sưng lên, càng thêm làm người ta không thể kháng cự, hai mắt cô nhắm lại, đáng vẻ tuyệt vọng.

Anh chính là thích xem cô đầu tiên là chống lại, nhưng cuối cùng không kháng cự được anh, chỉ có thể đành chịu khuất phục.

Không biết vì sao, tình tính cô hỗn hợp quật cường rồi lại nhu nhược, hết sức hợp khẩu vị của anh.

Chẳng lẽ cô không biết thực tế xã hội này chính là như vậy sao? Chỉ cần có cơ hội có thể ăn luôn cô, bất luận kẻ nào cũng sẽ không chút nào chậm trễ, liền lấy điểm này mà xem, cô hiện tại giống như là một con mèo con bị chinh phục nằm ở trong lòng của mình, sự thật không phải đã rất rõ ràng?

Anh nhẹ nhàng ở trên mặt cô ấn xuống một cái hôn, động tác dịu dàng như vậy không một chút nào không được tự nhiên, ngược lại, anh là cam tâm tình

nguyện làm như vậy, hơn nữa tuyệt không cảm thấy mất tự nhiên.

Cho dù cô gái này có gần như trăm phần trăm dung nhan giống Tiểu Thiên, thế nhưng tính khí lại khác biệt như trời với đất.

Rất có ý tứ, cô như vậy càng thêm kích thích dục vọng chinh phục của anh.

Đây là những phụ nữ khác không cách nào mang lại cho anh, thậm chí ngay cả Tiểu Thiên mình thích nhất cũng không làm được.

Tiểu Thiên chính là một mèo con đáng yêu, luôn luôn muốn chủ nhân phải sủng ái cùng chú ý mới có thể sống qua.

Nhưng lại không giống với Khương Bình.

Mặc dù cô cũng là một con mèo nhỏ, đáng yêu giống nhau, nhưng không phải lúc nào cũng cần quơ cái móng vuốt mèo không có một chút lực sát thương kia như vậy.

Có lẽ cũng bởi vì như thế, mới có thể khiến anh không nhận được làm ra quyết định hèn hạ ngay cả mình cũng không dám tin, lợi dụng quyền thế của mình làm cho cô không thể không khuất phục, trở thành bạn giường của anh trong một tháng, bạn giường xứng với tên thực.

Anh ở trong một tháng kia hoàn toàn hưởng dụng thân thể xinh đẹp của cô, đồng thời cũng hưởng thụ khoái cảm khó quên cô mang cho anh.

Một phụ nữ có thể mang cho đàn ông bao nhiêu vui thích, cô xác thực cũng làm được rồi, điều này làm anh ngay từ đầu cho là cô đối với chuyện nam nữ không xa lạ gì, thậm chí còn cảm nhận được cảm giác huấn luyện chuyên nghiệp.

Nhưng mà lần đầu tiên sau khi cô tiếp nhận anh tiến vào, đám màu đỏ tươi kia liền trả lời tất cả vấn đề của anh.

Theo lý thuyết, cũng có thể như vậy, đàn ông không phải đều có mối nối cũ sao?

Vô luận là về mặt sự nghiệp, hoặc là về mặt tình cảm, anh đều giống như một thợ săn khôn khéo lão luyện, luôn luôn tìm con mồi, sau đó ngày đêm không ngủ chỉ muốn chiếm được, săn đuổi con mồi mình chọn trúng, từng cái một trở thành chiến lợi phẩm của mình, rồi lại khoe khoang.

Mà bây giờ, mục tiêu của anh chính là vật nhỏ xinh đẹp này.

Nói cô trời sanh chính là phải làm chiến lợi phẩm của anh cũng không quá đáng, bởi vì ngay cả tên của cô cũng gọi là: "Phần thưởng".

Khương Bình, phần thưởng*, căn bản nhất định từ khi sinh ra đã làm chiến lợi phẩm trân quý nhất của một người đàn ông, nếu còn không cất giấu thật tốt, căn bản đúng là có lỗi với chính mình.

*hai từ phát âm giống nhau.

Từ nhỏ, anh đã chấp nhận phải tiếp quản vị trí lãnh đạo công ty to lớn trong gia đình, cũng bởi vì tính chất công ty, anh phải học tập như thế nào lãnh khốc vô tình chinh chiến ở trên thương trường, chiếm đoạt, trở thành đầu rồng* trong giới kinh doanh.

*đầu rồng: dẫn đầu, chủ đạo.

Cha lại là yêu thích cách thức giáo dục đế vương, cho nên không chút nào chậm trễ đem con trai mình coi trọng nhất đưa đến Anh quốc tiếp thu giáo dục hoàng tộc, đồng thời cũng nói cho anh biết, muốn trở thành một người lãnh đạo cao cao tại thượng, tuyệt đối không thể có phụ nữ, muốn tinh táo quả quyết, phải càng thêm lạnh tay lạnh mắt.

Những năm gần đây, anh xác thực đã làm được.

Anh thành công đem qui mô công ty cha để lại càng thêm phát huy, tiếp nhận tất cả công ty khóa quốc* và lãnh thổ nước ngoài thôn tính được.

*Công ty khóa quốc: những tập đoàn có tài lực hùng hậu vượt trên cả quốc gia.

Thật ra thì, ban đầu cùng loại công ty nhỏ như Khương Khương cạnh tranh một miếng đất cũng là bất đắc dĩ, ai bảo anh đúng lúc thấy Khương Bình cùng với ông chủ Khương tới công ty đàm phán với anh.

Vốn là một miếng đất đối với anh mà nói, chẳng qua là cái bánh quy nhỏ nhỏ, không ăn cũng sẽ không có ảnh hưởng gì.

Nhưng mà con gái của người chủ khối bánh này, lại là mỹ vị anh nhìn trúng.

Ngay sau đó, Liệp Vương nghĩ muốn cái gì liền nhất định phải lấy được, ngược liền bị ham muốn lay động.

Trên thực tế, cũng là rất đơn giản, chỉ cần làm chút áp lực, thả mồi nhử, đến cuối cùng lại cho chút uy hiếp, Khương Bình liền ngoan ngoãn đưa đến trước mặt của anh rồi.

Nhưng sau khi anh hoàn toàn hưởng thụ vui thích, khi cô đem thân thể mình giao cho anh làm điều kiện trao đổi, lại làm cho anh càng thêm cảm thụ bất không được cô.

Có lẽ thân thể của cô không kháng cự được phản ứng bản năng, song anh lại có thể từ trong đôi mắt to long lanh nước thấy được kiệt vự bất tuân.

Cô không khuất phục, cho tới bây giờ cũng không có khuất phục qua.

Cho dù hôm nay anh đến bá vương ngành thượng cung*, vẫn như cũ không có chinh phục được cô.

*Bá vương ngành thượng cung: “ bá vương “ chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ ngành thượng cung “ tạm hiểu là.” xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nó “ , mà “ cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “: cường tiễn “. Từ “ cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “ cường gian.” [aka “ rape “], mà “ cường gian thời xưa là một từ đại hủý, nên cô nhân đã dùng từ “ bá vương ngành thượng cung “ thay cho “ cường gian “..... [st trên google =. =]

Anh có thể dễ dàng đoạt lấy thân thể của cô, nhưng không cách nào đụng chạm được lòng cô.

Đáng ghét! Tại sao có thể như vậy! Anh tuyệt đối không cho phép.

Thiên Phàm vươn tay ôm chặt cô, anh có một loại kích động muốn nuốt cô xuống bụng, anh cũng không rõ tại sao mình lại có tình cảm mãnh liệt như vậy?

Rõ ràng hoàn toàn đã đoạt lấy cô, tại sao dục vọng trong cơ thể nhưng vẫn là đói khát như vậy ?

Anh thật sự không hiểu.

“Anh làm đau tôi.”

Nghe được cô rớt cuộc mở miệng, cánh tay ôm chặt chậm rãi buông lỏng, nhưng mà một chút ý tứ muốn buông cô ra cũng không có.

"Đói bụng rồi chứ? Thức ăn lạnh, anh lập tức gọi quản lý trở lại kêu thức ăn."

"Không cần, tôi không một chút nào đói."

Giọng nói cô đặc biệt nhấn mạnh "Một chút", nghe vào trong lỗ tai anh thật đúng là chói tai.

“Em vẫn là không muốn ăn đồ ăn Nhật, thích ăn cháo trắng rau dưa? Anh nhớ em thích ăn cái loại cháo nóng nóng đó, anh dẫn em đi ăn."

“Hợp đồng với Vương đồng anh không thể nhúng tay, biết không?"

Giọng điệu ra lệnh làm trong lòng anh một hồi không vui, anh lạnh như băng nói: " Anh không thích em dùng cái loại khẩu khí này nói chuyện với anh."

Cô im lặng không nói, nhanh chóng an tĩnh đem lấy y phục mình mặc xong, sau đó lại khôi phục làm Khương quản lý chuyên nghiệp lúc này, muốn tới nói chuyện làm ăn .

Trừ mới vừa rồi anh tìm giấy vệ sinh lau chùi dấu vết còn để lại trên thân thể mình ra thì đối với anh dương dương đắc ý cảm thấy rất nóng giận, động tác của cô tinh táo giống như là đã qua huấn luyện chuyên nghiệp.

"Tôi cũng vậy rất không thích nhiều chuyện anh đối với tôi, chỉ là anh một chút cũng không thêm đề ý, không phải sao?"

"Anh có thể đối em như vậy, nhưng là em không thể đối với anh như vậy."

Đây là người đàn ông cuồng vọng tự đại như thế nào a! Cự nhiên có thể nói những lời như chuyện đương nhiên như thế, hơn nữa một chút không thuận hoặc là dấu hiệu cần phải đầu lười cũng không có.

"Ban đầu anh không phải đã nói, nếu như mà tôi muốn có được bất kì vật gì, đều phải bỏ ra giá tương đối cao, mà tôi vì lợi ích tự bán mình đi, dĩ nhiên là không quay đầu lại, cho nên lần này, tôi yêu cầu giá cao chính là hợp đồng với Vương đồng."

Anh lẳng lặng nhìn chăm chú cô, nhìn cô nâng cao cằm, vẻ mặt quật cường lại lạnh đậm, " Em thật là một người phụ nữ thực tế."

Hai tròng mắt đen lóe ra một tia ánh sáng khó có thể dự đoán, nhưng là cô có thể thấy rất rõ anh đang suy nghĩ lòi ra chuyện cũ trước kia, ký ức triền miên cuồng dã như vậy, làm cô liêu lĩnh muốn phải quên đi.

Tại sao có thể làm anh nhớ tới? Cô cũng không cho phép chính mình nghĩ tới.

Khương Bình bắt buộc mình phải kiên định trả lời, "Không! Tôi chỉ là một người phụ nữ thành thực, hơn nữa tôi không muốn thua thiệt."

Đột nhiên, anh cười to lên, dọa cô giật mình, bất quá cô cũng không biểu hiện ra, chỉ mở to hai mắt nhìn chăm chăm anh, bày ra mặt xấu.

"Nói thật, tôi thật sự ưa thích bộ dáng mạnh mẽ của em, đáng yêu cực kỳ."

Cô cho là anh sẽ tức giận mình không nghe lời, thích mạnh mẽ, dù sao không có một người đàn ông nào thích như vậy, huống chi còn là Hùng Thiên

Phạm biệt hiệu Liệp Vương. Anh ở trên thương trường có thể kêu mưa gọi gió, ai dám cãi lại miệng của anh? Nịnh bợ anh còn không kịp.

"Vấn đề là đáng về đáng yêu của tôi cũng không phải vì muốn lấy lòng anh, anh cũng biết tôi không phải là cô gái đáng yêu biết lấy lòng người." Cô không tự chủ bĩu môi, bộ dáng kia có thể ngay cả cô cũng không phát hiện, đúng là một phụ nữ cực kì thú vị.

Anh không trả lời, trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn như cũ treo nụ cười như có như không, bộ dáng duy ngã độc tôn* làm người ta nhìn thấy sẽ không nhận được nhịp tim tăng nhanh, rất nhanh liền khuất phục.

*Duy ngã độc tôn: duy nhất

Cô nhất định phải đi nhanh một chút, nếu không sẽ rơi vào tay giặc.

"Nếu chúng ta đã đạt thành ẩn ý, tôi liền cáo từ trước." Vừa nghĩ tới mình lại một lần nữa bán thân thể của mình để đạt được làm ăn, cô đã cảm thấy mình rất kinh khủng, nhưng mà cô không phải là loại người cổ hủ.

Cô biết cho dù không lấy chính mình tới trao đổi buôn bán, cô cũng là sẽ bị anh ăn hết. Nếu đã đến tình trạng này, cô không hy vọng mình bị ăn vô ích, vậy là không đáng.

Cho nên vô luận như thế nào, cô nhất định phải hoàn thành mục đích ban đầu tới nơi này.

Đột nhiên, trên mặt anh nụ cười vốn là cơ hồ có thể đem tâm hồn người ta hút đi chậm rãi biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng tức giận.

"Nếu như hôm nay không phải là tôi ở chỗ này, mà là Vương đồng, em cũng tính muốn dùng phương pháp này mà lấy được hợp đồng sao?"

Dĩ nhiên không phải, cô làm sao có thể cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng mà anh lại có thể nghĩ cô thành như vậy! Không thể phủ nhận, trong lòng cô cảm thấy bị thương.

Chẳng lẽ cô để cho anh được như ý lần thứ nhất, liền nhất định cả đời phải thừa nhận bị hoài nghi như vậy sao?

Hơn nữa không riêng gì anh, trước kia cô bán mình làm bạn giường của anh một tháng, để đổi lấy chuyện Khương Khương được tiếp tục sinh tồn tiếp nữa, ở trên thương trường cũng bị một phần nhỏ người tuyên truyền.

Nếu không phải là Khương Uy, chuyện mất danh dự như vậy người nào lại biết đây?

Bất quá miệng người khác phải không chế như thế nào chứ? Huống chi ban đầu cô thật sự là làm ra loại chuyện mất danh dự này.

Nếu đã làm, cũng không sợ người khác biết.

Khương Bình ngẩng đầu lên muốn thay mình giải thích, nhìn thấy gương mặt anh tức giận, còn có ghen tỵ anh nghĩ muốn che giấu, nhưng vẫn là để lộ ra.

Đàn ông, cho dù không thương, không cần, khinh thường, nhưng mà đối với người phụ nữ mình từng có, vẫn như cũ sẽ có một loại dục vọng chinh phục mãnh liệt cùng với tham muốn giữ lấy.

Anh chẳng qua là không muốn cùng những người khác chia sẻ chiến lợi phẩm của anh mà thôi, không có nghĩa là anh nhất định yêu cô hoặc là không có cô thì như thế nào, cô biết rất rõ.

"Anh rất rõ ràng tôi vì muốn, không tiếc bất cứ giá nào ra sức thực hiện." Đôi mắt to sáng ngời xinh đẹp của cô lóe tia sáng nhìn chăm chú vào anh, không có một chút sợ hãi và lo lắng.

Chính là loại không e ngại này, dám chống đối anh, thậm chí về mặt giống như anh tồn tại tín niệm và năng lực thật sâu hấp dẫn anh.

Cô là một con mồi xinh đẹp khó có thể chinh phục, hoàn toàn khơi dậy ham muốn chinh phục của anh, anh tuyệt đối phải hoàn toàn đoạt lấy cô.

Không riêng gì người cô, còn có lòng cô.

Trên thế giới con mồi rất nhiều, song có thể tìm được một người ngang sức ngang tài với mình, cũng là không dễ dàng, nhất là khác phái.

Đây càng thêm để cho anh xác định, cô nhất định là vì anh sinh ra, tồn tại.

Một cô gái tốt như vậy tại sao có thể dễ dàng đem cô chấp tay nhường cho người ta? Hơn nữa môi cô hôn lại ngọt ngào như vậy, da thịt trơn nhẵn như vậy, còn có thân thể mát mẻ, tuyệt đối chỉ có thể đủ để cho một mình anh độc hưởng, những tên đàn ông khác đừng mơ tưởng đụng tới một cọng lông tơ của cô.

"Nếu như Vương đồng có bất kỳ giá trị lợi dụng gì, tôi đương nhiên sẽ lợi dụng tới cùng, trên thương trường không phải là như vậy sao? Anh không phải cũng là bởi vì như thế mà oai phong cả thương trường sao? Tại sao lộ ra bộ dáng rất kinh ngạc?"

Về mặt đơn thuần, giống như vô tội, tinh táo, từng chữ từng câu đã kích lòng tin kẻ địch, cô gái này thật là "Được".

Nhưng mà anh tuyệt đối sẽ không khen ngợi cô.

Ở thời điểm Khương Bình còn không có cơ hội kịp phản ứng, cánh tay tựa như sắt thép của Thiên Phàm đã một phát bắt được cô, sau đó hung hăng đem cô nhích lại gần mình, mặt cô và mặt anh chỉ cách mấy tấc.

Tuyệt đối không thể khuất phục nữa.

Khương Bình ép buộc mình đối mặt với anh, cho dù muốn so mắt lớn nhỏ cũng sẽ không ngại.

"Nếu như em dám đem thân thể khả ái của em lộ ra bất kì một chút cho những tên đàn ông khác thấy, tôi bảo đảm bắt kẻ là cái gì đồng, tôi sẽ khiến hắn ta biến mất ở trong giới kinh doanh."

"Như vậy không phải là rất tốt? Có thể giúp tôi giải quyết một vài kẻ địch."

"Tiếp đó chính là người xây dựng công ty Khương Khương. Em cho rằng cha nuôi em có thể chịu đựng tuổi già thì mới mất đi tất cả, trải qua cuộc sống nghèo khổ hai bàn tay trắng sao?"

"Anh dùng chiêu này uy hiếp tôi nữa đã không còn tác dụng rồi." Cô đã hy sinh qua một lần rồi, mà anh không phải cũng đã lấy được cô, hẳn là phải nên chán ghét.

"Có mới nói cũ không phải là bản tính đàn ông sao? Anh có lẽ nên uy hiếp, là một công ty đáng thương khác, cũng nên nhìn một chút công ty nào có thiên kim tiểu thư trẻ tuổi xinh đẹp, sau đó lại dùng hết thủ đoạn uy hiếp cô ấy hy sinh, không để ý đến tự ái leo lên giường của anh, phục vụ anh cái người đại thiếu gia hiếu chiến này." Cô dùng giọng điệu rất lãnh đạm, từng chữ cô ý nói rất cay nghiệt, cũng không hiểu tại sao mình chọc giận anh như vậy? Biết rõ chọc giận anh, đối với mình sẽ không có bất kì cái gì tốt.

"Phần thưởng nhỏ, em thật muốn tôi đi đoạt lấy cô gái khác? Em không một chút nào ghen?" Anh nhú mày hỏi.

"Tôi cần gì ghen? Tôi rất rõ ràng tôi không phải là người của anh, anh yêu ai, lên giường với ai đều là chuyện nhà anh. Hiện tại tôi chỉ muốn nói với anh một câu, không cho phép giành hợp đồng Vương đồng với tôi nữa."

Khá lắm người phụ nữ bá đạo, ngay cả giọng điệu ra lệnh cũng tràn đầy uy lực, hơn nữa cô vẫn là người phụ nữ thứ nhất dám ra lệnh cho anh.

Thiên Phàm say sưa ôm cô vào trong ngực, sau đó giống như là một cậu bé trai đói khát cúi đầu hôn môi ngọt ngào của cô, liêu lĩnh mát, thăm dò, dường như muốn đem cả người cô hút vào trong thân thể của anh mới cam tâm.

"Ừm....." Cô giãy giụa một chút hữu dụng cũng không có, chỉ là càng thêm kích thích người đàn ông này, vì vậy cô quyết định ngưng giãy giụa, có lẽ như vậy anh sẽ cảm thấy không thú vị mà buông tha.

Anh lưu luyến không rời hôn lại hôn, sau đó mới chậm rãi buông cô ra, "Em lại lần nữa cứu công ty của em, chúc mừng em."

Chúc mừng em?

Có cái gì tốt chúc mừng hay sao?

Khương Bình tuyệt không cảm thấy có cái gì vui vẻ, vì hợp đồng kia vốn là của cô, là tên ác Hùng đáng ghét kia chạy đến nhúng tay vào.

Chỉ là cho dù như thế nào, hiện tại cô lại đạt được hợp đồng quan trọng này, cứ như vậy, công ty cũng không cần lo lắng sẽ hao tổn mà gặp phải kết cục bế tắc.

Cô đưa tay ấn xuống điện thoại trên bàn, "Phó quản lý đâu?"

"Phó giám đốc còn chưa vào công ty, nhưng mà anh ấy nói anh ấy có chuyện rất quan trọng phải đi vội, sẽ vào công ty trễ chút."

"Được, tôi biết rồi." Sẽ có chuyện quan trọng như thế nào? Sợ rằng anh ta vừa cùng bạn gái nhỏ chạy đến câu lạc bộ đêm chơi tới sáng mới trở về, cho nên buổi sáng không bỏ dậy nổi.

Nghĩ đến Khương Uy, tình cảm cô và anh ta vốn là cũng khá tốt, mặc dù hai người không phải anh em ruột, nhưng mà anh ta vẫn quan tâm cô.

Có điều đó là chuyện khi còn bé rồi, sau khi cô tốt nghiệp, tiến vào công ty giúp một tay, xung đột của bọn họ lại càng tới càng nhiều, cũng vì vậy mà ảnh hưởng đến tình cảm của hai người.

Nguyên nhân khiến cho quan hệ bọn họ chuyển biến xấu là cha nuôi giao cho cô quản lý công ty, không có giao cho con trai ruột của mình, ngược lại đem chức vị của Khương Uy an bài ở dưới cô.

Mặc dù chức vị phó giám đốc là dưới một người, nhưng chung quy mặt trên còn có một người, hơn nữa anh hiểu lắm cô có thể quản lý cả công ty là dùng thủ đoạn mất danh dự lấy được, hoài nghi như vậy dĩ nhiên khiến cho Khương Uy không tin tưởng và nghe theo cô.

Cho nên tình cảm của hai người càng ngày càng không tốt, gần đây càng thêm cấp tốc chuyển biến xấu, việc này làm cô có chút không dễ chịu, trong lòng suy nghĩ, lần này sau khi chấm dứt chuyện với Vương đồng có nên đem công ty giao trả cho Khương Uy không?

Đúng vậy, cô nên quyết định như thế, bởi vì cô biết mình tuyệt không thích làm ăn, chuyện này cùng cá tính cá tính của cô không chút nào phù hợp.

Cô muốn tìm một nông thôn yên tĩnh, sau đó mỗi ngày dậy sớm ngủ sớm, tự mình trồng rau mình ăn. Không có đấm đá nhau, chỉ có một mảnh yên bình tốt lành, trải qua cuộc sống tốt đẹp không tranh quyền thế.

Tốt nhất còn có thể học vẽ tranh một chút, từ nhỏ cô thích vẽ tranh, thế nhưng cô đều không để cho bất cứ ai biết, nhất là cha mẹ nuôi của mình, bởi vì cha nuôi vẫn cho rằng vẽ tranh chỉ có thể là hứng thú, không thể là nghề nghiệp.

Thời gian cô nghe lời vì muốn làm cho cha nuôi vui vẻ, liền đem hứng thú nho nhỏ này chôn giấu ở trong lòng.

Nghĩ tới cuộc sống tốt đẹp tương lai, khiến cho tâm tình của Khương Bình không khỏi tốt hơn nhiều, cô nghĩ muốn nhanh lên một chút hoàn thành công tác cầm trên tay, sau đó đi gặp cha nuôi, bởi cha nuôi ăn cơm tối.

Nhưng mà cô sớm nên biết ở trong sinh mệnh của cô, luôn sẽ có người có thể dễ dàng phá hư cuộc sống của cô.

Tiếng gõ cửa mới vừa vang lên, thư ký còn không kịp thông báo nữa, một đôi chân thon dài tự tin sải bước vào, thư kí đi theo ở đằng sau về mặt xin lỗi.

"Giám đốc, tôi không kịp ngăn cản....."

Bạn đang đọc truyện *Chiến Lợi Phẩm Của Liệp* Vương (Liệp = Săn Bắt)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Khương Bình lạnh lùng nhìn chăm chăm người đàn ông mặt cười như có như không, không di chuyển ánh mắt hạ lệnh, "Không có việc gì, cô trước đi làm việc đi!"

"Vâng" thư ký nghe lời rời đi.

Khi trong phòng làm việc chỉ còn lại cô và Thiên Phàm, cô đột nhiên cảm thấy không khí trở nên rất thiếu hụt. Người đàn ông cao lớn này vừa xuất hiện, liền khiến phòng làm việc nho nhỏ của cô có vẻ thêm hẹp hơn.

"Hùng tổng giám đốc vĩ đại quang lâm đến công ty Khương Khương nhỏ bé của chúng tôi, không biết có gì chỉ giáo?" Nơi này cũng không phải là vườn thú, không cần đề một con gấu.

Lời của cô mặc dù khách khí, nhưng cô vẫn là giống như một công chúa, cao quý lại xinh đẹp ngồi ở trên vương vị của cô, dùng cặp mắt to ngấp nước nhìn chăm chú vào anh, giống như anh là độc vật nguy hiểm biết bao nhiêu..

"Tôi thật sự cảm thấy em rất có thiên phú làm một hoàng hậu uy nghiêm của tôi, hoàng hậu Liệp Vương ." Anh từ trong lòng khen ngợi nói.

Thật là lời ngon tiếng ngọt, nhưng mà cô không phải là đứa trẻ ba tuổi, bị anh nói xằng nói bậy mấy câu liền khiến cho xoay quanh. Cô như cũ lấy ngữ điệu lạnh như băng nói, "Nếu như Liệp Vương muốn tìm hoàng hậu của anh, cần phải đi quán rượu tìm kiếm..... A, không! Tôi nghĩ nơi đó cũng đều là công chúa mà thôi."

"Tôi cũng không biết em hài hước như vậy."

"Tôi đang nói rất nghiêm túc, chỗ nào là hài hước." Cô tuyệt không cảm kích châm chọc lại.

Khóe miệng của anh như cũ treo nụ cười như có như không, giống như đem cô không hoan nghênh làm thành là đang cùng anh đấu võ mồm.

Thân thể thon dài đứng ở ngay chính giữa phòng làm việc lúc này chậm rãi đến gần cô, một bộ tây trang hàng hiệu mặc ở trên người anh để lộ ra tôn quý của xã hội thượng lưu, một đầu tóc đen ngay ngắn, tôn lên ngũ quan nghiêm nghị nổi bật của anh . Mặc dù khóe miệng anh mỉm cười, nhưng ánh mắt lạnh như băng lại đang cho thấy trong lòng anh không vui.

Người đàn ông chỉ cần một cái ánh mắt thì có thể làm cho người phát run, cô rất hoài nghi đây là trời sanh hay là từ nhỏ đã từng qua huấn luyện chuyên nghiệp.

"Chúng ta gặp mặt có cần thiết đều giương cung bạt kiếm như vậy sao?"

Ánh mắt của anh giống như là đang đối đầu với một cô gái nhỏ cứng đầu cứng cổ, trong giọng nói tràn đầy ản nhẫn và cung chiều, song Khương Bình biết mình không phải là đối tượng anh thương yêu cung chiều.

"Không gặp mặt, không cần như vậy?" Cô nói không một chút nào để ý.

"Khá lắm cô gái thực tế, hợp đồng vừa đến tay liền trở mặt rồi hả?"

Giọng điệu của anh thật đúng là có chút cảm giác bị thương, điều này khiến Khương Bình ở bên trong lòng thoáng qua một tia áy náy.

Mặc dù cô biết rõ không cần phải đối với một ác ma vô tình có bất kỳ đau lòng gì, nhưng vẫn là đứng dậy muốn thay anh rót một ly cà phê.

"Tôi không biết anh có thích uống cà phê không, tôi là không thích, bất quá tôi có thể..... Anh làm cái gì?" Cô khách khí nói mới đến một nửa, nhìn thấy động tác của anh thì cô không nhịn được thất thanh kêu to.

"Đây là ly trà của em?" Anh khiêu lên lông mày anh tuần hồi.

"Không sai, tôi mới vừa uống rồi..... Này!" Cô muốn ngăn cản, nhưng mà anh đã cầm lên trà nóng trên bàn cô mới vừa uống một hớp, sau đó còn cố ý ở trên đầu son môi nhàn nhạt cô lưu lại trên ly trà lúc cô uống mà uống sạch.

Tên đàn ông ghé tòm, cư nhiên uống sạch trà cô thích nhất, làm cô kinh ngạc chính là, cô nhưng lại tức giận anh uống sạch trà của cô, mà không phải tức giận anh cố ý làm ra động tác hôn gián tiếp làm cho cô khó chịu.

Bất quá ác ma chính là ác ma, không tà ác cũng không có cái gì không xảy ra.

"Thật cao hứng anh không ngại uống trà loại kém mà người hạ đẳng uống này." Giọng điệu của cô chưa đến không được, tiếp đó xoay người đi tới học tủ bên cạnh, thay cho mình một cái ly khác, còn chưa đổi xong, cả người liền bị một đôi bàn tay sau lưng ôm lấy.

"A! Anh làm ướt tôi." Hô hấp nóng rực xen lẫn hương trà nhẹ, anh cố ý đem thân thể mình chống đỡ sau lưng cô, đem cô nhỏ nhắn ôm vào trong ngực anh, không thể động đậy.

"Đã ướt đầm à? Thật là một cô gái nhỏ nhạy cảm."

Mặt cô đỏ lên, để ly trà trong tay xuống, muốn tránh khỏi gò bó cứng như sắt thép của anh. "Anh có thể vô lại hạ lưu như vậy, chỉ là không cần ở trên địa bàn của tôi."

"Nói như vậy, chỗ khác là có thể sao?" Anh cố ý bóp méo lời của cô, còn giống như là đang trêu chọc một con mèo nhỏ, hướng trong tai cô thổi hơi.

"Anh không được như vậy." Khương Bình hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng toàn bộ, giống như một quả táo chín.

Cô càng giãy dụa, cánh tay của anh liền co lại càng chặt, cô có loại ảo giác, anh tựa hồ muốn đem cô vò nát mới cam tâm.

"Em nghe qua truyện cổ tích công chúa Bạch Tuyết chưa?" Anh đột nhiên toát ra một câu không có liên quan.

"Tôi dĩ nhiên biết, chỉ là không cần nói với tôi, tôi là người lớn, cái loại truyện cổ tích cho con nít đó, tôi nghe đến không muốn nghe nữa rồi."

Cả người cô bị anh dễ dàng quay lại, sau đó thân thể rắn chắc của anh bá đạo đè lên cô, nếu như không phải là sau lưng có học tủ chống đỡ, e rằng cô bây giờ đã bị anh áp đảo.

"Chỉ sợ em bây giờ nhất định phải thật nghiêm túc nghe tôi nói rồi, bởi vì đây cũng là mục đích tôi ở chỗ này."

Nghe đến đó, cô dừng lại động tác giãy giụa, con ngươi phát sáng lóe ra nghi hoặc cùng lo lắng, "Nói."

Cái tiểu nữ vương này lại đang ra lệnh anh rồi, nếu như anh tiếp tục phóng túng như vậy nữa, ngày nào đó cô có thể liền đường thành thói quen không?

Anh cúi đầu nhẹ nhàng cản cổ của cô, trầm trầm nói: "Công chúa Bạch Tuyết vốn là một công chúa không buồn không lo, cũng nhận được toàn bộ sủng ái của Quốc vương, điều này làm cho mẹ kế cô cảm thấy ghen tỵ khó nhịn, quyết định ra lệnh thợ săn đem công chúa Bạch Tuyết mang tới trong rừng rậm giết chết."

"Chi tiết truyện tôi rất rõ ràng, anh nói tóm tắt." Cô cố gắng coi thường anh đang trên cổ của mình lại hôn lại gặm, giống như đang cắn ngọc miễn*, cô sẽ không biểu hiện giống như là một cô gái nhỏ 17,18 tuổi không có kinh nghiệm.

*chắc ai cũng biết: báp, (ngô).

Dù sao người đàn ông này cũng đều đã đem cô chơi đùa, còn có cái gì phải xấu hổ?

Khương Bình nỗ lực tự nói với mình, cũng rất khủng hoảng phát hiện mình thân thể bị anh găm cắn rất nhanh có phản ứng.

Anh biết chỗ nhạy cảm của cô, biết làm sao trong thời gian ngắn nhất để cho cô động lòng.

Cô tức giận anh, cũng tức giận chính mình đẩy anh ra, buộc anh ngừng đầu lên đối mặt với anh, "Anh nhanh nói ra một chút mục đích của anh, sau đó nhanh lên một chút rút."

"Em nghe còn không hiểu sao? Truyện cổ tích đã rõ ràng xảy ra ở trên người em rồi."

"Thế nào? Anh là công chúa Bạch Tuyết đó sao? Chờ tôi đây là thợ săn dẫn anh đi vùng hoang dã đem anh đại tá 182 khối? Anh yên tâm, tôi sẽ không để anh còn sống đi đến gặp bảy chú lùn, tôi sẽ rất chuyên nghiệp." Cô từng chữ từng câu đều là chê cười, một chút ý tốt cũng không có.

"Em thật là một cô gái nhỏ không ngoan, luôn cố ý muốn chọc giận tôi, hoàn hảo tôi rất khoan hồng độ lượng, tôi sẽ không cùng em so đo."

"Chuyện xưa nói xong cũng có thể đi được chưa?" Cô vô tình đẩy anh ra, sai bước đi tới cửa mở cửa, muốn mời anh ra ngoài.

Nào biết anh chẳng những không có chuyển bước, ngược lại, anh còn đi tới chỗ ngồi của cô tùy tiện ngồi xuống, giống như anh trời sinh muốn ngồi ở chỗ này là chuyện đương nhiên.

"Tôi không rõ anh rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng qua tôi tin tưởng chúng ta đã không có cái gì tốt để nói." Nếu như có thể, tôi nguyện ý ở ngày hôm đó cách anh xa nhất. Khương Bình ở trong lòng âm thầm tăng thêm những lời này.

"Thật là một cô gái nhỏ vô tình, nếu như tôi không phải biết rõ em thích khẩu thị tâm phi*, tôi thật đúng là sẽ bị miệng lưỡi nhỏ nhỏ nhưng sắc bén này của em làm cho thương tổn."

*khẩu thị tâm phi: nói một đằng làm một nẻo.

"Hừ! Anh là Liệp Vương cao cao tại thượng, vô số năm tháng hoành hành vô tình lãnh huyết trên thương trường, lại bị cái miệng nhỏ nhỏ của tôi làm cho thương tổn, tôi là nên vui vẻ hay vẫn là khổ sở?"

"Có lẽ em nên thụ sủng nhược kinh* mới đúng."

*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

"Sợ rằng chỉ có thể đợi đến kiếp sau đi!" Cô lạnh lùng nói.

"Ai....." Anh cố ý thờ dài thật to một cái, "Tôi thật sự là cực kỳ oan uổng, mới vừa hao hết lời lẽ kể chuyện cổ tích xúc động lòng người như thế, em cũng không có ngộ ra hàm ý gì sao?"

"Tôi không phải vừa mới nói qua? Nếu như anh muốn làm công chúa Bạch Tuyết bị người ăn hiếp, tôi rất vui lòng làm thợ săn, trực tiếp giúp anh giải thoát tương đối nhanh chóng."

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nghiêm túc nói, anh có loại kích động muốn bật cười.

"Được rồi! Tôi liền làm người tốt đến cùng, đem lời nói rõ." Đối với ánh mắt giết người của cô, anh làm như không thấy tuyên bố, "Thật ra thì, công chúa Bạch Tuyết là em."

"Tôi?"

"Không sai! Tôi chính là thợ săn tràn đầy lòng từ bi."

"Thiếu nữa, vậy mẹ kế tôi là ai? Không cần nói với tôi là cha mẹ nuôi của tôi, bọn họ đối với tôi giống như là con gái ruột thịt, không có đạo lý muốn đẩy tôi vào chỗ chết." Cô mà tin tưởng anh, thì đồng nghĩa với tin tưởng heo có thể bay.

"Mẹ kế không nhất định phải là mẹ kế thật, bà ấy cũng có thể là một người tượng trưng, một người coi em là cái đinh trong mắt, hận không thể xoi em xuống bụng, găm cắn vì ghen tỵ với em." Ánh mắt của anh đột nhiên thoáng qua một tia dục vọng, sau đó có chút tự lầm bầm nói: "Tôi nghĩ, tôi cũng là mẹ kế rồi."

"Anh ở đây nói hoang đường gì đó?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trưởng đến thật là đỏ, phát hiện bên ngoài phòng làm việc người đi qua rất khó không hiểu kỳ hướng phương hướng của cô nghĩa một cái, cô đành phải vội vàng đóng cửa phòng làm việc, sau đó đi tới trước học tủ vừa rồi tiếp tục rót xong trà của cô, uống một hớp thật to, hồi phục chút rối loạn trong lòng của cô.

"Tôi không tin anh, cho dù Khương Uy có chán ghét tôi như thế nào đi nữa, chúng tôi dù sao vẫn là anh em."

"Các người không phải, bởi vì anh ta cho tới bây giờ cũng không đem em là em gái, em chỉ là đang dối mình gạt người."

Cô nhắm hai mắt lại thật chặt, trong lòng suy nghĩ, người đàn ông này thật là một người tàn nhẫn lãnh khốc, tuyệt không quan tâm có thể tổn thương lòng của người ta hay không.

"Anh ta muốn diệt trừ tôi như thế nào? Thật sự sẽ phái người dẫn tôi đến vùng hoang vu để giết chết?" Cô chậm rãi quay đầu lại, về mặt tổ cáo nhìn chăm chú vào anh. "Mà anh tính muốn sắm vai một nhân vật kích thích, làm một thợ săn xứng đáng với chức vụ đem tôi giết?"

"Tôi làm sao có thể làm sát thủ? Tôi chính là người làm ăn văn minh."

"Hừ! Thì ra là người khác, cảm ơn anh tốt bụng chạy tới nhắc nhở tôi, nhưng mà anh cho rằng tôi có tin hay không?"

Đột nhiên, anh ở trong túi lấy ra một tờ giấy, để lên bàn.

Khương Bình rất muốn xem một chút rốt cuộc là cái gì? Song lòng tự ái bức bách cô đứng tại chỗ, làm như chính mình không quan tâm.

"Cái này là hợp đồng Khương Uy muốn đem Khương Khương bán cho tôi, cô có thể xem một chút."

"Cái gì?!" Cô lập tức vọt tới trước bàn cầm lên hợp đồng, cúi đầu vừa nhìn, sắc mặt một hồi trắng xanh.

"Anh ta làm sao có thể có, công ty....." Cô giống như là nhớ tới cái gì, chạy đến trước tủ sắt, vừa mở ra, phát hiện văn kiện quan trọng bên trong tất cả đều không thấy. "Đây là ăn cắp." Cô tức giận lên án.

"Tôi không rõ làm anh ta rốt cuộc là dùng cái thủ đoạn gì, nhưng hợp đồng này là thật, hơn nữa đã qua luật sư chính thức của tôi áp dụng nên có quyền lực rồi."

Khương Bình giống như một khí cầu đã trút hơi trượt ngồi dưới đất, cảm thấy cả người bị đá kích nặng nề, không còn hơi sức có thể phản kháng.

Có gì có thể so với bị chính người nhà mình phản bội còn phải thống khổ, khó chịu hơn?

"Anh cũng đã áp dụng quyền lực của anh rồi, tôi sẽ sớm rời xa căn phòng làm việc này." Thời điểm mở miệng lần nữa, trong thanh âm của cô không che giấu được một mối cùng ghen ngào. Thiên Phạm lạnh lùng nhìn chăm chú vào cô, kỳ vọng có thể thấy nước mắt của cô, chờ đợi cô khổ sở cầu xin tha thứ, nhưng làm người giận chính là, nước mắt trong suốt chỉ ở trong hốc mắt của cô đảo quanh, cũng không lăn xuống.

Cô thật sự là rất hợp khẩu vị của anh, rõ ràng cũng đã bị anh đánh bại, cũng rõ ràng giống như là một người thất bại vô lực ngồi dưới đất, đáng vẻ chặt vật anh không xa lạ gì, bởi vì anh xem qua rất nhiều.

Cô chỉ là nản lòng ngồi ở chỗ đó, trên mặt xinh đẹp chịu đựng thống khổ làm người ta không đành lòng, cũng đã nâng lên kích động làm cho người ta muốn hung hăng giày xéo.

Anh giống như là một con báo đi săn nhìn trúng mục tiêu, từng bước từng bước đến gần cô, cho đến trước mặt cô thì dừng lại.

Khương Bình chậm rãi ngẩng đầu lên, trừ sắc mặt tái nhợt tiết lộ ra tâm tình của cô, cô còn có thể lộ ra một nụ cười xinh đẹp xán lạn.

Đó là một nụ cười vô cùng khổ sở.

"Như vậy cũng tốt, tôi sẽ không sợ mất đi, tôi cũng không có nhược điểm gì có thể rơi vào tay của anh, tôi cũng không cần hạ tiện làm món đồ chơi của anh rồi, như vậy rất tốt, rất tốt....."

Anh đột nhiên ngồi chồm hồm xuống, nắm lấy bả vai của cô, sau đó dụng lực đem cô kéo lên, ôm thật chặt vào ngực.

Cô mặc cho anh chặt chẽ ôm, dù là anh sắp làm cô hít thở không thông, cô cũng không có phản ứng, ngược lại còn giống như một búp bê vải không có sinh mạng, không có linh hồn..

"Không cho phép em sụp đổ, không cho phép em làm bộ kiên cường."

Cô cười khẽ một tiếng, "Anh nói chuyện thật mâu thuẫn, không cho phép người ta sụp đổ lại không cho phép người ta giả bộ kiên cường, đây căn bản là làm người khác khó chịu."

"Vậy thì khuất phục tôi, đầu hàng đi! Em đã không ngăn cản được tất cả, em đã hai bàn tay trắng rồi, em bây giờ chỉ có thể dựa vào tôi, cả trên thương trường người có thể giúp em chỉ có tôi."

Cô chậm rãi đẩy anh ra, trên mặt xinh đẹp có một chút kinh ngạc, sau đó dùng một loại giọng nói dịu dàng trước nay chưa từng có đối với anh nói, "Chẳng lẽ anh không biết tôi căn bản không quan tâm những thứ này, không có cái công ty này, không có những thứ gánh nặng này, tôi không biết có bao nhiêu vui vẻ."

Anh nhú mày. Chẳng lẽ anh tính sai? Anh phán đoán sai một bước cờ này, ngược lại để cho cô tìm được một con đường sống?

"Cho nên em là đang cười tôi thông minh quá sẽ bị thông minh hại?"

"Không! Khương Khương cũng là một công ty tốt, tôi xác thực cũng hao tổn không ít tâm sức, thậm chí tôi còn vì nó hy sinh trong sạch cùng danh dự quý báu nhất của tôi, nhưng mà có sao đâu, nếu như tôi đã làm ra quyết định này, cũng không cho phép mình có cơ hội hối hận."

Nói xong, cô liền xoay người muốn rời khỏi, lại bị anh ở sau lưng ôm lấy, anh ở bên tai của cô nhỏ giọng nói, "Hy sinh sự trong sạch của mình, danh dự còn có tâm huyết kinh doanh công ty, em cam tâm công ty cứ như vậy bị người đánh cắp đi?"

Cô đương nhiên là không cam lòng, chẳng qua người trộm là Khương Uy, cái công ty này vốn là của anh ta thừa kế, anh ta là người Khương gia chính cống, cô sẽ không tham vọng những thứ vốn không thuộc về mình.

Chỉ là..... Nếu như sau khi cha mẹ nuôi biết, sẽ là vô cùng đau đớn như thế nào ?

Bất quá không cần lo lắng, cô sẽ đi tìm Khương Uy, nói cô sẽ không so đo, chỉ cầu anh ta không nói ra, cha mẹ nuôi ở quê hương dưỡng bệnh có thể an tĩnh bảo dưỡng tuổi thọ, đến chết cũng sẽ không biết tâm huyết của mình đã bị con trai ruột mình bán đi.

"Tôi muốn biết cái đầu nhỏ của em đang suy nghĩ gì?" Anh không thích cảm giác mình bị cô vứt bỏ bên ngoài, anh muốn phải biết tất cả của cô, bao hàm mỗi một phút mỗi một giây cô đang suy nghĩ gì? Đang suy nghĩ người nào? Có nhớ anh hay không?

"Tôi đang suy nghĩ, tôi rất cuộc có thể thoát khỏi anh, buổi tối muốn đi đâu đó ăn mừng." Cô cười nói.

"Em có thể đến nhà tôi ăn mừng."

"Tôi đã nói tôi đã thoát khỏi anh, tôi là cái gì còn muốn đến nhà anh ăn mừng!" Giọng nói của cô tràn đầy khinh thường. Cô không có bất kỳ cố kỵ nào, cho nên đối với ác ma như anh cũng không cần quá khách khí.

Khá lắm tiểu nữ oa, đã bắt đầu phản kích.

Bàn tay Thiên Phàm chậm rãi đi tới ngực của cô, càn rỡ vuốt ve.

Khương Bình giống như là bị điện giật bắn một cái, sau đó xấu hổ giùng giàng, "Anh thật to gan, tôi không cho phép anh gặp mặt tôi, anh buông tôi ra, không nên đụng tôi."

"Tôi dĩ nhiên có thể đụng em, tôi chẳng những có thể đụng em, tôi còn có thể danh chánh ngôn thuận đụng em."

"Chuyện cười, anh đừng mơ tưởng."

Nhưng mà cô giãy giụa vẫn như cũ không ngăn cản được bị cánh tay cường tráng của anh ôm lấy, đặt ở trên bàn làm việc.

"Không cần....."

Tại sao có thể không cần?

Hương thơm ngọc thể làm anh mong nhớ ngày đêm ở trong ngực, còn nghe được tiếng cầu khẩn đáng yêu, người đàn ông nào có thể giữ vững lý tính?

Lòng của Khương Bình giống như đang đánh trống, ở ngực điên cuồng gõ, không chỉ là anh đột nhiên công kích, càng thêm bởi vì anh đến gần, hơi thở của anh khắp nơi khơi lên dấu vết kích tình trong trí nhớ.

Cô rất khó để không nghĩ đến chính mình ở trong ngực người đàn ông này nếm trải bao nhiêu hạnh phúc và khoái hoạt của một người phụ nữ, nhất là một người đàn ông rất hiểu rõ điểm mẫn cảm của mình ở nơi nào.

Cho nên khi anh giống như là một con gấu lớn không ngừng gặm cở trắng mịn của cô thì cô thoải mái đến nhắm hai mắt lại, tùy tiện anh cao hứng gặm cắn.

Nhưng mà cô không thể tham luyến người đàn ông này nữa rồi, dù cho ngày mai qua đi, trên thế giới này chỉ còn lại một người đàn ông là anh, cũng tuyệt đối không được.

"Nơi này là công ty, mời anh tôn trọng một chút, nếu không tôi phải gọi bảo vệ." Cô thờ dốt nói. Cô cảm nhận được dục vọng của anh chia vào bụng của mình, khát vọng rõ ràng khiến trong lòng cô một hồi rung động.

"Cho dù là công ty thì thế nào? Tôi nghĩ muốn em, cho dù bây giờ em kêu to cứu mạng, tôi cũng không sợ hãi." Giọng điệu của anh tràn đầy tự tin, bàn tay cũng không chút hoang mang cời cúc áo của cô.

"Tại sao?" Như vậy chần chẫn có quý.

"Em nghĩ, tôi sẽ nhầm chán mua một công ty nhỏ như không thể nhỏ hơn thế này, lại để cho mình không có bảo đảm sao?" Anh một bên cời cúc áo ra, cô một bên vụng về đi theo.

"Có ý tứ gì?" Cô không hiểu hỏi.

Khỏe miệng anh lộ ra một mặt mỉm cười tà ác lại nguy hiểm, sau đó trịnh trọng tuyên bố, "Dĩ nhiên điều kiện phụ chú, chính là muốn một người vợ."

"Cái gì vợ?" Thanh âm của cô không khỏi đề cao, hoàn toàn không có tỉnh táo bình thường, thậm chí có chút cuồng loạn.

Anh lại nhân cơ hội cời ra một cái cúc áo.

"Mẹ kế giao phó thợ săn phải đem công chúa Bạch Tuyết giết chết, không được xuất hiện ở trước mặt bà ấy, mà thợ săn thích công chúa Bạch Tuyết, cho nên quyết định đem cô chiếm làm của riêng."

"Anh đến cùng là đã làm chuyện gì?"

Anh lấy ra một tờ hôn thú*, dương dương đắc ý nói, " Vào sáng sớm hôm nay em đã trở thành một nửa kia của tôi rồi."

*giấy kết hôn.

"Không thể nào, tôi làm sao sẽ không biết mình có ký hôn thú hay không?" Muốn hù dọa cô? Nghĩ quá nhiều.

"Nếu như đây là thật?"

"Cái gì?"

"Không tin em xem một chút." Anh cầm hôn thú trong tay đưa tới trước mặt cô.

Khương Bình mở to mắt nhìn chăm chăm hôn thú, cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng.

Phía trên này là của cô kí tên không sai, nhưng..... Cô tại sao lại ký tên ở trên đây?

Mấy ngày nay Khương Uy có tìm đến cô, lại muốn cô ký báo cáo chi phí chung, cô tưởng rằng là hóa đơn anh ta ăn chơi đàng điếm giống như trước, không có nhìn cẩn thận liền vội vã ký cho anh ta, chẳng lẽ anh ta là bên trong thần thông bên ngoài ma quỷ?

Cô gần đây thường thường sẽ có hiện tượng nhưc đầu ngất xỉu, hiện tại càng thêm nghiêm trọng.

"Tôi ngay cả đăng kí kết hôn cũng làm xong, tôi làm việc hiệu suất rất cao đó chứ?" Thiên Phàm thật cao hứng nói với cô.

"Ngay cả đăng kí kết hôn cũng làm xong?!" Khương Bình cảm giác mình sắp té xỉu, không cần phải nói, làm đăng kí kết hôn gì đó nhất định cũng là Khương Uy đưa cho Thiên Phàm, nếu không ở Khương gia, người nào sẽ đem sổ hộ khẩu của Khương gia đưa cho người xa lạ đây!

"Cho nên công chúa Bạch Tuyết của tôi, thợ săn không nỡ xử lí em, quyết định muốn đem em chiếm làm của riêng, em chính là ngoan ngoãn cam chịu số phận đi!"

"Anh..... anh....." Cô trong khoảng thời gian ngắn giận đến nói cũng nói không ra miệng, một hơi ngăn ở cổ họng, một giây kế tiếp cư nhiên liền hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Lợi Phẩm Của Liệp* Vương (Liệp = Săn Bắt)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Khương Bình không biết hôn mê bao lâu, chỉ biết khi cô mở mắt ra, là ở trong một căn phòng xa lạ, bên cạnh có hai quen người quen thuộc nhất.

"Cha, mẹ, các người sao lại đến đây? Các người không phải ở quê hương nghỉ ngơi sao?"

Cô ngơ ngạo muốn rời giường, lại bị mẹ nuôi vội vàng ấn trở lại giường, "Không cần vội vã rời giường, con bây giờ có thai, không thể lộn xộn."

"Con có cái gì?" Nếu như bây giờ cô nghe mình có bệnh nan y nào đó, ngày mai lập tức sẽ chết, cũng sẽ không khiếp sợ hơn so vừa mới vừa nghe được.

"Cũng sắp làm mẹ, còn tùy hứng như vậy." Khương phu nhân cười mị mị nói, không quên nhìn bạn già ngồi ở xe lăn phía sau.

Kể từ sau khi ông trúng gió, thì chưa từng thấy qua ông cười đến vui vẻ như vậy.

"Ba con vui vẻ vô cùng, ông ấy vừa nghe đến có đứa cháu có thể ôm, ngay cả bệnh cũng đều khá hơn nhiều. Con có biết không trước ông ấy ngay cả một chén cơm cũng ăn không hết, nhưng mà hôm nay lại ăn hai chén, ta nghĩ, ông ấy nhất định là muốn bồi dưỡng tinh thần và khí lực, tương lai được ôm cháu."

"Mẹ, ai nói với người con có đứa bé?" Cô nhẹ nhàng hỏi, trong lòng suy nghĩ, kể từ lần trước ở Anh..... Xác thực kinh nguyệt của cô tháng này chưa có tới.

"Đương nhiên chính là chồng con a! Ta vụn vụn không nghĩ tới quyết định ban đầu khiến ta rất hối hận, lại có thể trở thành hạnh phúc tương lai sau này của con."

"Hạnh phúc tương lai?"

"Đúng vậy! Thiên Phàm nói nó thật sự rất thích con, con đối với nó cũng vừa thấy đã yêu, cho nên đã kết hôn trước. Bất quá Bình Bình, kết hôn là chuyện lớn, con nên phải có một hôn lễ long trọng mới đúng, không nên lén lút kết hôn như vậy."

Con cũng không muốn lén lút kết hôn như vậy, bởi vì ngay cả chính con cũng không biết con đã kết hôn. Khương Bình bắt đầu suy nghĩ.

Nhìn hai lão nhân gia trước mắt, một người là ngay cả mình cũng đã không chăm sóc được, một người khác cũng bởi vì ban đầu tán thành cô đi hy sinh mà áy náy đến bây giờ, hai vị đều là người thân cô thích nhất, cô có thể tàn nhẫn như vậy mà nói ra chân tướng sao?

Không! Cô không có cách nào.

Chuyện cho tới bây giờ, cô không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt diễn thôi, vô luận như thế nào, cô đều muốn che giấu tất cả chuyện tình có thể sẽ tổn thương cha mẹ nuôi.

"Đúng vậy! Cha, mẹ, thật xin lỗi, con muốn nói trước tiên tiến hành đăng kí kết hôn, chờ khi Thiên Phàm cùng con có thời gian rảnh rỗi, mới cử hành hôn lễ long trọng."

"Ta biết, Thiên Phàm đã nói qua cuối tháng này nó có thời gian rảnh, cũng coi kỹ ngày, đặt tiệc tốt hơn, muốn cho con ở ngày đó mặc lụa trắng, trở thành cô dâu xinh đẹp nhất."

Cái gì?! Người đàn ông này thật sự là phái hành động, loại chuyện như vậy thậm chí hỏi cũng không hỏi qua cô, cô tuyệt không thích bị đẩy đi như vậy.

"Được rồi, tôi xem bộ dáng Bình Bình rất mệt mỏi, chúng ta cũng không nên ồn ào với nó nữa."

"Cha và mẹ muốn tới ở lại chỗ con không?"

"Không cần, A Uy nói muốn tới đón chúng ta về nhà ở, ta còn muốn cảm tạ con chăm sóc nó như thế, đem công ty giao trả cho nó, thật ra thì, con không cần làm như vậy."

"Con vốn chính là tạm thay mặt mà thôi, hiện tại năng lực anh ấy đã có thể trông coi công ty, con cũng có thể đỡ xuống trọng trách lớn đảm nhiệm"

"Như vậy cũng tốt, con cực khổ nhiều năm như vậy, vẫn luôn không có vì mình làm chút chuyện, hiện tại đúng lúc vừa mang thai vừa phải kết hôn, có thể làm bà chủ nhà hưởng thụ hạnh phúc gia đình thật tốt, đây mới là kết cục cuối cùng của phụ nữ."

"Con biết." Khương Bình gật đầu một cái.

Vừa lúc đó, cửa vang lên một hồi gõ nhẹ, sau đó một khuôn mặt khiến Khương Bình phải đau xót một hồi xuất hiện.

"Cha, mẹ, A Uy tới đón các người."

"Tốt, tốt, tốt." Khương phu nhân liền vội vàng đứng lên đi tới sau lưng chồng mình, sau đó lại một lần nữa đau lòng nhìn chăm chú vào Khương Bình, "Bình Bình, mặc dù ba con hiện tại không thể nói chuyện, nhưng mà ta lại tin tưởng con có thể cảm nhận được ông ấy rất yêu thương con, cùng chúc phúc cho con."

"Con biết." Mặc dù mặt của cha nuôi cứng ngắt, nhưng mà cô quả thật có thể từ trong đôi mắt ông ấy thấy được tình thương sâu sắc, đột nhiên, mỗi cô có loại cảm giác ê ẩm.

Đưa mắt nhìn cha mẹ nuôi theo Khương Uy rời đi, cô cảm thấy mình thật sự giống như phải xuất giá, không phải là làm bộ càng không phải là bị lừa gạt.

Nhưng mà..... Rốt cuộc vẫn là lời nói dối.

Khương Bình miễn cưỡng chống đỡ thân thể còn có chút hoa mắt đi tới bên cửa sổ, thấy Khương Uy ân cần dìu cha nuôi bị trúng gió lên xe, một màn này làm cho trong lòng cô cảm thấy rung động thật sâu.

Nếu như không có sự tồn tại của cô, có phải Khương gia sẽ chân chính biến thành người một nhà không? Con trai bảo bối của cha mẹ nuôi cũng có thể lần nữa trở về, Khương Uy cũng sẽ không bởi vì tranh giành mà cố ý hư hỏng tới khiến cho cha mẹ chú ý, anh ta cũng có thể không có chút nào ngăn cách trở thành một người đàn ông có trách nhiệm, có thể phát huy tài năng?

Nếu như không có cô.....

Nhìn trên mặt cha nuôi bị trúng gió có nụ cười không che giấu được, mà mẹ nuôi cũng không ngừng cười nói chuyện với con trai mình, về mặt Khương Uy cũng không có lửa giận trùng trùng khi gặp cô sẽ có, anh ta cũng là đang cười.

Đã bao lâu cô không nhìn thấy nụ cười người một nhà này?

Nếu như không có cô.....

Lập tức, Khương Bình đã biết mình nên làm như thế nào rồi.

Xe chạy ra khỏi đại viện Hùng gia khí phái thì cửa phía sau bị người nhẹ nhàng mở ra, một giây kế tiếp, cô nghe được một tiếng gầm nhẹ không vui.

"Tại sao em có thể đứng lên? Bác sĩ nói em không thể đứng lên, nhanh một chút trở về nằm."

Cô vừa mới quay đầu, còn chưa mở miệng, liền bị anh chặn ôm lấy, sải bước đi về phía giường, cô liền bị thả lại trên giường lớn thoải mái rồi.

Anh ngẩng đầu lên muốn mở miệng, lại phát hiện cô ngay thẳng không chớp mắt nhìn chăm chú vào anh, giống như có lời gì muốn nói.

"Thế nào? Còn đang tức giận? Em muốn đánh tôi, mắng tôi cũng không sao, chỉ là đừng mơ tưởng tôi sẽ ly hôn." Anh nhưng là quyết tâm.

"Tôi là thật sự mang thai hay là anh bịa chuyện?"

"Đương nhiên là thật, nếu không muốn tôi nói với cha vợ, mẹ vợ đại nhân là tôi ở thời điểm Bá Vương ngành thượng cung* dọa em bất tỉnh sao?"

"Tôi là tức ngất." Cô uốn nắn.

"Có quan hệ gì, không phải cũng là bất tỉnh sao?"

Nhìn khuôn mặt an tuấn mỹ cao quý, anh còn có điều tất cả đàn ông hâm mộ, phụ nữ ái mộ quyền thế và của cải, nhưng lại khiêm tốn chuẩn bị kỹ chính là vì phải lấy được cô, đây đối với một phụ nữ tâm hư vinh mà nói, có thể nói là cảm động rất lớn.

"Anh thật muốn tôi?"

"So một trăm phần trăm còn muốn thật hơn."

Anh vươn tay thay cô phát đi sợi tóc bên mặt, trong giọng nói hàm chứa tình ý sâu sắc, điểm này cô không cách nào trốn tránh mình không thấy được, không nghe được nữa.

"Là như thế này a....." Cô tự mình lẩm bẩm, sau đó quay đầu nhắm hai mắt lại, "Tôi mệt quá, muốn nghỉ ngơi một chút."

"Được, em ngoan ngoan ngủ, tôi sẽ không âm ỉ em." Anh tỉ mỉ đắp chăn đến trên người cô, tiếp theo muốn đứng dậy rồi đi, lại phát hiện ống quần bị người kéo lại.

Anh hồ nghi quay đầu lại, nhìn người vẫn nhắm hai mắt như cũ, "Làm sao vậy? Còn muốn cái gì không?"

"Nếu như anh có thời gian, có thể làm gối ôm cho tôi không?"

Nghe được cô nói ra những lời này, khiến cho tâm tình của anh giống như là trúng vui mừng thấu màu một dạng. Anh đương nhiên sẽ không cự tuyệt, không nói hai lời lập tức nói: "Có thời gian, có thời gian, đương nhiên có thời gian."

Giống như sợ tất cả trước mắt chỉ là một giấc mộng, anh cẩn thận đến nằm bên cạnh cô, sau đó vươn cánh tay.

Khương Bình lập tức giống như một con mèo con nhu thuận, đem đầu rúc vào ngực của anh.

Thật là không thể tưởng tượng nổi, lỗ tai nghe tiếng tim đập mạnh mẽ có lực của anh, làm cho cô cảm nhận được yên tĩnh trước nay chưa từng có, vào lúc này, cô không còn là cô gái mạnh mẽ trên thương trường, cũng không phải là kẻ đáng thương vì không có phụ người khác kỳ vọng, mà cố gắng không ngừng.

Cô bây giờ, chỉ là cô gái nhỏ cần được che chở.

Cô rốt cuộc đầu hàng sao? Rốt cuộc cũng không địch lại trở thành một trong chiến lợi phẩm của thợ săn rồi sao?

Không! Cô không muốn nhanh như vậy đã đi xuống kết luận, cô chỉ biết người mình hôm nay có thể dựa vào chỉ có anh.

Chỉ có phụ thuộc người này, cô mới có thể đòi hỏi tất cả chuyện mình khát vọng, mà một chút cảm giác tội ác cũng không có, bởi vì đàn ông lấy được ở trên người cô, tuyệt đối so với cô còn muốn nhiều hơn.

Cô muốn anh, anh muốn cô, theo như nhu cầu, không liên quan tình yêu.

Không phải đã nói với mình, tuyệt đối không nên trở lại cái chỗ này nữa, phải đem tất cả nơi này chôn giấu ở trong hồi ức sao? Thế nhưng Khương Bình đúng là vẫn còn bước lên khỏi thổ địa này.

Một cơn gió nhẹ mát mẻ thổi qua, cô không nhìn được nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt áp lực trong cuộc sống huyền ảo ở Đài Bắc giống như vô ảnh vô tung biến mất.

Cô không thể không thừa nhận người đàn ông Hùng Thiên Phàm này biết hưởng thụ cuộc sống, anh không phải là loại thần giử của chi biết liều chết kiếm tiền lại tuyệt không chịu tổn tiền, hoặc là máy móc kiếm tiền mà thôi.

Nghĩ đến mình cư nhiên còn ở trong lòng khen ngợi anh, cô liền cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bất quá cô cũng chỉ biết để ở trong lòng, vĩnh viễn cũng sẽ không nói ra.

Anh nói muốn hưởng tuần trăng mật, còn an bài một đồng lớn hành trình quý tộc, lại định không lại một chỗ cô nói ——

Hòn đảo ban đầu cô bán mình gặp anh, cũng từng ở trong thế giới nhỏ nhỏ, giống như bỗng lai tiên cảnh này lấy được bình tĩnh trong tâm hồn.

Không suy nghĩ mọi thứ cùng Thiên Phàm, chỉ nghĩ đến mọi thứ trên hòn đảo này, cũng đã làm cho cô rất muốn trở về một lần nữa.

Nếu như có thể, cô rất nguyện ý cứ như vậy ở tại trên đảo nhỏ ngăn cách nơi này, sau đó trải qua cuộc sống bình thường lại không lo lắng .

Cô đã quen thân phận Hùng phu nhân, cảm giác bị lường gạt ban đầu cũng đều sắp biến mất không cảm giác được, quan trọng nhất là anh rất chăm sóc cha mẹ nuôi và anh trai của cô.

Hiện tại công ty kiến thiết Khương Khương biến thành công ty chi nhánh của công ty Hùng thị, hơn nữa tích cực phát triển toàn bộ, có tài lực mạnh mẽ làm hậu thuẫn, Khương Uy cũng xác thực có phát triển tài năng trên võ đài.

Một khi về mặt sự nghiệp đạt được cảm giác thành tựu, Khương Uy đối với sinh mạng cũng có mục tiêu mới cùng định nghĩa, không hề hận đời như vậy nữa, cả người anh ta thay đổi rất nhiều, thậm chí trước khi cô lên đường còn tới tiễn lên máy bay, hơn nữa còn đưa quà tặng kết hôn.

Quà tặng quý hay không quý đối với cô mà nói tuyệt không quan trọng, quan trọng là cô lại lần nữa lấy được người nhà thương yêu.

Có thể khiến cho Khương Uy lại khôi phục lại làm anh trai thương cô như trước, bị lừa gạt cùng cưỡng bách trở thành Hùng phu nhân, cũng không có vấn đề gì.

Hôm nay một mình cô tới trước, sau khi Thiên Phàm xử lý xong công việc thì, cũng sẽ lập tức cùng tới đây.

Cô nghĩ đến đồng dạng là ở trên hòn đảo này, lại có hai loại thân phận cùng tâm tình không đồng dạng, gả cho anh làm vợ cũng không tồi, ít nhất cô hưởng thụ đến tư vị một cô gái được nuông chiều.

Đây là cô phải làm đạt được, hơn nữa cô sẽ nguyện vẹn hưởng thụ nó.

Đột nhiên, cô có chút cảm giác buồn nôn, mặc dù cô mới mang thai ngắn ngủn hơn một tháng, nhưng cô vẫn là có thể cảm nhận được tiểu bảo bảo tồn tại trong bụng.

Sờ sờ bụng vẫn bằng phẳng như cũ, tình thương của mẹ theo bản năng làm cho cô nhìn không được mà lộ ra mỉm cười xinh đẹp. Vì bảo bối này, cô sẽ dùng cảm đối mặt hết thảy ở tương lai, dù cho kết quả có thể sẽ bị có mối nối cũ, cô cũng có chuẩn bị tâm lý rồi, dù sao cô hiểu rất rõ bản tính của thợ săn, vĩnh viễn đều không thể nào biết thỏa mãn với cuộc sống an nhàn, chỉ có không ngừng săn thú cùng chinh phục, mới có thể trấn an tâm phóng đảng của anh.

Bởi vì cô khiến anh không thể làm gì, anh mới có thể chú ý mọi thứ, thậm chí dùng cách đàn ông không thích dùng nhất là hôn ước trói chặt cô, ý đồ đem cô vây ở dưới cánh chim của mình, không thể tự do tự tại nữa, nhưng không biết cũng đồng thời vây hãm chính mình.

Nhưng vậy thì thế nào? Tất cả đều là chính bản thân anh quyết định, mà cô chỉ là công chúa Bạch Tuyết chẳng hay biết gì, không phải sao?

Cô vừa xuống máy bay, liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng ở bên cạnh một chiếc xe hơi cao cấp màu đen, ánh mắt như có đăm chiêu nhìn nơi xa không biết tên, gương mặt tuấn mỹ cùng vóc người sánh ngang người mẫu của anh trở thành tiêu điểm cho mọi người nhìn chăm chú trong sân bay.

Gặp lại anh lần nữa, trong lòng cô vẫn là sẽ nhìn không ngừng thờ dài tạo hóa thần kỳ cùng không công bằng, cư nhiên có thể sáng tạo ra người xinh đẹp như vậy, rồi lại không công bằng đem mọi thứ hoàn mỹ nhất đều cho anh.

Dĩ nhiên còn có một người đàn ông khác không công bằng, có nhiều quyền thế cùng địa vị hơn, bất quá cũng là khiến người chán ghét, điểm này khiến cho Khương Bình cảm thấy tốt hơn một chút.

Xách theo hành lý tùy thân nhỏ nhỏ, cô chậm rãi đi tới bên cạnh xe hơi, lúc này người đàn ông ở bên cạnh xe hơi rốt cuộc chú ý tới sự tồn tại của cô.

“Này! Tây Phi.”

"Tiểu Bình Quả, đã lâu không gặp." Tây Phi nhìn cô, mỉm cười xinh đẹp.

Đây là cái khiến trong cuộc sống này, Khương Bình vẫn chịu đựng áp lực cảm thấy một khác hạnh phúc.

Khí phái trong phòng làm việc, Thiên Phàm giống như một quân vương ngày kiểng tỵ bạc ngồi ở trên vương vị của anh xử lý công sự.

Dĩ nhiên, anh không cần thật giống như là vua của một nước ban chiếu đến bề đầu sứt trán, bởi vì anh bây giờ làm, tuyệt đối là chuyện rất nhẹ và dễ dàng.

Hôm nay, anh lại thuận lợi thống nhất một công ty lớn —— tập đoàn Long Tuấn.

Đó là một công ty trụ sở rất ổn, chỉ là người kinh doanh Long Nghị tuổi còn trẻ lại xảy ra tai nạn xe cộ chết, lưu lại một công ty vừa lớn vừa tốt không có ai quản lý.

Như vậy tại sao có thể chứ? Anh thân là một người cần kiệm thiết thực, dĩ nhiên sẽ tham gia trước tiên. Bình thường trong một công ty không có đầu, còn dư lại cũng chỉ có chủ quản cấp cao phân chia quyền lực, mà đám chủ quản cấp cao chỉ cần cho chút ít ân huệ là có thể đuổi, không có một chút ánh mắt có thể nhìn đến công ty này thực chất tốt bao nhiêu, tốt đến chỉ cần anh vừa tiếp nhận, lại an bài người của mình vào, không cần một tuần, thì có thể làm cho công ty này tiếp tục vận chuyển buôn bán.

Kể tiếp qua một tháng nữa, liền chuẩn bị đưa ra thị trường.

Anh xử lý một chút nữa liền có thể đi đuổi theo máy bay rồi, sau đó trải qua mấy giờ, là anh có thể ôm vợ mới cưới ngọt ngào của anh.

Khương Bình, phần thưởng nhỏ của anh.

Nghĩ đến bộ dạng cô luôn đứng đắn, không dễ dàng để cho anh thấy mình ngọt ngào, mặc dù như thế, nhưng vẫn là không ngăn cản được kích động anh nghĩ muốn trộm hương .

Khi anh vạch trần mặt nạ nhỏ của cô, nguyên vẹn thưởng thức lúc cô kiều mỵ thờ hồn hển, đây đối với một người đàn ông mà nói, là cảm giác thành tựu lớn nhất.

Nhưng mà anh phát hiện, vừa bắt đầu chinh phục đã có chút biến chất, trong lòng anh không chỉ là muốn chinh phục cô, hơn nữa là muốn sủng ái cô, đem toàn thể giới đều đặt ở trong tay của cô, không để cho cô phải hối hận trở thành người phụ nữ của anh.

Anh chưa bao giờ có suy nghĩ muốn cung chiều một phụ nữ như vậy, phần thưởng nhỏ này ngược lại là thứ nhất, hơn nữa anh tin tưởng cũng tuyệt đối sẽ là duy nhất.

Về sau, anh chính là chồng cô, anh đương nhiên sẽ nguyên vẹn hưởng thụ quyền lợi cùng nghĩa vụ luật hôn nhân cho anh.

Vừa lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên, thư kí giới giang luôn luôn trung thành ngay sau đó đi vào.

"Tổng giám đốc, đại tiểu thư tập đoàn Long Tuấn muốn tới gặp anh."

“Em gái Long Nghị?”

Trong tư liệu bao gồm cả tổ tông mười tám đời của hắn, dĩ nhiên sẽ không bỏ sót em gái của hắn, cũng chính là người thừa kế thứ hai tập đoàn Long Tuấn, nhưng mà rất đáng tiếc, cô không có được bồi dưỡng trở thành người nối nghiệp, dĩ nhiên là không ngăn chặn được mình toàn lực công kích, rất nhanh liền bắt chiến mà hàng.

Tại sao còn phải tìm đến anh? Chuyện cho tới bây giờ, cô ta còn vọng tưởng cầu xin tha thứ sao?

"Gọi cô ấy vào đi!"

Một giây kế tiếp, cửa được mở ra, một tiếng bước chân nho nhỏ truyền đến, Thiên Phàm chậm rãi ngẩng đầu lên, gương mặt vốn là không vẻ gì nhanh chóng bị lạnh lùng thay thế.

Tiến vào cũng không phải là đại tiểu thư tập đoàn Long Tuấn, mà là một con.....

"Chuột Mickey?" Anh nghe được "Phịch " một tiếng, cảm thấy có vật gì đó dòn dập xuyên qua bên trái tim anh.

Hung thủ giết người mang theo mặt nạ Chuột Mickey sau đó, liền nhanh chóng xông ra ngoài.

"A! Giết người rồi! Mau cứu người a!" Thư ký lớn tiếng kêu.

"Làm sao vậy? Làm sao vậy?" Các nhân viên nghe được âm thanh, tất cả đều lập tức chạy tới.

"Ông chủ trúng đạn! Nhanh lên gọi xe cứu thương."

Bên tai truyền tới tiếng thét chói tai cùng tiếng chạy bộ hốt hoảng cũng đã không ảnh hưởng đến Thiên Phàm, đau nhức trong nháy mắt đem anh đánh ngã, cả người anh ngã sấp, sau đó thân thể không yên lại trượt hướng bên kia, đầu không cẩn thận đụng vào góc bàn, tại chỗ đầu máu tươi chảy ra, lúc này, anh cảm thấy vô cùng đến gần Từ Thần.

Khương Bình..... Anh còn không muốn chết, anh còn không có..... Yêu cô đủ..... Còn không có nói với cô anh yêu cô, anh không thể chết..... Không thể..... Phần thưởng nhỏ, cô sẽ vì anh khóc thút thít sao? Nếu như anh thực sự không lên nổi, cô sẽ khóc sao?

Ở trước một giây sau cùng Thiên Phàm hôn mê, duy nhất nghĩ chỉ có Khương Bình.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Lợi Phẩm Của Liệp* Vương (Liệp = Săn Bắt)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Ba tháng sau.

"Người phụ nữ kia thật là ác tâm hết sức. Cô ta ngủ trên giường có bọ chết, muốn chúng tôi thay mới toàn bộ, hơn nữa còn chỉ định muốn hàng hiệu, tôi thấy con bọ chết lớn nhất trên cái giường chính là cô ta." Nói chuyện là quản gia Tú Văn.

Từ khi Thiên Phàm bắt đầu mua hòn đảo nhỏ này, chính cô chính là người sửa sang lại căn nhà lớn này, cũng được coi như xứng ông chủ ngầm——đĩ nhiên là khi ông chủ chân chính không có nhà

Nhưng bây giờ ông chủ chủ chẳng những có ở nhà, bà chủ nhà, thậm chí ngay cả hồ ly tinh cũng đi theo về nhà.

"Không sao, cô ấy muốn cái gì, cho cô ấy cái đó."

"Phu nhân, làm sao cô có thể phóng túng cho cô ta như vậy! Cô mới đúng là nữ chủ nhân chân chính của nhà này, người phụ nữ kia chỉ là bạn gái trước của đại thiếu gia, hơn nữa cô ta còn vứt bỏ đại thiếu gia đi với người đàn ông khác, hiện tại lại trở về, đúng là da mặt dày ngay cả đạn cũng xuyên không qua." Tú Văn tức giận. Cô nhớ hơn ba tháng trước, chuyện đại thiếu gia bị người ta sát hại, sau đó ở trong bệnh viện hơn một tháng.

Rất may vị trí viên đạn cách trái tim một đoạn, nếu không đại thiếu gia thật sự sẽ phải thăng thiên. Khoảng thời gian đó, phu nhân đều như hình với bóng ở bên cạnh chăm sóc đại thiếu gia, cả người gầy đi rất nhiều.

Khi bệnh tình đại thiếu gia ổn định thì phu nhân lại mệt mỏi, cho nên Nhị thiếu gia Tây Phi liền tự mình làm chủ, mang phu nhân về đảo nghỉ ngơi, tránh cho động thai.

Phu nhân vốn là không đồng ý, vẫn muốn bay trở về Đài Loan, nhưng mà Nhị thiếu gia nói với cô, qua một tháng nữa, cậu ấy sẽ an bài đại thiếu gia trở lại đảo nghỉ ngơi, đến lúc đó, phu nhân muốn chăm sóc cậu ấy như thế nào liền chăm sóc như thế ấy.

Nào đâu biết rằng một tháng rảnh rỗi này lại tạo thành hiệu làm lớn. Bởi vì khi đại thiếu gia tỉnh lại, cư nhiên mất đi trí nhớ, mà bạn gái trước của đại thiếu gia thấy trong báo có đưa tin cậu ấy trúng đạn nằm viện, lập tức đi tìm.

Không cần phải nói, vì mất trí nhớ, đại thiếu gia nhiên liền tin tưởng trong khoảng thời gian này đều là bạn gái trước ở bên cạnh, ngày đêm cực nhọc chăm sóc.

Tình cũ cộng thêm cảm động, đại thiếu gia đối với vợ mình chẳng quan tâm liền ghi hận trong lòng. Hơn nữa bạn gái trước vì lần nữa đoạt lại người yêu của mình, dĩ nhiên cũng sẽ không đối với tình địch nương tay. Giả trang mềm yếu cùng vô tội là tuyệt chiêu của cô ta, vì vậy, mới đến đảo này hơn một tháng, đã tìm đến nữ chủ nhân giường oai, hơn nữa cũng không biết cô ta nói lời đồn ác độc gì, cư nhiên đem Nhị thiếu gia ép rời đi.

Ngoài mặt nói là hi vọng Nhị thiếu gia trở về trông coi công ty, thật ra thì chính là muốn đuổi anh đi, bởi vì người trên đảo sẽ thay phu nhân kêu oan, cũng chỉ có Nhị thiếu gia.

Dĩ nhiên còn có cô, nhưng mà cô chỉ là một người làm, lời nói làm sao có trọng lượng?

Cô thật là không hiểu, tại sao phu nhân lại độ lượng như vậy?

Nhìn thấy Tú Văn vừa cầu nài, vừa dọn dẹp quần áo chuẩn bị đi tắm, Khương Bình không nhịn được thở dài, ngay sau đó lại nghĩ đến mình không thể than thở, nếu không sẽ ảnh hưởng đến bảo bảo trong bụng.

Cô biết Tú Văn thay cô bắt bệnh là vì muốn tốt cho cô, cũng biết Thiên Phàm mất trí nhớ nên hiểu lầm mình, cho là cô như trong lời Tiểu Thiên nói, là cô gái hư vinh vì tiền tài mà gả cho anh, hơn nữa còn nói khi anh bị thương, cô một chút cũng không lo lắng hay khổ sở, càng không ở bên cạnh anh.

Cô đều biết, bởi vì ở nơi đây không giấu được lời đồn gì, càng không cần phải nói này lời đồn là cố ý bị phóng đại.

Cô cũng từng nghĩ muốn rời khỏi đây, nhưng vì đứa nhỏ trong bụng, cô nhất định phải tỉnh táo suy nghĩ.

Cô hiểu được khi sinh ra mà không có cha mẹ bên cạnh thật thương tâm biết bao, lẽ nào cô có thể độc ác tước đoạt tình thương của người cha đối với bảo bảo sao?

Hơn nữa cô tin tưởng, một ngày nào đó Thiên Phàm sẽ khôi phục trí nhớ, như vậy anh rồi sẽ biết anh sai lầm.

Trừ điều đó ra, cô còn hy vọng xa vời gì nữa?

Ban đầu không phải cô đã nói qua không cần anh yêu sao?

Cô sẽ gả cho anh, là bởi vì cô không có chỗ để đi, không có ai để dựa vào, cô không muốn tiếp tục lệ thuộc vào cha mẹ nuôi, mới có thể tới hòn đảo này.

Cô sờ sờ bụng của mình, dĩ nhiên vì bảo bảo chưa ra đời mới là nguyên nhân chủ yếu.

Hiện tại mọi suy nghĩ của cô đều muốn đặt bảo bối lên phía trên, về phần Hùng Thiên Phàm yêu như thế nào, tình nhân cũ cùng anh tro tàn lại cháy, đối với cô mà nói, cũng không phải là chuyện rất quan trọng.

Cô còn chưa muốn tham gia quá sâu, bởi vì cô biết lòng ghen tỵ là nguy hiểm nhất.

Cần gì đụng chạm, cần gì ghen tỵ, anh còn chưa nói qua anh yêu cô.

Anh cùng cô dây dưa, chẳng qua là trời sinh nam nhân có bản tính săn thú, cô chỉ là một trong những chiến lợi phẩm của anh, mà cô sẽ diễn tốt nhân vật này.

Nhìn thời gian, cũng nên mang bảo bảo đi ra ngoài tản tản bộ rồi. Khương Bình thu dọn các bức tranh trước mắt xong, liền đội nón lên, chuẩn bị tản bộ.

Ánh mắt trên lầu chuyên chú nhìn vườn hoa. Rốt cuộc cũng thấy bóng dáng mảnh khảnh xuất hiện, Thiên Phàm mới phát hiện mình ngừng thở.

Anh không nhận được mà nặng nề thở ra một hơi, ánh mắt như là đói khát nhìn theo bước chân của cô, giống như một người tà ác cuồng rình coi người khác.

Anh đã chú ý cô mấy ngày rồi. Anh biết mỗi ngày vào thời điểm này cô sẽ xuất hiện trong hoa viên, có lúc cô sẽ dừng lại ngửi một cái đóa hoa, có lúc sẽ cắt một vài bông hoa xinh đẹp về trang trí phòng.

Anh nhìn từ nhỏ bên giường đầy Mãn Thiên Tĩnh, trong bình hoa mỗi ngày đều là một loài hoa, hôm nay là Mãn Thiên Tĩnh.

Anh rất muốn biết cô từ lúc nào đã vào đối hoa? Sao anh cũng không biết?

Tây Phi nói cô là vợ anh, nhưng mà tại sao anh đối với cô một chút cũng không nhớ?

Nhưng mà anh nhớ Tiểu Thiên, ngay cả em trai cũng không nhớ nổi mà chỉ nhớ rõ Tiểu Thiên, cho nên anh nắm thật chặt người quen thuộc này.

Cũng không phải vì anh đối với Tiểu Thiên tình cũ chưa dứt, chỉ là anh cần một người quen ở bên người, dù sao việc quên mất mọi người là một việc chuyện rất đáng sợ.

Tất cả mọi người nói với anh, tại hoa viên đó là vợ của anh, như vậy tại sao cô lại không đến chăm sóc chồng mình?

Nghe nói thời gian anh gặp chuyện không may cô cũng không đến, hiện tại anh đã về nhà, cô vẫn không sang đây nhìn anh một cái.

Sau khi trở lại trên đảo, anh vẫn không có cơ hội lại gần nhìn cô, nên bộ dạng cô như thế nào anh cũng không rõ.

Đây là việc mà một người vợ nên làm sao?

Tiểu Thiên nói cô vì tiền của anh mới gả cho anh, cũng nhờ cô mà công ty cha mẹ cô có rất nhiều lợi ích.

Vì hư vinh, vì tiền mà chịu bán mình, anh không hiểu tại sao mình lại lấy cô vào cửa?

Nghe nói cô có đứa trẻ rồi, nhất định là có con mới cưới, chắc là dùng đứa bé uy hiếp anh, mới có thể làm anh đồng ý kết hôn, làm loại này chuyện ngu xuẩn này.

Mặc dù anh mất trí nhớ, nhưng không có nghĩa sẽ mất đi cá tính, còn có nguyên tắc của mình.

Trên căn bản, khi trở về nhà, thấy cảnh vật quen thuộc, anh phát hiện mình cũng dần dần nhớ lại.

Việc duy nhất làm anh không hiểu là tại sao anh lại không nhớ nổi người tên là Khương Bình, là vợ của mình.

Chỉ là..... Đáng đáp cô thật giống Tiểu Thiên, chẳng lẽ mình vì nguyên nhân này mới cưới cô sao? Bởi vì cô là một thể thân?

Lúc này, cô giống như cảm nhận được ánh mắt thăm dò của anh, tay vịn cái nón, ngẩng đầu lên nhìn về phía lầu hai.

Anh không né tránh, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn cô.

Nếu như cô là thể thân do anh dùng tiền mua về, nhất định cô sẽ sợ hãi ánh mắt của anh. Ánh mắt lạnh như băng của anh đã thay anh hàng phục rất nhiều người.

Một nữ nhân hư vinh, nhất định sẽ sợ ánh mắt lạnh lùng chăm chú của anh, ít nhất Tiểu Thiên biết sợ.

Nhưng điều làm anh kinh ngạc chính là, cô lại xoay người tiếp tục làm chuyện của mình, còn thoải mái ngâm nga bài hát, giống như đối với việc anh nhìn chăm chăm cũng không để trong lòng.

Chẳng lẽ cô không sợ anh sao? Chẳng lẽ cô sẽ không chột dạ hoặc là cảm giác có tội sao? Coi như là vì tiền của anh mà gả cho anh, ít nhất khi chủ nhân ngã bệnh cũng nên ân cần lấy lòng chứ?

Một cỗ lửa giận từ trong lòng xông lên, anh không suy nghĩ nhiều liền gọi Tú Văn.

"Dạ, đại thiếu gia, có gì phân phó?"

"Đi tìm phu nhân tới đây."

Nghe đại thiếu gia muốn gặp phu nhân, Tú Văn cảm thấy đây thật là chuyện vui, bởi vì hồ ly tinh kia không cho phép bất luận kẻ nào đến gần đại thiếu gia, ngay cả phu nhân ả cũng giả truyền do đại thiếu gia ra lệnh không cho đến gần.

Thật ra thì, đây căn bản chính là lời nói dối, nhưng mà đại thiếu gia không nói, cô là người làm, cũng không thể nói. Dĩ nhiên cũng sợ phu nhân đến, nhất định sẽ bị đại thiếu gia cùng ả hồ ly tinh kia ăn hiếp.

Hiện tại đại thiếu gia chủ động nhắc đến, quá tốt mà, cô ba chân bốn cẳng chạy đi tìm phu nhân.

Thời gian chờ đợi cô đối với Thiên Phạm mà nói, lại khó như vậy. Anh cảm giác mình giống như lần đầu tiên muốn gặp người yêu, không khống chế được nhịp tim tăng nhanh.

Thật sự là cảm giác kỳ quái.

Vừa lúc đó, cửa vang lên tiếng gõ.

"Vào đi."

Khi cô xuất hiện trước mắt thì khuôn mặt đoan trang nhỏ nhắn nhanh chóng thoáng qua trong đầu anh, một hình ảnh quen thuộc mới lóe lên liền biến mất.

Đó là hình ảnh anh cùng Khương Bình nhiệt tình ở chung một chỗ, hai người lửa nóng hôn nhau, giống như trên thế giới này không có người nào có thể tách bọn họ.....

"Xin hỏi tìm tôi có chuyện gì không?"

Một ngữ điệu khách khí cắt đứt hình ảnh trong đầu anh, anh lập tức bị gọi về thực tế. Anh chăm chú nhìn cô, không thể lý giải mình từng cùng cô gái lạnh như băng này có nụ hôn nóng bỏng sao?

Anh tuyệt không tin tưởng, nhưng mà ngọn lửa trong cơ thể vì hình ảnh nóng hừng hực vừa rồi mà sôi trào không dứt.

"Nghe nói cô là vợ mới cưới của tôi."

Nghe nói Khương Bình vừa nghe thiếu chút nữa bật cười, nhưng mà vẫn nhịn được. Loại chuyện như vậy còn phải nghe nói, thật là có ý tứ cực kỳ.

"Không sai!" cô gật đầu một cái.

"Tình cảm của tôi với cô không tốt sao? Tại sao khi tôi lại bị thương lại không thấy cô quan tâm tới? Ít nhất đối với việc tôi là đại ân nhân nhà cô, là Đại Kim Chủ, cô cũng nên tận tâm chứ?"

Anh cố ý nói lời khó nghe, muốn xem cô thanh minh cho bản thân. Nhưng mà cô chỉ giống như một pho tượng Thánh mẫu Maria, đứng lẳng lặng trước mặt anh, không mở miệng nói một câu.

"Nói chuyện." Anh không vui ra lệnh.

"Tôi tin tưởng ở bên cạnh anh có Tiểu Thiên tiểu thư là đủ rồi, dù sao ban đầu anh lấy tôi, cũng chỉ là muốn làm thể thân mà thôi." Khi cô thấy Tiểu Thiên, hơn nữa biết cô ấy là mối tình đầu của Thiên Phàm, trong lòng liền hiểu rõ.

Cô chỉ là thể thân.

Nếu chủ tử chân chính xuất hiện, cô là thể thân cần gì phải cố gắng tới giành.

"Nhưng mà người tôi cưới là cô."

"Nhưng mà người anh yêu là Tiểu Thiên tiểu thư."

"Cô ở đây cùng tôi lý sự sao?" Anh nghiêm mặt, mắt hứng hỏi.

Nhìn vẻ mặt quen thuộc kia làm cô nhớ tới những ngày hai người ở chung một chỗ dây dưa. Mặc dù trước đây cô không thích, nhưng mà tại giờ khắc này, cô cảm thấy rất nhớ.

Nhưng mà hiện tại anh chỉ là một người mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ nổi, cho nên loại vẻ mặt này cũng là từ bản năng.

Cô không trả lời, nhưng mà trên mặt vẻ mặt đã để lộ tất cả, cô tuyệt không quan tâm anh.

Không có ai có thể coi thường anh, càng không cần phải nói là một cô gái mà anh dùng tiền nua về.

"Từ hôm nay trở đi, tôi muốn cô có trách nhiệm một người vợ." Anh lạnh lùng tuyên bố.

Rốt cuộc anh cũng nhìn thấy khuôn mặt tinh táo của cô lộ ra một chút sợ hãi, thì ra cô cũng sẽ có lúc biết lo sợ.

"Tôi sợ rằng không thể, có hai nguyên nhân, một là Tiểu Thiên tiểu thư, một nữa là tôi không thể ngủ quá muộn, tôi phải tự chăm sóc tốt thân thể."

"Tôi biết rõ cô mang thai."

Anh lẳng lặng nói, giọng điệu giống như đứa bé trong bụng cùng anh không có quan hệ, điều này làm cho cô đau lòng.

"Đúng vậy, cho nên vẫn là duy trì tình trạng này đi!" Cô sẽ thật tốt sống qua ngày, dù sao thì khi bắt đầu cô cũng chưa có tính toán lệ thuộc vào anh.

Ban đầu cô chỉ muốn tìm một chỗ, có thể là chính mình, cũng cho là mình có thể cùng anh trải qua cuộc đời mới, lại vạn vạn không nghĩ tới số mạng trên cột người, anh bị người ta sát hại, giờ bị mất trí nhớ.

Anh lạnh lùng nói nhỏ, "Tôi cũng không phải là muốn cô kiêng tôi đi khắp nơi, chỉ là muốn cô dâng trà, chuyện đơn giản như vậy cô cũng làm không được, hay là không muốn làm?" Rõ ràng là muốn cô hầu hạ mà.

Thật ra thì, bên cạnh anh có Tiểu Thiên là đủ rồi, không cần cô tới quấy rối.

Xem ra, người đàn ông này không muốn để cô trải qua những ngày thật tốt, thậm chí còn muốn đem cô thành người làm mà sai bảo.

Cũng được! Chỉ cần anh vui vẻ là được rồi, dù sao cô mỗi ngày cô đơn cũng rất nhàm chán, có anh nói chuyện một chút cũng tốt.

"Tôi hiểu rồi." Khương Bình gật đầu.

"Hiện tại giúp tôi rót một ly trà."

Cô mở to mắt nhìn anh, anh biết cô đang suy nghĩ gì, cô đang suy nghĩ anh đã khôi phục rồi, còn có thể đi tới đi lui, tại sao còn phải kêu người ta thay anh rót trà?

Nhưng mà cô vẫn đi tới trước ngăn tủ thay anh rót trà.

Khi Khương Bình chuyên tâm đem lá trà bỏ vào trong ấm, người đàn ông sau lưng cô bị hình ảnh này gợi nhớ gì đó.

Giống như trước kia đã từng như vậy. Anh hoảng hốt, chậm rãi đứng lên, không kìm hãm được mà vươn tay, từ phía sau lưng ôm chặt lấy cô.

"A! anh làm ướt....." Lời vừa ra khỏi miệng, đột nhiên cô nhớ tới trước kia cũng từng có tình cảnh giống vậy.

Cảm thấy thân thể cô cứng ngắc, anh vùi mặt mình vào cổ cô, hơn nữa ở bên tai cô ép hỏi, "Chúng ta đã từng như vậy, đúng không?"

"Không có." Cô ăn ở hai lòng.

"Không! Tôi tin tưởng có."

"Đừng quên là anh đang mất trí nhớ."

Đột nhiên cô bị xoay người lại, buộc phải đối mặt anh, lại lần nữa chăm chú nhìn vào cặp mắt của anh.

Nhìn mặt mũi cô cùng Tiểu Thiên cũng có nét giống, giống nhau mặt mũi làm anh bất đồng tình cảm. Từ khi anh mất trí nhớ, hôm nay là lần thứ nhất anh nhìn gần cô, cũng cảm nhận được cô mang cho mình một loại ảnh hưởng không nói lên lời.

Đôi mắt to ngập nước, tràn đầy sức mạnh cùng kiên cường ưu sầu, đôi môi hồng nộn, nhỏ nhắn mím chặt, cô giống như một cô gái nghiêm túc.

Anh có Tiểu Thiên, cho nên vật thay thế cũng sẽ không có bất kì tình cảm gì rồi, nhưng mà nội tâm anh lại không nghĩ như vậy.

"Không sai, thật sự là tôi mất trí nhớ, chẳng qua tôi có thể có phương pháp nhớ lại." Nói vừa xong, anh liền bá đạo cúi đầu, hôn môi cô thật sâu.

Mùi vị của cô lập tức bao vây lấy anh, ngọt ngào, nhân nhật vị Trà Hương. Anh chưa từng hôn qua đôi môi mê người như vậy, làm cho anh vừa hôn liền nghiện, không rời đi được.

Vừa bắt đầu anh chỉ muốn trải nghiệm, chỉ là muốn trừng phạt cô đối với mình lãnh đạm cùng xa cách, bởi vì không có người con gái nào dám lớn lối không để ý tới anh, ngay cả Tiểu Thiên là người anh thích nhất cũng không dám công khai phản kháng.

Cô gái không chịu khuất phục này làm cho anh mê bị hoặc, vừa hôn môi cô, anh lập tức mất hồn.

Kể từ khi mất đi trí nhớ tới nay, anh cũng không muốn có phụ nữ, dù Tiểu Thiên ở bên cạnh không ngừng dụ hoặc, trêu chọc, tính toán cùng anh khôi phục lại quan hệ trước đây, anh cũng không hứng thú.

Nhưng mà bây giờ ôm thân thể mềm mại này, anh lập tức có phản ứng, thậm chí kích động muốn bắt chấp tất cả đoạt lấy cô.

Anh hài lòng nghe cô không tự chủ rên rỉ, kinh ngạc rằng chỉ vì một tiếng rên khẽ của cô đã có thể châm ngòi dục vọng dưới thân anh, một loại không hiểu cùng khôn hoặc kích tình trong lòng anh kích động.

Cô gái này rốt cuộc ở trong lòng anh có bao nhiêu địa vị?

Nếu như cô thật sự là cái loại hám tiền, tại sao chỉ là một nụ hôn, cũng đủ để cho anh nguyện ý buông tha tất cả, chỉ cầu có thể như vậy mà hôn cô cả đời?

Anh nghĩ muốn thăm dò, tìm kiếm nghi ngờ trong lòng.

Đầu lưỡi của anh ép buộc tiến vào trong miệng cô, ngang ngược thăm dò, quán quít lấy lưỡi cô. Bàn tay cũng không an phận ở trên người cô vuốt ve, đi tới ngực cô. Cúc áo trên y phục bị anh thô bạo lôi kéo, bay mất mấy cái ra ngoài.

"Không cần....." Một mặt lo lắng anh sẽ làm thương bảo bảo, mặt khác là không thích anh làm cô đau.

Nhưng mà đã hơn ba tháng không có phát tiết, bây giờ dục vọng đã đạt tới cực điểm, càng không thể thu lại, anh nghĩ muốn đoạt lấy cô.

Chồng và vợ hoan ái là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nếu như anh muốn khôi phục một chút nhớ lại, có phải hay không cũng nên làm như vậy?

Sợ anh làm thương mình, Khương Bình không giãy giụa, mặc cho anh như đối khát không ngừng hôn mình, cho đến anh lưu luyến không rời ngẩng đầu lên, tâm tình kích động nhìn chăm chú cô.

Một cô gái, lại có hương thơm mê người, anh cảm thấy giữa hai chân mình không cách nào khống chế mà sưng lên. Anh có thể chắc chắn một trăm phần trăm người mà mỗi tối mình nằm mơ thấy chính là cô.

"Tôi hiện tại biết vì sao lại muốn kết hôn với cô."

"Tại sao?" Cô vừa mở miệng, liền muốn cắn roi đầu lưỡi của mình. Hỏi vấn đề này, chắc chắn anh sẽ nói ra những lời làm cô khó chịu.

"Bởi vì cô có thể khơi lên dục vọng của tôi." Tròng mắt đen che kín tình cảm mãnh liệt, cho thấy anh đối với nụ hôn kia vẫn còn lưu luyến, cũng cho thấy anh muốn nhiều hơn.

"Cho nên?"

"Về sau cô cùng tôi ngủ, mỗi buổi tối, không cho phép vắng mặt." Hoàng thượng uy phong ra lệnh.

Mà tiểu phi tử là cô..... Chỉ có thể đón nhận.

Chương 7

Đại thiếu gia đột nhiên vì một nụ hôn, mà quyết định đem vợ cả trong lãnh cung trở về cung chiều, đương nhiên sẽ tạo ra sóng to gió lớn, càng không cần phải nói là tình nhân cũ kháng nghị.

Kết quả, vốn là buổi tối muốn cô ngủ cùng, nhưng bởi vì Tiểu Thiên khóc loạn, còn té xỉu, làm cho phòng phía đông loạn cả lên.

Như vậy cũng tốt, cô cũng thờ phào nhẹ nhõm, không cần lo lắng buổi tối phải kiểm có để cự tuyệt anh.

Nhìn thời gian, thân thể của cô bởi vì mang thai nên khi quan hệ dễ dàng một mối, vì vậy cô quyết định hôm nay đi ngủ sớm một chút.

Khương Bình đứng lên, bước chân về phía phòng tắm. Cô đem mình tẩy sạch bằng hương thơm ngào ngạt, sau đó lại ngâm trong nước nóng, máu toàn thân tuần hoàn, việc này đối với bảo bảo trong bụng là rất tốt. Cô tiện tay khoác một cái khăn lông lớn, vừa đi vừa lau khô thân thể. Lau tới bụng, khóe miệng cô không nhịn được cong lên.

Thấy bụng đã lớn hơn, nghĩ tới bảo bảo an ổn ở bên trong sinh trường, càng làm cô quyết tâm muốn bảo vệ bảo bảo thật tốt.

Không quản cha bảo bảo có yêu mẹ hay không, nhưng tuyệt đối cô sẽ không để cho bảo bảo có nửa điểm cảm giác mình không được thương yêu.

Lau thân thể xong, cô lại cầm lên thuốc tránh để lại nếp nhăn khi có thai, cẩn thận xoa bóp bụng mình, cô vẫn không nhận ra trên giường có một đôi mắt tràn đầy hứng thú nhìn.

Khi tay ngọc mảnh khảnh xoa bóp đến bộ ngực thì điểm nhỏ nhỏ trên đỉnh núi lập tức nhạy cảm thẳng đứng dựng lên.

Một hơi thở nhỏ như hút không khí làm động tác cô đột nhiên dừng lại, cả người cứng đờ.

Trong phòng có ai?

Cô chậm rãi nhìn về chỗ phát ra âm thanh, bản năng muốn quay ngược lại, lại bị bàn tay nhanh hơn một bước, vươn ra ôm cô, sau đó bá đạo nhưng cũng không dùng lực tổn thương cô, ôm cô lên giường.

"Làm sao anh lại ở đây?"

"Tại sao tôi không được ở đây?" Giọng anh khàn khàn hỏi, đầy kích tình cùng với khuôn mặt tuần mỹ xem ra càng thêm làm động lòng người.

Mới vừa miễn phí thấy một bức tranh mỹ nữ đi tắm, làm cho lòng anh hết sức kích động, cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hận không thể nhào tới đem cô từng miếng từng miếng nuốt vào bụng.

Nhưng mà hiện tại, anh hi vọng mình có thể từ từ thưởng thức hương vị của cô.

Bàn tay to của anh ở trên da thịt mềm mại của cô hoạt động, mới vừa tắm rửa nên mùi thơm xà phòng nhẹ nhàng khoan khoái làm anh rất kích thích.

"Không nên như vậy....." Hai tay của cô không biết phải làm sao để che đi thân thể trần trụi. Bị kinh sợ, cô muốn nắm lấy cái khăn lông che thân cũng không kịp, chỉ có thể đem chính mình co cuộn thành một cục, đôi tay che ngực, không để cho cặp mắt tràn đầy xâm lược kia tiếp tục nhìn chăm chú thân thể mềm mại của cô.

"Anh để cho tôi mặc quần áo một chút."

"Cần gì mặc quần áo? Tối hôm nay tôi không có ý định để cho cô mặc quần áo."

Cô thẹn thùng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hoang mang nhìn anh, lại bị anh bá đạo hôn miệng nhỏ.

Tiểu Thiên không phải là chưa từng hấp dẫn anh, cũng không phải là không có hôn qua, nhưng anh không có cảm giác, không giống như khi hôn Khương Bình.

Bàn tay to của anh không an phận vuốt ve thân thể mềm mại của cô, cảm giác trơn mềm nòn nà thật sự khiến nam nhân mất hồn.

"Đêm tân hôn chúng ta cũng nhiệt tình như vậy sao?" Anh có chút thờ dốt hỏi, chọc cho cô đỏ mặt.

"Chắc là vậy!"

"Nghe cô nói như vậy, giống như là tôi không biểu hiện tốt."

"Không phải vậy, chẳng qua là....."

"Là như thế nào?"

"Tôi mỗi lần đều đầu óc trống rỗng, cho nên không biết." Cô trả lời thành thật, bởi vì cô không biết nói gì cho dễ nghe hoặc là hợp lời cả.

Không ngờ cô lại thẳng thắn như vậy làm cho lòng anh cực kỳ vui mừng, thiết tha hôn mặt cô, sau đó chậm rãi găm lấy da thịt trắng như tuyết, nỗ lực muốn lấy lòng cô.

"Thiên Phàm..... Không nên như vậy....." Mặt của cô giống như bị lửa đốt. Thân thể cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhất là bàn tay to của anh chạm vào chỗ nào liền bị ngọn lửa cuồng vọng thiêu đốt tới chỗ đó. Bàn tay nhỏ bé của cô gắt gao nắm lấy tay anh.

"Chúng ta là vợ chồng, cô còn xấu hổ như vậy, càng làm cho tôi muốn ngừng mà không được." Anh cố ý dùng nụ hôn dịu dàng để hòa tan cô, dùng thâm tình vuốt ve để cô buông lỏng, bởi vì anh hiểu rõ muốn có được cô gái này, anh cần nhiều kiên nhẫn hơn.

Cũng vì cô đáng giá.

Tối nay anh sẽ kiên nhẫn, cho đến khi không chịu được nữa mới thôi.

Bởi vì hô hấp dồn dập mà bộ ngực sữa phập phồng lên xuống như là hoạt nộn bánh pút-đing. Điểm nhỏ phía trên đứng thẳng chính là anh đào nhỏ dẫn dụ người ta thương thức.

Anh nghiêng thân thể, không để mình đè cô, để cho cô khoác bả vai mình. Sau đó anh giống như là đứa bé trai, ở ngực cô mà nhẹ nhàng liếm láp điểm nhỏ nhạy cảm.

"A....." Giống như chạm phải điện, khoái cảm làm cô lơ đãng rên rỉ.

Nhìn thân thể cô run rẩy, anh vẫn như cũ tham lam thương thức mỹ vị ngực sữa này, một tay thì vỗ về chơi đùa một tay thì phủ lên một bên mềm mại khác.

Khương Bình đỏ mặt, nhắm chặt hai mắt, giống như là hết sức hưởng thụ sự vuốt ve mát hờn này.

Tay phải của anh không ngừng vuốt ve, sau đó từ từ dời xuống, đi tới giữa hai chân cô.....

"Không cần!" Như chạm phải điện, cô đột nhiên mở mắt. Khi ngón tay anh khẽ thăm dò vào trong cánh hoa ẩm ướt, bàn tay nhỏ lập tức bắt lấy cổ tay anh.

Nhìn thấy cô không nghe lời, anh dùng đầu gối của mình tách bấp đùi cô ra.

"A! Anh không được như vậy....." Như thế này làm cô không cách nào khép hai chân lại.

Anh lần nữa đưa ra ma trảo, ngón tay thon dài từ bụng tà mị di động.

"Như vậy tôi mới có thể thật tốt yêu cô a!" Anh ở một bên tai cô thổi khí, ngón tay vừa tà khí vuốt ve cánh hoa ướt át mềm mại.

"A..... Ừ....."

Nghe được tiếng kêu yêu kiều đáng yêu của cô, ngón tay anh càng ra sức vỗ về chơi đùa, hại toàn thân cô tê dại khoái cảm không ngừng, chất mật trong suốt cũng không ngừng rỉ ra, lay động ngón tay của anh.

"Thoải mái sao?"

"Ừ!" Cô theo bản năng gật đầu.

Nhìn thấy cô đã xuân tâm nhộn nhạo, vì vậy anh liền nhẹ nhàng giơ móng nhỏ cô lên, để cho dục vọng của mình có thể từ phía sau tiến vào.

Cô đang lo lắng loại này tư thế có thể quá mức xâm nhập hay không thì dục vọng nóng rực của anh liền chậm rãi tiến vào.....

"A!"

Cô muốn giãy giụa, lại nghe thấy anh đang dịu dàng nói nhỏ bên tai, "Không nên lộn xộn, tôi sẽ cẩn thận không làm thương đến bảo bảo."

Nghe được câu này, làm cho cô cả người thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng làm cho một tia phòng bị trong lòng biến mất.

Anh để cô giống như một con mèo con quỳ sấp, bàn tay nắm eo thon của cô, sau đó chậm rãi đong đưa thắt lưng, thăm dò cảm giác kích thích.

Anh thận trọng đoạt lấy mặc dù cô cảm thấy mình được sủng ái, nhưng mà dục vọng đói khát lại làm cô không tự chủ được mà nghênh hóp anh.

"A..... Thiên Phàm..... Anh có thể nhanh một chút..... Cẩn thận là tốt rồi....."

Vốn là động tác chậm như vậy sấp đem anh ép điên rồi, nhưng vừa nghe Khương Bình nói, anh giống như là lấy được lệnh đặc xá, mừng rỡ như điên gât đầu, "Tôi sẽ cẩn thận."

Vì vậy anh tăng nhanh tốc độ. Từ xưa tới nay nam nữ ở chung một chỗ cùng nhau phổ lên bản nhạc tuyệt vời, rất nhanh liền đem hai người mang tới đỉnh Thiên đường.....

Cuối cùng, chỉ còn lại hai người thờ đốc quần quít ở chung một chỗ, ai cũng chẳng muốn động đây, cũng không muốn rời khỏi đối phương.

"Tôi..... Yêu cô sao?"

Trong bóng tối, Khương Bình rúc vào ngực anh chậm rãi mở mắt, thân thể của cô vẫn còn lưu lại kích tình vừa qua, cảm giác dục vọng kích thích còn chưa biến mất.

"Thật ra thì tôi cũng không biết."

"Làm sao cô lại không biết?" Anh cúi đầu, đưa bàn tay nắm lấy cằm cô, nửa ép buộc ép hỏi cô, "Vẫn là nói tôi có yêu hay không đều không quan trọng, chỉ cần tôi có tiền là được?"

Nguyên bản cô cho rằng hai người có thể lần nữa thành lập mối quan hệ mới, quan hệ nam nữ bình thường. Một bắt đầu tốt, mặc dù cô biết bên cạnh anh có Tiểu Thiên, nhưng mà sâu trong lòng cô lại có hi vọng nho nhỏ.

Nào biết kích tình qua đi, nhưng vẫn không trừ khử hiểu lầm của anh.

"Tại sao anh có thể nghĩ như vậy?"

"Bởi vì....." Đột nhiên bị hỏi, anh không hy vọng nói cho cô biết đây là do Tiểu Thiên nói với anh.

"Không nói tôi cũng biết rồi." Cô không lưu luyến rời khỏi ngực anh, biết mình không thể cùng anh lần nữa bắt đầu rồi.

Nhìn thấy cô xa cách, anh kích động muốn kéo cô trở lại, lại một lần nữa kích tình ôm cô, làm cho cô mừng như điên kêu thành tiếng, mà không phải lãnh đạm đưa lưng về phía anh.

"Chỉ cần cô nói, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ một chút, có lẽ....."

Đột nhiên cô xoay đầu lại, trên khuôn mặt xinh đẹp như có vẻ bị nhục nhã, "Anh cũng đã tin tưởng điều anh muốn tin, tại sao qua lâu như vậy mới muốn nghe tôi nói?"

"Cô đừng vội trách tôi, tôi là bệnh nhân, nhưng mà cô không phải, cô có thể tới gặp tôi." Từ miệng Tiểu Thiên anh nghe được rất nhiều lời đồn bắt lợi về vợ mình, cộng thêm việc cô không chủ động tới gặp mình, không thể tránh khỏi làm anh nảy sinh thành kiến.

"Ai nói tôi không đến gặp anh?" Cô khẽ thờ dài một hơi, "Chỉ là anh so với hoàng thượng cô đại còn khó gặp hơn."

"Thật?" Một lời của thốt ra lại làm anh cảm thấy rất kỳ quái, cư nhiên mình không chậm trễ chút nào liền muốn tin tưởng cô.

"Nhưng mà tôi ở hay không ở bên cạnh anh cũng có sao đâu, không phải đã có Tiểu Thiên sao?"

Lúc đầu nhìn thấy Tiểu Thiên, cô liền biết địa vị của mình.

Cô chỉ là một thể thân mà thôi.

Bởi vì dung mạo Tiểu Thiên cùng cô cơ hồ không khác bao nhiêu, trừ việc Tiểu Thiên ăn mặc tương đối hợp thời, còn cô thích đơn giản tao nhã, khí chất không giống nhau, nhưng những thứ khác quả thật giống như là sinh đôi.

Anh lẳng lặng nhìn cô có chút buồn bã, sau đó vươn tay ôm cô vào ngực mình, "Nếu như cô không biết tôi có yêu cô hay không, vậy cô có thể nói cho tôi biết, cô có yêu tôi hay không chứ?"

Vì yêu mà kết hôn, như vậy bên ngoài đồn cô là vì tiền tài mà gả cho anh là sai lầm.

Rốt cuộc cô có yêu anh hay không? Yêu cũng có mà không yêu cũng có. Yêu là yêu Hùng Thiên Phàm không mất trí nhớ, không yêu là Hùng Thiên Phàm mất trí nhớ.

"Lúc đầu đúng là tôi vì tiền mà gả cho anh, bởi vì anh muốn tôi, tôi cũng vậy, cần một nơi tránh gió, cho nên chúng ta mới có thể kết hôn." Cô trần thuật sự thật.

Anh muốn từ trên mặt cô nhìn ra một chút xíu lời nói dối, nhưng là không có, thậm chí chân thành làm anh cảm thấy căn bản lời cô nói là thật, không có nửa điểm giả dối.

"Vậy chúng ta quen nhau như thế nào?"

"Thật ra thì, vừa bắt đầu tôi chỉ là bạn giừơng của anh."

Anh khiếp sợ nghe tin tức này, "Bạn giừơng của tôi?"

"Chỉ có ngắn ngủn một tháng mà thôi. "Sau đó thì sao?"

"Sau đó bởi vì công ty, chúng ta lại lần nữa gặp gỡ....." Đem sự việc hai người trải qua mà tóm tắt nói cho anh.

Anh lắng nghe say sưa. Cô nói anh sẽ làm bất kì những gì anh thích. Thân là thợ săn, anh thích chinh phục, truy đuổi con mồi, nhưng mà trước mắt cô gái này anh lại làm nhiều thứ lắm sao?

Đáng giá không?

"Tôi đang suy nghĩ, có lẽ tôi lúc đầu là thích cô, là bởi vì cô giống mối tình đầu của tôi." Anh bình tĩnh nói, tuyệt không quan tâm điều này có làm thương tổn lòng Khương Bình hay không.

Tên đàn ông tàn nhẫn này, coi như mất trí nhớ thì thế nào, mà có thể cả nhân từ cùng thân thiện cũng biến mất sao? Hay là..... Đây mới là mặt thật của anh.

"Tôi hiểu." Cô không vui vẻ gì nói.

"Cô đã sớm biết?"

"Không phải, là khi nhìn thấy Tiểu Thiên tiểu thư tôi liền hiểu."

Anh không nói chuyện, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn cô.

Khương Bình không có nhìn anh, chỉ xoay người điều chỉnh gối đầu một chút, sau đó nằm xuống nhắm mắt lại, quyết định buổi nói chuyện tối nay đến đây là kết thúc.

"Khi anh đi ra, nhớ khóa cửa lại, cảm ơn."

Cô nghe thấy tiếng người bên cạnh xuống giường, âm thanh cửa bị khóa lại.

Khương Bình thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc có thể thả lỏng rồi, cô mệt mỏi, cần ngủ một giấc thật tốt.

Nhưng mà cô lật tới lật lui, vẫn không có biện pháp ngủ an ổn.

Vừa lúc đó, đôi tay có lực đem cô ôm vào trong ngực. Lồng ngực ấm áp lập tức làm cô an tĩnh. Cô vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt, có chút muốn kháng cự, nhưng mà một cái hôn ấm áp đã làm hòa hoãn phản kháng cùng lo lắng của cô.

Rất nhanh cô liền tiến vào giấc ngủ.

Trong ngực là cô gái đang ngủ, vậy mà anh lại không buồn ngủ chút nào, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Mặc dù anh mất trí nhớ, nhưng đối với tình cảm của mình cũng rất rõ ràng, mà cô gái này lại đẩy lên tình cảm mãnh liệt của anh, làm cho anh trước nay chưa từng nhu tình, sùng ái, còn có nồng đậm tham muốn giữ lấy, thậm chí nguyện ý cứ như vậy cùng nàng nằm cùng nhau, cả đời quấn quýt ôm, đây là điều duy nhất anh muốn.

Tình cảm anh mãnh liệt như vậy, nhưng mà lại không cảm nhận được trên người cô. Cô đối với anh lãnh đạm, cho nên trong lòng anh nghĩ tới lời đồn nói cô vì tiền tài của mà gả cho anh.

Giận nhất là cô không phủ nhận.

Tại sao cô không thanh minh cho bản thân?

Nghe được mình là người thế thân, cô cũng không cãi lộn.

Tại sao cô không tranh thủ quyền lợi cho mình? Dù sao cô cũng chân chính là vợ anh mà!

Nhìn thấy cô ngủ say sưa, nhất thời anh cũng cảm thấy hơi mệt, anh ôm cô ngủ. Mà cô thì giống như con mèo nhỏ đáng yêu tìm tư thế thoải mái nhất, phát ra tiếng rên thỏa mãn.

Nghe cô phát ra âm thanh đáng yêu như vậy, khóe miệng của anh không nhịn được mà nâng lên, vùi mặt mình vào tóc của cô, tham lam ngửi mùi thơm của cô, cũng tiến vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, Thiên Phàm liền bị mùi vị thơm nồng đánh thức, đưa tay sờ sờ bên cạnh, phát hiện trống không.

Đột nhiên anh mở mắt, chỉ thấy có một mình mình nằm trên giường cô.

Khương Bình đâu?

Đột nhiên, anh nghe tiếng vang trong căn phòng nhỏ sát vách truyền đến. Anh xuống giường đi tới cửa, phát hiện cô đang làm bữa ăn sáng.

"Chào buổi sáng."

Nghe được âm thanh trầm thấp quen thuộc sau lưng, thân thể Khương Bình như có một dòng nước ấm chảy qua.

"Chào buổi sáng. Tôi không biết anh thích ăn gì, cho nên tôi nấu một chút cháo mặn ——"

"Tiểu Thiên sẽ thay tôi làm bữa sáng."

Một câu nói đánh nát lòng cô, làm cho cô vốn là tinh thần phấn khởi, khí sắc thật tốt liền bị mây đen che kín.

"Là vậy sao!" Cô giả bộ rộn xoay người sang chỗ khác làm, thật ra thì chớp mắt đã cảm thấy có chút ê ẩm rồi.

Cô tự nói với mình, cô dễ dàng tổn thương như vậy, dễ dàng yếu ớt như vậy, tất cả đều vì mình là phụ nữ có thai, nguyên nhân do hormone mất cân đối.

"Tôi có thể cùng cô ăn."

Anh đề nghị, nhưng Khương Bình lập tức cự tuyệt.

"Không cần, tôi vốn đã quen ăn sáng một mình. Hơn nữa buổi tối anh không trở về, tôi sợ Tiểu Thiên sẽ không vui vẻ."

Thiên Phàm biết cô nói không sai. Buổi tối anh không trở về, nhất định Tiểu Thiên sẽ khóc lóc la lối. Nhưng mà ngay lúc này, nhìn bóng lưng cô cứng ngắc, bả vai mảnh khảnh hơi run rẩy, cô làm bộ dáng kiên cường, anh phát hiện mình không muốn về.

Anh ngồi xuống ghế, "Tôi đói bụng, cô nấu xong chưa?"

"Anh không nên như vậy."

"Tôi như thế nào? Bụng của tôi đói, muốn ăn sáng, chẳng lẽ là vợ không muốn phục vụ chồng sao?"

"Tôi tin tưởng sẽ có một người biết cách làm bữa sáng cho anh, cũng sẽ vui lòng phục vụ anh." Nói vừa xong, cô thả cái muỗng trong tay ra, liền muốn ra cửa, đi qua bàn ăn thì bị anh một tay bắt được.

"Chờ một chút, đi đâu?"

"Mời anh trở về!"

"Nơi này chính là nhà của tôi, muốn tôi trở về đâu?"

"Về bên Tiểu Thiên kia."

"Cô mới chân chính là vợ tôi, cô ấy không phải." Anh kiên quyết nhắc nhở.

"Chúng ta không cần lừa mình dối người. Lúc trước anh lấy tôi là bởi vì tôi giống người yêu của anh, nếu hiện tại cô ấy đã trở về bên cạnh anh, có lẽ anh nên suy tính một chút quan hệ giữa chúng ta còn muốn tiếp tục hay không?"

Quan hệ tam giác quá mức hỗn loạn, cô tự nhận trong tình yêu mình rất thất bại, cái loại bài tập phức tạp này cô không muốn biết như thế nào, cho nên chỉ có thể lựa chọn buông tha.

Khi cô rơi vào trầm tư thì anh đã đưa bàn tay ôm cô vào ngực, giống như là ôm đứa trẻ.

"Tôi có suy tính, hơn nữa tôi muốn tiếp tục quan hệ của chúng ta, cô nguyện ý cùng tôi tìm lại quá khứ giữa chúng ta?"

Cô nguyện ý sao?

Khương Bình vui trong ngực anh, ngửi trên người anh mùi vị quen thuộc, nhiệt độ ấm áp.

Bất kể mình phải nhận như thế nào, cũng không thể kháng cự. Cô phải thừa nhận rằng ở trong ngực người đàn ông này, cô cảm giác an toàn.

Cùng anh tìm lại ký ức thuộc về hai người?

"Anh quên tôi là cô gái ham mê hư vinh sao? Tôi là vì tiền mà gả cho anh." Cô cố ý khơi gợi món nợ cũ.

Thiên Phạm phát hiện mình cũng sẽ không chán ghét hoặc là tức giận, ngược lại, anh còn cảm thấy nội tâm có chút áy náy, "Đừng trách tôi, bởi vì tôi không biết, không phải tôi cũng đi chứng thực rồi sao?"

"Vậy anh đã chứng minh đến đâu? Chứng minh tôi không phải loại người ham mê hư vinh? Hay là không phải vì tiền mà gả cho anh?"

"Chứng minh tôi đối với cô tuyệt đối không phải là không có cảm giác."

Trên mặt Khương Bình vốn là giấu cợt, nhưng thay vào đó lại là cái nhú mày thật chặt, giống như hỏi anh là thật hay giả?

Anh cúi đầu, dùng nụ hôn thâm tình trả lời vấn đề của cô.

Đầu tiên là Khương Bình không có phản ứng, nhưng sau lại có một chút tiếp nhận, hé đôi môi mình ra cho anh đi vào.

Đầu lưỡi của anh treu chọc cô, có lúc giống như nhẹ nhàng thăm dò, có lúc giống như là lửa nóng dây dưa.

Bọn họ giống như tình nhân đói khát, ai cũng không muốn tách ra, dù là đã sắp không hít thở nổi, vẫn không cách nào kháng cự loại tư vị ngọt ngào này.

Thiên Phạm rốt cuộc cũng không chịu nổi, thận trọng ôm cô lên, đi về phía giường êm qua hai người triền miên, tiếp tục trò chơi kích tình này.

Lại một lần nữa triền miên, khiến Thiên Phạm lấy được đáp án cho mình.

Khương Bình chẳng những nguyện ý cùng anh tìm lại quá khứ giữa hai người, hơn nữa còn là rất phối hợp cùng anh....

Bạn đang đọc truyện *Chiến Lợi Phẩm Của Liệp* Vương (Liệp = Săn Bắt)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Từ ngày đó, Thiên Phạm giống như một cậu thiếu niên mới biết yêu. Để tránh Tiểu Thiên hỏi lung tung, anh thừa dịp sau khi mọi người ngủ mới trộm đi tới đây. Khương Bình sẽ đợi anh đến, sau đó hai người cùng nhau tìm lại ký ức đã qua.

Có đôi lúc sau khi thân mật, bọn họ sẽ ôm nhau tâm sự. Càng hiểu biết cô gái này, anh càng phát hiện mình đối với cô không kiềm chế được.

Anh tin tưởng có lẽ là nguyên nhân mình cưới cô vì cô rất đặc biệt.

Nhưng hôm nay, anh đến tìm cô vào ban ngày, nhưng lại không thấy người.

"Phu nhân đâu?" Thiên Phạm cầm một gói quà nhỏ, kích động tìm cô.

Hôm nay anh đi tái khám. Lúc đi ngang qua một cửa hàng trang sức, phát hiện một dây chuyền mới ra rất đẹp, vừa thấy trân châu trong suốt óng ánh, anh đã cảm thấy nó rất hợp với Khương Bình. Nghe Tú Văn nói, hôm nay là sinh nhật cô. Rất may là cô ấy có nói với anh, để anh có cơ hội tặng quà cho Khương Bình.

Anh tin rằng khi cô nhìn thấy món quà có giá trị không rẻ này nhất định sẽ rất vui vẻ.

Lần đầu tiên anh lại lo lắng đến niềm vui của một cô gái, anh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Đợi chút nữa dẫn cô đến một nhà hàng nhỏ trên đảo, món ăn cùng rượu nơi đó có thể nói là hạng nhất. Lần trước anh có đến một lần, liền thích không khí nơi đó.

Anh không muốn dẫn Tiểu Thiên đi, lại muốn dẫn Khương Bình đi.

Đang sửa sang lại căn phòng thì cô hầu gái nhìn thấy chủ tử nên có chút bị hù dọa, bởi vì bình thường, căn bản đại thiếu gia không đến phòng phía tây.

Thật ra thì bọn họ không biết thời gian này anh thường xuyên lui tới, chỉ là đều vào buổi tối lên lên lút lút.

Nhưng mà hôm nay, anh không muốn lên lên lút lút nữa, bởi vì anh cảm thấy tình cảm của mình là trong sạch. Đối với Tiểu Thiên, anh tha thứ cô đã từng phản bội, thậm chí anh cảm thấy như vậy tốt hơn, anh có thể lấy cớ cùng Khương Bình ở chung một chỗ.

Anh đã hỏi người ở công ty, hỏi bất kỳ ai có thể giúp anh nhớ. Anh phát hiện một chuyện ngạc nhiên, đó chính là khi anh còn chưa cưới Khương Bình, hai người luôn qua lại với nhau, quan hệ không thể xem nhẹ.

"Phu nhân đang tản bộ trong vườn hoa." Cô hầu gái nói.

Đúng vậy! Sao anh lại quên chứ, bình thường giờ này cô đang tản bộ trong vườn hoa.

Anh đã từng hỏi cô, tại sao phải cố định thời gian tản bộ trong vườn hoa?

Câu trả lời của cô là vì muốn tốt cho bảo bảo trong bụng.

Cô yêu quý đứa trẻ trong bụng như vậy, có phải điều này đại biểu cô coi trọng kết tinh tình yêu của hai người?

Anh thật sự đã sai. Anh tin tưởng cô không phải loại người ham mê hư vinh.

Nếu cô là người như vậy, cô nhất định sẽ tận dụng cơ hội này thật tốt, ra sức moi một ít tiền từ anh, dù thế nào đi nữa anh cũng không nhớ gì, giống như Tiểu Thiên dám làm như vậy.

Mới tới hơn một tháng, cô ta đã đem căn nhà của anh đổi mới tất cả.

Nhưng mà bây giờ anh đã biết, anh thật lòng muốn ai.

Anh sẽ cố gắng cùng Khương Bình tìm kí ức của hai người trở về, nhưng nếu không nhớ được, cũng có thể lần nữa tạo ra kỉ niệm.

Về phần Tiểu Thiên, anh sẽ cho cô ta một khoản tiền, sau đó chúc phúc cô ta, dù sao trong khoảng thời gian này, hai người cũng không xảy ra chuyện gì, anh chỉ là cảm tạ cô đã làm bạn và chăm sóc mình —— mặc dù anh cảm thấy có cô ta ở đây, bệnh tình của anh sẽ càng thêm chuyển biến xấu.

Tiếp đó sẽ là giọng nói ngọt ngào của vợ và bảo bảo, một nhà ba người hạnh phúc vui vẻ sinh hoạt cùng một chỗ.

Anh cao hứng vẽ ra bức tranh ước mơ, hạnh phúc tương lai, anh không vì bị việc mất trí nhớ quấy nhiễu, anh giống như sống lại lần nữa, chờ đợi việc tạo ra hồi ức mới —— cùng với Khương Bình.

Ngày đó anh giống như một cậu thiếu niên mới lớn, xuyên qua vườn hoa, không nhìn đóa hoa hồng kiêu diễm, chỉ muốn ở trong biển hoa tìm bóng dáng mỹ nhân.

"Tiểu Bình....."

Khi nhìn thấy bóng lưng Khương Bình thì anh đã muốn gọi to nhưng thanh âm kêu gọi lại như bị cấm ở cổ họng, vì anh thấy một bức tranh tuyệt đối không vui vẻ gì, trong nháy mắt lửa giận phun trào.

Khương Bình ngồi dưới gốc cây, hưởng thụ gió lạnh buổi trưa, trên mặt hơi lộ chút cười, giống như gặp mộng đẹp.

Bên cạnh là người con trai tuấn tú thay cô khoác áo của hần lên cho cô, nhìn chăm chú cô như đám đuối đưa tình, chỉ cần không phải người bị mù, cũng có thể nhìn ra được tình cảm nồng đậm của hần đối với cô.

Vấn đề là, hần không nên đối với cô có loại tình cảm này.

Bởi vì đây là không thể.

Bởi vì hần là em trai của anh, dám liếc mắt đưa tình, chăm chú nhìn vợ anh.

Trong đầu Thiên Phàm giống như bị người ta đốt một nắm lửa lớn, hùng hực bốc cháy, càng không thể dập tắt, phải nhìn cảnh kia, anh giống như núi lửa phun trào.

Cái tên tiểu tử thú vị này lại dám cúi đầu hôn Khương Bình đang ngủ, chẳng lẽ là hần ăn gan hùm mật báo sao?

"Hùng Tây Phi!"

Một tiếng gầm nhẹ truyền đến, ngay sau đó một quả đấm cũng tiến tới, mạnh mẽ đánh trúng gò má của Tây Phi. Tây Phi bị đánh, ngã xuống biển hoa hồng bên cạnh, cái mông bị gai hoa hồng đâm trúng.

"A! Đau, đau....."

"Cậu có phải là người hay không? Dám hôn chị dâu! Rốt cuộc cậu có để anh trai là tôi đây ở trong mắt không?"

Bị tiếng tranh chấp đánh thức, Khương Bình liền mở mắt, nhìn thấy Thiên Phàm đang đánh em trai anh, cô không chút suy nghĩ liền xông lên phía trước ngăn cản.

"Làm gì vậy? Không nên đánh."

Anh vì tức giận mà điên lên, muốn kéo bà vai cô đẩy ra, "Không cần phải lo, nếu hôm nay tôi không đánh chết tên cầm thú không bằng người này, về sau không biết hần còn có thể làm ra chuyện gì."

"Thiên Phàm, anh tỉnh táo một chút, anh ấy rốt cuộc là làm cái gì?"

Câu hỏi của cô thành công hấp dẫn chú ý của Thiên Phàm, anh đột nhiên thêm lực nắm bà vai cô, cắn răng nghiêng lợi nói: "Cô có biết nó vừa thừa dịp lúc cô ngủ mà hôn cô không?"

Sắc mặt Khương Bình trắng nhợt, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn người ngồi trong biển hoa hồng kia, chỉ thấy Tây Phi xấu hổ quay đầu đi chỗ khác, không nói gì.

Khương Bình ép buộc mình đổi mặt con giận của Thiên Phàm, thay Tây Phi giải thích, "Sẽ không đâu, nhất định là anh nhìn nhầm rồi."

"Tôi là mất trí nhớ, không phải là đầu hư hay là mắt mù. Tôi nhìn nhầm?!" Anh không để ý lực của mình, bóp vai cô, làm cô đau đớn la lên.

"A!"

"Anh hai, anh không cần như vậy, anh muốn thì đánh em này." Tây Phi giãy giụa, vươn tay muốn kéo Thiên Phàm, nhưng vô tình lại làm ngọn lửa giận của Thiên Phàm cháy lớn hơn.

Tiểu Thiên nghe tiếng thét mà chạy đến, nhìn thấy tình huống như vậy, liền quạt gió đốt lửa mà nói: "Sao vậy? Tây Phi, đau lòng sao? Hai người quan hệ ngầm như vậy đã bao lâu? Anh làm anh ra thành như vậy thật là quá đáng? Hai người có phải lên lên kế hoạch gì hay không? Có phải anh muốn cô ta giả cho anh hai anh, mưu đồ muốn chiếm tài sản phải không?"

Thiên Phàm nghe Tiểu Thiên nói như vậy, ánh mắt chuyển thành hung ác nhìn chằm chằm Khương Bình, "Lần ám sát này chính là hai người an bài, nhưng mà tôi không có chết, không như dự tính, đúng không?"

"Anh hai, làm sao trong đầu anh lại có loại phim bộ vớ vẩn này!" Tây Phi gầm nhẹ, "Làm sao anh có thể tin lời tiện nhân nói? Trước đây em có nói qua, cô ta đã từng phản bội anh, tại sao anh không tin em, không nhanh chóng đuổi cô ta đi, còn giữ cô ta bên cạnh?"

Giữ cô ta lại kết quả chính là tạo nên những câu chuyện bịa đặt, chỉ sợ thiên hạ không loạn, Khương Bình không muốn bị ăn hiếp cũng không cũng được.

Nếu như anh hai có thể đối với anh có cái suy nghĩ hoang đường này, đối với Khương Bình càng không cần nói.

"Nếu tôi không giữ cô ta lại, làm sao phát hiện được hai người phản bội tôi!" Thiên Phàm cắn răng nghiêng lợi nói, lửa giận tập trung vào Khương Bình, tức giận cô không một chút phản ứng gì.

"Cô giải thích đi? Tôi có thể nghe cô giải thích, tuy rằng là vô dụng, bởi vì tôi đã tận mắt nhìn thấy tất cả rồi."

Khương Bình phát hiện cõi lòng mình tan nát, cực kỳ khó chịu.

Nhìn thấy Khương Bình trầm mặc không nói, cho là cô chấp nhận, Thiên Phàm càng thêm tức giận lắc lắc cô.

"Cô nói đi. Nói!"

"Anh hai, đừng như vậy, trong bụng chị dâu có đứa trẻ!" Tây Phi bị hù tới mức sắc mặt cũng trắng xanh, chỉ sợ nếu như anh hai quá mức kích động, khiến chị dâu đẻ non, như vậy sao được chứ.

Khương Bình lạnh lùng mở miệng, "Anh đừng lo lắng, dù sao sinh mạng nhỏ này là do anh ta ban cho, anh ta có quyền bóp chết nó, nếu không có đứa bé, tôi sẽ không cần cùng anh ta dây dưa không rõ nữa."

"Cô!" Nhìn Khương Bình không chùn bước, giống như tâm đã chết, vẻ mặt tuyệt vọng, giống như là nhìn thấy rắn độc, làm lòng anh run sợ.

Cô hận anh?

Cô hận anh rồi sao?

Rõ ràng là anh muốn cô yêu anh, không phải hận anh, tại sao lại biến thành như vậy?

"Chẳng lẽ nó tốt hơn tôi?" Thiên Phàm thương tâm hỏi.

"Anh ấy đối với tôi đúng là tốt hơn so với anh." Những lời này là chân thật.

"Vậy thì sao chứ? Đừng quên cô chính là vợ tôi, không có lệnh của tôi, cô đừng vọng tưởng cùng đàn ông khác tình tứ." Thiên Phàm gầm nhẹ, tức giận kéo cô đi.

"Anh hai, anh không cần như vậy." Tây Phi tiến lên ngăn cản.

"Bất nó lại." Thiên Phàm ra lệnh cho người giúp việc trong nhà, tất cả mọi người không dám cãi lời đại thiếu gia, không thể làm gì khác hơn là không để Nhị thiếu gia đuổi theo.

"Hùng Thiên Phàm, anh mà làm tổn thương tổn cô ấy, anh tuyệt đối sẽ hối hận cả đời."

Nghe được lời nói của em trai ở sau lưng, càng khiến sắc mặt Thiên Phàm u ám, bước chân càng thêm tức giận.

Khương Bình giống như búp bê vải cũ nát bị Thiên Phàm kéo đi, bước chân cơ hồ theo không kịp mà có chút đau, nhưng cô không dám giãy giụa, sợ sẽ động đến thai nhi.

Đi tới cửa phòng của cô, Thiên Phàm thô lỗ đẩy cô vào, rất may trên đất có thảm, mới không làm cô té đau.

"Tôi hỏi cô, cô có yêu tôi không?"

Nếu vào thời điểm hai người cùng nhau triền miên ân ái, có lẽ cô sẽ trả lời, nhưng vào tình huống nhục nhã hiện tại, nếu như cô nói yêu anh, không bằng để cô chết nhanh đi. Nhìn thấy cô chần chừ, không thể nghĩ ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu, cho là cô không yêu anh.

"Ngoan ngoãn đợi tôi ở đây, cẩn thận suy nghĩ một chút rồi cuộc ai mới là chồng của cô, người cô nên yêu là ai."

"Hùng Thiên Phàm, anh dám giam tôi?" Cô run rẩy kêu.

Cửa phòng chẳng những vô tình bị đóng mà cô còn tàn nhẫn nghe được tiếng chìa khóa lại.

"Không có lệnh của tôi, không cho phép bất cứ kẻ nào mở cửa, nếu không sẽ bị đuổi đi." Thiên Phàm lạnh lùng ra lệnh.

"Vâng" Tú Văn sợ tới mức chỉ có thể nghe lệnh làm việc.

"Phàm, không cần đối với gian phu dâm phụ tức giận như vậy, em cùng anh vào phòng giảm nhiệt."

Đừng khóc, Khương Bình, không cần vì loại đàn ông đó mà khóc, anh ta không đáng giá. Kéo toàn thân tê dại, Khương Bình chậm rãi bò đến bên giường, muốn nằm lên giường lại phát hiện chính mình một chút hơi sức cũng không có, chỉ có thể vô lực nằm dưới giường.

Chỉ cần để cho cô ngủ một giấc là tốt. Cô ở trong lòng hoảng hốt suy nghĩ. Cô cố gắng nhắm mắt lại, để bản thân đi vào giấc mộng.

Đang ngủ, cô không tự chủ mà khóc thút thít, hơn nửa chừng cũng ngừng không được.....

Anh nghe tiếng cô khóc.

Trên thực tế, buổi tối anh không ngủ được.

Thiên Phàm bắt tri bắt giác đi tới trước phòng Khương Bình, rõ ràng nghe tiếng cô khóc, nhưng mà anh chỉ lẳng lặng bất động, bởi vì anh không biết nên làm sao đây?

Anh không phải cố ý muốn nhốt cô, nhưng mà anh không khống chế được.

Anh hận cô, cảm giác mình bị cô phản bội.

Cho nên nghe được tiếng cô khóc, mặc dù làm anh đau lòng, giống như là bị người ta cầm dao từng nhát cắt lấy da thịt, nhưng mà vừa nghĩ tới cô cùng em trai mình ở chung một chỗ thân mật, anh liền dỗi kị muốn giết người.

Anh chậm rãi lấy chìa khóa mở cửa, đập vào mi mắt là bóng dáng cô cuộn tròn mình lại, mảnh mai lại kiên cường, tình nguyện âm thầm khóc thút thít, cũng không hề ngượng ý cầu xin anh.

Chần chừ một chút, anh đi về phía cô, đi tới sau lưng cô, không nói bất kỳ lời nào.

Khương Bình nghe có tiếng bước chân đến gần, thân thể cô cứng ngắc, muốn ngừng khóc, nhưng lại không dừng được, trên thực tế, cô không muốn ở trước mặt anh khóc thút thít.

"Đừng trách tôi, tôi không cho phép cô cảm sùng tôi."

Đột nhiên cô xoay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vì khóc mà muốn sưng lên, nước mắt lần nữa không thể ngăn chặn mà chảy xuống. "Anh thật quá đáng, tôi không muốn nhìn thấy anh."

Nghe cô tố cáo, sắc mặt anh trầm xuống. "Nếu như không chột dạ, tại sao tôi hỏi cô có yêu tôi không cô phải chờ lâu như vậy?"

"Đó là bởi vì thật sự là tôi không biết tôi có yêu anh hay không?"

"Cô!" Anh vươn tay nắm lấy bả vai cô, dễ dàng kéo cô lại, ép cô đối mặt mình, "Tại sao không biết? Được, tôi cho cô biết, bởi vì cô yêu người khác, cô phản bội tôi."

"Anh chỉ là suy đoán, vu khống, nhưng mà tôi sẽ lập lại là anh yêu người khác, tôi cũng chỉ là thể thân, tôi tự biết rõ, cho nên tôi không muốn làm khó, tôi thành toàn cho các người, anh không cần dùng loại phương pháp này đến bức tôi, cũng không cần dùng loại phương pháp này cường hóa bất an của anh, cũng không cần dùng loại vu oan này bức tôi, càng không cần liên lụy Tây Phi vô tội, anh ấy đã bị anh ép đi, anh không sợ tình cảm anh em vì vậy mà mất đi sao?"

"Thế nào? Đau lòng sao?"

"Tôi không còn lời nào để nói, tôi muốn ly hôn." Cô lạnh lùng nói.

"Đừng mơ tưởng."

"Chỉ sợ anh không ngăn cản được tôi, bởi vì tôi ban đầu chính là bị anh lừa gạt kết hôn, không có nghi thức công khai, tôi có thể không thừa nhận."

Dù thế nào đi nữa anh cũng không biết chân tướng sự tình, không phải anh là người mất trí nhớ sao?

"Tôi cho cô biết, tôi tuyệt đối sẽ không ly hôn." Anh kiên quyết nói.

Cô tràn đầy oán hận, cắn răng nghiêng lợi hỏi, "Nếu không thì anh làm sao? Nhốt tôi cả đời sao?"

"Nếu như cần."

"Anh không thể." Cô hung hăng nhìn anh chăm chăm.

"Cô ngoan ngoãn ở trong căn phòng này đến khi sinh hạ đứa trẻ cho tôi, nơi nào cũng đừng muốn đi." Nói vừa xong, anh liền rời đi.

Khương Bình chạy đến liền bị anh đóng cửa lại, liều mạng kéo cửa, lại phát hiện cửa lần nữa bị anh khóa.

"Tên đáng chết. Tôi hận anh, tôi hận anh chết đi được."

Nghe thanh âm tức giận phía sau cửa, Thiên Phàm thật ra cũng chưa rời đi, anh chỉ lẳng lặng dựa vào cửa, nội tâm tràn đầy bất đắc dĩ.

"Cô thật là cố chấp! Sớm nghe lời của tôi không phải tốt hơn sao?"

Một giọng nói giễu cợt vang vọng trong gian phòng hắc ám, một giây kế tiếp, ánh đèn bị mở lên, Khương Bình lấy tay che kín tia sáng chói mắt, đợi đến khi thích ứng ánh sáng, mới phát hiện bên ngoài sắc trời đã tối.

Nhưng thật ra là Tiểu Thiên len lén trộm chìa khóa của Thiên Phàm, nếu như bị anh phát hiện, mình nhất định phải chết. Cô cảm thấy mình sợ Thiên Phàm, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà cô rời khỏi anh.

Anh chính là người lãnh khốc vô tình, chỉ biết chinh phục, săn bắt. Cô gái nào bị anh nhìn trúng, nếu như không có dũng khí, nhất định sẽ rất nhanh bị tên Liệp Vương khát máu này nuốt vào bụng.

Nhưng mà hiện tại không giống nhau, quyền thế cùng tiền bạc sinh cho cô lá gan, cô đã mất đi chỗ dựa, đương nhiên là muốn tìm chỗ mới, mà tình nhân cũ lại chính là mục tiêu tốt nhất, hơn nữa anh mất trí nhớ, căn bản là ông trời đang giúp cô, để cho cô có thể lần nữa lập lại tình yêu tốt đẹp giữa hai người. Cô còn thêm mắm thêm muối, chỉ nói đúng một ít mặt có lợi cho mình, về tính hay thay lòng của mình đương nhiên không hề không đề cập tới.

Dĩ nhiên, cô cũng sẽ không quên đem toàn bộ xấu xa nhất ban cho tình địch, làm cho hình tượng cô ta hoàn toàn bị hủy diệt.

Vừa bắt đầu, cô cố gắng ngăn Thiên Phàm không có cơ hội tiếp cận Khương Bình, nhưng mà không biết vì sao Thiên Phàm lại gần gũi nữ nhân lạnh như băng này, hơn nữa cô còn phát hiện buổi tối Thiên Phàm sẽ đến phòng phía tây, rõ ràng là bị hồ ly tinh này dụ dỗ.

Nhưng mà thật tốt nha, Thiên Phàm lại nhìn thấy Tây Phi cùng Khương Bình ở chung với nhau, cũng làm cho cô có cơ hội châm ngòi ly gián, khiến cho Thiên Phàm giận dữ.

Cô chỉ đem những gì trên ti vi thường hay diễn... Những bộ phim em chồng yêu chị dâu lấy ra suy đoán, lại không nghĩ tới sẽ bị cô đoán trúng.

Mặc dù cô và Khương Bình không thù không oán, nhưng mà nếu như trở ngại cô hưởng thụ vinh hoa phú quý, tất cả đều bị diệt trừ.

Tiểu Thiên đi tới trước mặt Khương Bình, vươn tay nâng cằm cô lên, mặt đồng tình nhìn chăm chú Khương Bình, nhìn gương mặt có nét giống mình.

Tại sao có thể có thể giống nhau như vậy? Nếu như không chắc chắn mình là con gái ruột của cha mẹ, cô nhất định sẽ cho rằng Khương Bình là chị em mình.

Nhưng mà chị em thì thế nào?

Nếu là trở ngại hạnh phúc của cô, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ.

"Tôi đã sớm nói, nếu tôi đã trở lại bên cạnh Phàm, kết quả của cô sẽ rất đau xót. Mặc dù thân phận của cô là Hùng phu nhân, về mặt pháp luật là được bảo đảm, nhưng mà như vậy thì sao chứ? Bị chồng của mình lạnh nhạt, ruồng bỏ, chẳng lẽ đây là điều cô muốn sao? Phụ nữ làm được như cô thật là hèn mọn, tôi cảm thấy rất mất mặt!"

Khương Bình hung hăng đẩy tay cô ta ra, sau đó không để ý tới cô ta, tự mình di động thân thể đã lâu không động đậy. Mặc dù toàn thân cô đau nhức, nhưng mà cô phải cắn răng, tuyệt đối không ở trước mặt cô ta kêu lên thành tiếng.

Nhìn thấy cô không nói lời nào, cho là chấp nhận, Tiểu Thiên lại thừa thắng xông lên nói, "Cô cũng rất tham lam, chiếm vị trí Hùng phu nhân không tha, lại không an phận quyền rũ em chồng."

"Cô ở đây nói hươu nói vượn cái gì?"

"Tôi nói sai sao? Hiện tại mọi người đều biết cô không cam chịu cảnh cô đơn mà đi quyến rũ em chồng, sau đó để cho hai anh em bọn họ trở mặt thành thù. Khiến hai người đàn ông chỉ vì cô mà đánh nhau, cô cũng lợi hại thật."

"Bọn họ còn đánh nhau nữa?"

"Ừ! Còn đánh rất kịch liệt, giống như là muốn đem nhau đánh chết mới bằng lòng."

Khương Bình giãy giụa muốn đứng lên đi ra ngoài, lại bị Tiểu Thiên nhanh chóng ngăn cản, "Muốn đi đâu?"

"Đây là nhà của tôi, tôi thích đi nơi nào liền đi nơi đó." Cô ta tưởng cô dễ bị bắt nạt lắm sao? Chỉ là cô không muốn cùng cô ta so đo, dù sao tức giận phát điên mà nặng lời thô tục cũng sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, vì cô ta mà làm hại bảo bảo là không đáng giá.

"Muốn gặp bọn họ sao?"

"Đúng vậy, không cần cản đường tôi." Khương Bình lạnh lùng nói.

"Vậy tôi hỏi cô, cô là muốn gặp ai trước?"

Khương Bình mặt lạnh, "Tôi cần phải báo cáo cô sao?"

"Tôi cũng là tốt bụng nha! Chẳng qua tôi cho rằng cô là muốn gặp chồng của mình, dù sao cô cấm cho anh ấy cái sừng lớn như vậy, nếu không trấn an tốt lòng của anh ấy, có thể cô sẽ rất nhanh bị đuổi ra ngoài." Tiểu Thiên làm bộ tốt bụng nhắc nhở, cả bản thân cũng thiếu chút nữa bị lòng tốt của mình làm cho cảm động.

Khương Bình liếc cô ta, trong lòng suy nghĩ, rốt cuộc là con mắt nào của Thiên Phàm coi trọng cô gái ác độc này chứ, càng thêm tức giận đáng đáp chính mình lại giống cô ta như vậy, nếu như bản thân có chị em ác như vậy, nhất định cô sẽ tự tay bóp chết cô ta.

Vừa đi đến hành lang, trong lòng Khương Bình muốn mình đi tìm Thiên Phàm trước, bởi vì cô rất lo lắng anh có bị thương không, nhưng trong một tích tắc này, cô mới phát hiện ra mình đối với Tây Phi thật là cảm thấy xấu hổ.

Anh thật lòng coi cô như bạn tốt, thay cô hả giận, nhưng mà mình cũng không không giúp gì cho anh.

Tại sao có thể như vậy?

Vì vậy vốn là phải đi về phía phòng Thiên Phàm nhưng bước chân đột nhiên dừng lại, chuyển hướng sang phòng khác.

Ít nhất cô không có lỗi với Thiên Phàm, ngược lại, cô thiếu Tây Phi rất nhiều, cho nên cô muốn quan tâm anh nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Lợi Phẩm Của Liệp* Vương* (Liệp = Săn Bắt) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đi tới trước phòng Tây Phi, Khương Bình hít sâu một hơi, sau đó gõ nhẹ cửa một cái.

Không có phản ứng.

Có phải là bị đánh quá nặng hay không, cho nên không dậy được?

Cô không suy nghĩ nhiều, chuyển động tay cầm cửa liền chạy vào, trong phòng không có ánh đèn, chỉ có ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu rọi vào, lộ ra một chút ánh sáng.

Cô nhìn trên giường, sau đó muốn đi tới nhìn có người hay không

Đang lúc Khương Bình thận trọng vén chăn bông lên, đột nhiên nghe được âm thanh khóa cửa sau lưng vang lên, cô đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm người đàn ông trong bóng tối chậm rãi đi vào.

"Tây Phi?"

"Khiến cô thất vọng rồi, tôi không phải người đàn ông trong lòng cô."

"Là anh!" Cô kinh ngạc lùi lại mấy bước, sau lưng đụng phải giường, phát hiện đã không có đường lui, chỉ có thể như động vật nhỏ bị kinh sợ, bất lực nhìn Hắc Báo từng bước một tới gần —— mặc dù con Hắc Báo này đầy thương tích.

Vết bầm ở khoeo mắt thật là dọa người, có thể tưởng tượng hai người đánh nhau rất kịch liệt, nếu như Thiên Phàm cao lớn mà cũng bị thương, vậy vóc người gầy gò của Tây Phi nhất định nghiêm trọng hơn rồi.

"Tây Phi đâu? Thương tích của anh ấy có nghiêm trọng không? Anh ấy đang ở đâu? Tôi muốn gặp anh....."

Cô chưa nói hết lời, liền bị anh hung hăng kéo lại, trong ánh mắt của anh phun ra ngọn lửa tức giận, làm cô nhìn không được mà run lên.

"Hình như cô đã quên cô là vợ của ai."

"Anh buông tôi ra, anh làm tôi đau." Cô giùng giàng.

"Tôi chính là muốn làm cô đau, bởi vì tôi muốn cho cô nếm thử việc cô cùng em trai tôi thông đồng có bao nhiêu thống khổ."

"Không!"

Cô muốn đẩy anh ra, nhưng mà làm sao anh chịu dừng tay, nghĩ đến việc cô cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ, lửa giận ghen tỵ làm cho anh giống như là một con sư tử dữ tợn, chỉ muốn đem cô gái trước mắt này cắn nát.

Không để ý tới khẩn cầu của cô, bàn tay to của anh không ngừng nắm kéo y phục mỏng manh trên người cô.

Khương Bình sợ anh sẽ làm thương đến bảo bối trong bụng, liền mặc cho anh xé rách.

Khi anh đem Khương Bình lột ra không mảnh vải che thân thì cái bụng nhô lên của cô đã nhắc nhở anh, người trước mắt đang mang trong bụng một tiểu sinh mệnh.

Anh chậm rãi quỳ xuống, đem đầu mình tựa sát vào bụng cô, bàn tay ôm hông cô thật chặt, trên mặt có vẻ thống khổ khó chịu.

Khương Bình có thể cảm nhận được nội tâm anh gãy gập, vì vậy vươn tay ôm đầu của anh, nhẹ nhàng nói: "Tôi không biết Tây Phi yêu thích tôi, tôi thật sự là không biết."

Đột nhiên anh ngẩng đầu lên, trên mặt là vẻ ghen tỵ thay thế, "Coi như đàn ông toàn thế giới thích cô, cô cũng đều biết, nhưng cô là của tôi."

Anh chợt đứng lên, ôm lấy cô về phía giường lớn, đặt cô lên.

"A..... Chờ một chút....." Cô muốn mở miệng, nhưng mà hai chân của cô đã bị anh dùng đầu gối đẩy ra, lửa nóng dục vọng giống như là dụng cụ trừng phạt, bá đạo dã man xâm nhập thân thể cô.

"Không nên như vậy, mau....." Cô cầu khẩn khi anh thô bạo tiến vào, thật sâu đâm vào hoa tâm yếu ớt kia. Giọng cô đứt quãng, yếu đuối vô lực.

Vì bị anh bất ngờ đoạt lấy nên cô có chút khó chịu, hai tay của cô chỉ có thể nắm chặt ga giường, tận lực phối hợp cùng anh kéo ra đưa vào.

"A..... A..... Nhẹ một chút..... Van cầu anh..... Không nên thương tổn đến đứa bé....." Anh giống như dã thú thô bạo, động tác ra vào mang đến khoái

cảm mãnh liệt, nhưng cũng khiến cô cảm thấy trong thân thể đau đớn.

Bản năng làm mẹ muốn cô hết sức bảo vệ đứa nhỏ trong bụng, nhưng không biết làm thế nào mới có thể hạ hỏa cơn lửa giận của người đàn ông này, tâm tình lo lắng hóa thành nước mắt lăn xuống khuôn mặt.

Tức giận trừng phạt cô, làm lòng anh bình phục một chút. Anh vốn nên tận tình hưởng thụ khoái cảm trả thù này.

Nhưng mà nước mắt của cô lại khơi lên cảm giác tội ác của anh.

Anh đang làm cái gì?

Chẳng lẽ mình thật sự lấy cớ là nổi giận, tùy ý tổn thương cô đang mang thai?

Nhìn thấy cô nhắm chặt hai mắt, yên lặng rơi lệ, công kích của anh không khỏi chậm lại, luật động không còn bức người nữa, ngược lại dịu dàng như muốn hòa tan cùng cô.

Không còn bị anh cưỡng bách thừa nhận, cộng thêm hai tay của anh cũng gia nhập vuốt ve, giống như là an ủi thân thể bị hoảng sợ của cô.

Khi anh dịu dàng lại thâm tình tiến vào, thân thể Khương Bình từ từ buông lỏng, nhu thuận lại nghênh đón anh.

Bởi vì cao triều lại tới nên cô phát ra tiếng rên rỉ, cái miệng nhỏ nhắn lại bị anh dùng môi che lại. Bắt đầu vốn là trừng phạt, nhưng lại nhận được kết thúc dịu dàng.

"Em là của tôi, vĩnh viễn thuộc về một mình tôi." Anh thở dốc biểu thị chủ quyền, thân thể đồng thời cũng bởi vì khoái cảm mà không ngừng run rẩy.

Nhưng mà kích tình mãnh liệt đi qua, tức giận hoài nghi lại lặng lẽ trở lại.

"Không nên quên thân phận của em, cả đời này sẽ là vợ của tôi, bất kỳ đàn ông nào cũng không được đối với em có cái loại ảo tưởng, dù là em trai tôi cũng không được, tôi sẽ kiện các người tội thông dâm."

Thân thể của cô chấn động, giống như là nuốt một cục uất ức thật to, cô quay đầu đi chỗ khác không nhìn anh.

Anh vẫn còn ở trong cơ thể của cô, nóng bỏng chiếm lấy cô, nhưng mà lời anh nói ra đã làm lạnh lòng cô.

"Em có cái gì uất ức muốn nói sao?"

Trả lời anh, là mảng trăm mặt tức chết người.

"Được, em cũng đã đồng ý, vậy em tốt nhất nên phối hợp, không có sự đồng ý của tôi, thì phải ngoan ngoãn ở trong phòng."

"Anh còn muốn nhốt tôi lại sao?" Cô nhẹ nhàng hỏi.

Thật may là lần này anh kịp thời tỉnh táo mới có thể không làm thương tổn đứa bé, nhưng mà lần sau cô cũng không dám chắc.

Nên cùng anh giữ khoảng cách mới đúng.

"Tôi đây là vì muốn tốt cho em, nếu như em nhịn dục vọng của mình không được, chạy đi ngoại tình cũng không quan trọng, nhưng mà vô cùng phóng dăng làm thương tổn đứa bé của tôi, vậy làm sao có thể?"

Ngụ ý chính là anh muốn nhốt cô trong phòng, trở thành chiến lợi phẩm chân chính của anh.

"Em cũng có thể cầu tôi tha cho, tôi sẽ vì vậy mà xem xét một chút." Chỉ cần cô mềm mỏng một chút, chỉ cần cô mở miệng nói cô yêu chỉ có mình anh, những đàn ông khác đều không ở trong mắt cô, cô chỉ muốn anh, như vậy anh cũng sẽ không nhốt cô lại.

Đợi một lúc lâu, anh một lần lại một lần nữa tự nói với mình cho cô một cơ hội, nhưng mà thời gian trôi qua, cô vẫn như cũ nằm ở trên giường, đưa lưng về phía anh không nói lời nào.

Rốt cuộc cũng không chịu nổi lạnh lùng của cô, Thiên Phàm thở phì phò nói: "Rất tốt, vậy thì em ngoan ngoãn đợi đến khi sinh hạ đứa trẻ, tôi mới suy tính có muốn hay không thả em ra ngoài."

Khi cô nghe anh tàn nhẫn tuyên bố thì cõi lòng tan nát, nước mắt không tiếng động lăn xuống.

Đây là kết quả của lựa chọn ban đầu của cô sao? Cô cho là mình có thể lần nữa làm lại cuộc đời, có thể có một gia đình, có thể cùng anh sống cả đời?

Vào giờ khắc này, cô phát hiện mình thật hận, thật hận, thật hận..... Hận anh có thể nhớ tất cả mọi người, duy chỉ có cô là quên mất.

Rõ ràng đây là lỗi của anh, tại sao muốn đem trách nhiệm giao cho cô?

Hùng Thiên Phàm, em hận anh, đời này em sẽ không tha thứ cho anh, bởi vì anh dám quên em.

"Đại thiếu gia, đại thiếu gia, không xong."

Tú Văn khẩn trương chạy một mạch vào trong, lại phát hiện Tiểu Thiên cùng Thiên Phàm đang ôm nhau —— mặc dù thoạt nhìn là cả người Tiểu Thiên áp sát vào Thiên Phàm, Thiên Phàm lại nhắm chặt hai mắt, mặt không chút thay đổi.

"Cái người không biết lớn nhỏ, không biết là muốn vào phòng chủ nhân thì phải gõ cửa sao?" Tiểu Thiên mắt hững hờ, nhưng vẫn không từ trên người Thiên Phàm đi xuống.

Hai người cứ như vậy nằm sát nhau trên ghế dựa, một đôi gian phu dâm phụ, làm Tú Văn giận đến thiếu chút nữa hộc máu.

Nếu là cô nhìn thấy chồng mình và tình nhân cùng nhau ân ái, chỉ sợ ngay cả một hơi cũng sẽ thở không được.

Nhưng mà lúc này cô nhất định phải cứu người, nếu không phu nhân sẽ chết mất.

"Tôi có việc muốn tìm đại thiếu gia."

"Chuyện gì?" Thiên Phàm đang nhắm mắt hỏi.

"Phu nhân muốn chết."

Tiểu Thiên hừ lạnh một tiếng, "Làm sao có thể? Cô ta làm sao có thể chịu chết? Trong lòng cô ta vẫn chờ Tây Phi! Cô không cần đi khắp nơi bịa đặt....."

Lời của cô còn chưa nói hết, cả người liền bị một lực đẩy ra, một giây tiếp theo thì toàn bộ móng đều chạm đất, đau đến mức nước mắt của cô ta thiếu chút nữa rơi xuống.

"Phàm." Cô nũng nịu. Anh làm gì mà lại thô lỗ đứng lên thế này, hại cô làm trò cười trước mặt người làm, nhất là Tú Văn lại len lén cười, rõ ràng là đang cười nhạo cô mà.

"Cô còn cười....."

"Đừng ồn ào!"

Thiên Phàm quát một tiếng, khiến Tiểu Thiên không vui, nhưng cũng không dám ồn ào nữa. "Chuyện gì nói mau?"

"Từ sáng đến giờ phu nhân cảm thấy không thoải mái, có thể là bị cảm."

"Cảm thì kêu bác sĩ! Tôi nơi này là muốn đòi đồng tình sao?" Tiểu Thiên đứng lên, khinh thường nói.

Thiên Phàm biết vì sao Tú Văn sẽ tìm đến mình, bởi vì anh hiểu rõ Khương Bình, cô nhất định sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.

"Không phải cô ta cô chấp nói không đi bác sĩ chứ?" Tiểu Thiên bĩu môi

Nếu như loại chuyện như vậy xảy ra trên người Tiểu Thiên, cô nhất định sẽ thừa dịp cơ hội này mà vơ vét sản hoặc là cầu xin anh sủng ái nhiều hơn, bởi vì cô đã làm bộ ngã bệnh rất nhiều lần rồi.

Cho nên cô nghĩ người thế thân cũng có thể thực hiện chiêu này.

"Phàm, anh không được tin, cô ta nhất định là làm bộ, cô ta không muốn chết, nhưng lại không nhịn được bị anh giam lỏng trừng phạt, cho nên mới dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào muốn anh mềm lòng, anh đừng trúng kế." Nhưng mà Thiên Phàm nào có nghe lọt, khi anh nghe Khương Bình ngã bệnh, trong lòng liền không kịp chờ đợi, muốn lập tức xuất hiện trước mặt cô.

"Bác sĩ tới chưa?"

"Phu nhân nói muốn đi bệnh viện."

"Vậy thì nhanh đưa phu nhân đi bệnh viện. Rất nghiêm trọng sao?" Anh cau mày hỏi, bước chân cũng bắt đầu hướng cửa mà đi.

"Phu nhân nói sẽ tự mình xử lý, muốn ngồi tắc xi đến bệnh viện, xin đại thiếu gia không cần phí tâm, chỉ cần cho phu nhân chìa khóa là được rồi."

Nghe Tú Văn nói, bước chân của anh đột nhiên dừng lại, làm Tiểu Thiên đi phía sau anh không kịp dừng, liền đụng đầu vào lưng anh, đau đến mức cái mũi cô ta lập tức hồng lên.

"Thật là đau!"

Thiên Phàm chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái.

"Cô ấy là vợ của tôi, nếu ngã bệnh, đương nhiên là tôi muốn tự mình dẫn đi bệnh viện." Anh kiên quyết nói.

Không sai! Anh là chồng hợp pháp của Khương Bình, hai người cũng đã trao lời thề kết hôn, vô luận sống chết, nghèo khó đều không xa không rời.

Không phải đều nói như vậy sao? Lúc trước anh từng cam kết như vậy sao? Cho nên anh bắt kẻ mình có mất trí nhớ hay không.

"Không cần gọi tắc xi, tôi sẽ lái xe đưa phu nhân đi bệnh viện. Cô có thể đi theo?"

"Này....." Tú Văn ấp a ấp úng.

Phát hiện cô có cái gì không đúng, cứ việc hoang mang, anh vẫn đi về phòng phía tây, bước chân không có dừng lại.

"Đã chuẩn bị đi bệnh viện rồi sao?"

Thiên Phàm đi đến cửa phòng, chuẩn bị mở cửa đi vào, lại nghe Tú Văn lớn tiếng nói: "Phu nhân đã không còn trong phòng."

Vừa mới lấy chìa khóa ra muốn mở cửa, tay liền dừng ở giữa không trung, Thiên Phàm hí mắt, phát hiện khóa cửa có dấu vết bị nạy hư.

Anh đột nhiên dùng sức đẩy cửa ra, trong phòng không có một bóng người, anh nhìn một lượt, phát hiện hành lý của Khương Bình đặt trong góc phòng đã không thấy đâu.

Đi khám bệnh sẽ mang theo hành lý sao?

"Ai dẫn phu nhân đi? Nói ngã bệnh là giả....." Anh đang ép hỏi liền nghe tiếng mở cửa xe.

Anh chạy tới bên cửa sổ nhìn, phát hiện Tây Phi mang hành lý của Khương Bình lên xe, Khương Bình mặc một áo khoác màu trắng giống như pho tượng.

"Hai người muốn chạy trốn sao? Đừng mơ tưởng."

Thiên Phàm đứng trên cửa sổ rống giận, làm hai người ở dưới lầu chú ý.

Tây Phi ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn anh hai, trên mặt không hờn giận, không lời nào có thể miêu tả được, nhưng mà Khương Bình vẫn không ngẩng đầu, chỉ yên lặng đứng yên.

Tây Phi thấy anh hai từ cửa sổ chạy mất, nhất định là chạy xuống, chờ một chút nữa không tránh sẽ có một cuộc đánh nhau. Anh không sợ đánh nhau, chỉ là sợ Khương Bình sẽ phải chịu đánh lều.

"Đi nhanh đi! Nếu không đợi lát nữa sẽ rối một nùi đấy." Tây Phi đi tới bên cạnh đỡ cô, đau lòng nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô.

Vừa nhận điện thoại của cô, anh lập tức bắt chấp tất cả bay trở về, bởi vì anh bị giọng nói của cô trong điện thoại hù đến chết. Cô khóc sùi sụt muốn anh cứu cô và đứa trẻ.

Sau khi trở lại anh mới biết cô bị giam ở trong phòng mấy ngày rồi, mặc dù không bị ngược đãi, nhưng mà tinh thần cũng đã bị thương tổn rất lớn.

Khương Bình không có hơi sức, chỉ có thể dựa vào người Tây Phi, chậm rãi di chuyển chân mình ngồi vào trong xe.

"Không cho phép cậu dẫn cô ấy đi!"

Đôi bàn tay có lực nhanh chóng đem cô ôm về, một giây tiếp theo cô liền rơi vào lòng ngực Thiên Phàm.

"Dĩ nhiên em có thể mang cô ấy đi, bởi vì em không thể chấp nhận chính mắt mình nhìn thấy anh hai phạm tội mưu sát." Tây Phi nói xong, liền muốn chạy lại đem Khương Bình kéo qua, nhưng bị Thiên Phàm đẩy một cái.

"Cậu là không sợ bị đánh sao? Vợ của anh sẽ chính anh xử lý." Thiên Phàm lạnh lùng nói.

"Anh bận rộn cùng tình nhân cũ tro tàn lại cháy, tình cũ kéo dài, còn có thể nghĩ đến sống chết của cô ấy cùng con của anh, nếu như không phải là Khương Bình gọi điện thoại cho em, chỉ sợ em phải tới thay anh nhặt xác." Tây Phi đau lòng nói.

"Coi như là nhặt xác cũng không tới phiền cậu."

"Sao anh lại không nói lý như vậy."

"Nếu không muốn thì sao? Hôm nay cậu đừng mơ tưởng muốn trước mắt anh đem vợ của anh đi."

"Cô ấy là vợ của anh, không phải chiến lợi phẩm của anh, càng không phải là tài sản của anh." Tây Phi gầm nhẹ nói.

"Tiểu tử thú!" Thiên Phàm đem Khương Bình buông ra một bên, chuẩn bị xông lên cùng em trai đánh nhau một trận.

Khương Bình không thể tin được nhìn hai người đàn ông trước mắt đánh nhau, bọn họ giống như hai đứa trẻ mới lớn ngây thơ, vì tranh đoạt một món đồ chơi mà đánh nhau.

Vấn đề là, hiện tại đã là lúc nào, vẫn còn đánh nhau!

Cô đã đau muốn chết, kết quả là hai người đàn ông lại có thể đánh nhau.

Là đánh nhau quan trọng, còn là sống chết của cô?

Tại sao hai người lại như vậy?

Trời ạ! Cô muốn bất tỉnh, toàn thân đều đau nhức, hai chân như muốn xụi xuống, không cách nào đứng yên.

"Không..... Không nên đánh....." Cô cho là thanh âm của mình rất lớn, thật ra thì căn bản là giống như con muỗi ong ong, căn bản không thể rung chuyển hai người đàn ông đang oanh oanh liệt liệt đánh nhau.

Trời ạ! Chẳng lẽ cô sẽ chết ở nơi này, trước mặt hai người đàn ông này sao?

Không, cô không cần, nhưng mà cô đã sắp đứng không vững, sắp té xỉu.

Ngay tại thời điểm hai người đàn ông đang hung hăng đánh nhau, Thiên Phàm đột nhiên phát hiện Khương Bình đau đớn ôm bụng, anh nhất thời nóng lòng xoay người ôm cô.

"Phần thưởng nhỏ, em không sao chứ?"

Cô mở mắt, nở nụ cười yếu ớt, "Em còn tưởng rằng anh sẽ không nhớ cách xưng hô là phần thưởng nhỏ này rồi."

"Anh....."

Lời Thiên Phàm còn chưa nói hết, đầu liền bị một cái ghế đập vào, một trận đau nhức kịch liệt truyền đến.

Tiểu Thiên vội vàng đem ghế vứt qua một bên, là cô muốn đánh Tây Phi, nào biết anh lại chạy ra, nên chiếc ghế mới đánh vào đầu anh.

"Em..... Em chỉ muốn giúp anh, không phải cố ý....." Tiểu Thiên bị sợ tới mức hai tay phát run, sau đó lập tức chạy vào trong phòng trốn.

Thiên Phàm không đuổi theo, chỉ chăm chú nhìn Khương Bình, từng chữ từng câu mà nói: "Phần thưởng nhỏ, anh tuyệt đối sẽ không để cho em đi, sau khi tỉnh lại, chân trời góc biển nhất định sẽ tìm được em."

Một lời công khai xong, cả người anh liền đè trên người Khương Bình, đề cô thiếu chút nữa không cách nào hô hấp.

"Trời ạ! Sao lại đè vào bụng phụ nhân bụng như vậy....."

Kèm theo tiếng hét của Tú Vãn, tất cả mọi người cũng ba chân bốn cẳng đem hai người tách ra, đem Thiên Phàm cùng Khương Bình mang lên xe, vội vàng chạy tới bệnh viện.

Vừa đến bệnh viện, một người lập tức mang đến phòng cấp cứu, một người khác đưa đi X quang, còn Tây Phi thì đứng trước phòng cấp cứu, bởi vì tình huống hỗn loạn vừa rồi mà ngực cũng thở hỗn hển.

Nằm bên trong là người anh yêu mến nhất, hi vọng không có chuyện gì với cô.

Nhưng mà anh không hề coi thường khi thấy anh hai cho là mình muốn dẫn Khương Bình đi, trên mặt anh hai vô cùng lo lắng sợ hãi.

Từng mất trí nhớ thì như thế nào?

Coi như cả đời cũng không khôi phục được trí nhớ thì thế nào?

Đó là một loại sợ hãi khi mất đi người mình thích nhất.

Khương Bình, bất kể xảy ra chuyện gì em cũng có thể khiến cho anh hai yêu em, sợ rằng cả đời này chỉ có cái chết mới có thể chia tách hai người.

Mà có lẽ anh nên rời đi, anh nghĩ, trở về Đài Loan cũng tốt, nơi đó có rất nhiều cô gái tốt, nhất định có thể tìm được một người thuộc về anh.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Lợi Phẩm Của Liệp* Vương (Liệp = Săn Bắn)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

"Phần thưởng nhỏ, em đã tỉnh, thật tốt quá, rốt cuộc em cũng tỉnh."

Khi Khương Bình tỉnh lại, phát hiện người bên cạnh kích động vô cùng.

"Em không chết?" Cô vừa mở miệng, giọng nói giống như gà bị giết.

Anh làm sao để em chết được? Em không thể, anh cũng không cho phép, hơn nữa anh muốn nói cho em biết. Lần này anh bị đánh, cái gì cũng đã nhớ, nhớ lại mọi thứ về chúng ta. Em có vui không? Chúng ta lại có thể một lần nữa bắt đầu ——"

Một câu nói yếu ớt đứt tình cảm xúc động của anh, mặc dù nhỏ giọng, nhưng lại kiên quyết: "Thả em đi!"

"Cái gì!"

Thiên Phạm lập tức dừng cảm xúc vui vẻ của mình, nhiều ngày nay đã làm anh tiêu tụy như muốn chết. Trên đầu quán băng trắng, giống như hoàng tử Ả Rập cao quý, khiến Khương Bình kích động muốn vươn tay ôm chặt lấy anh.

Nhưng mà không được!

Chấn những không được, hơn nữa một chút hơi sức cô cũng không có. Mà tất cả đều do anh ban tặng, cho nên cô không nên đau lòng vì anh. "Em nói ——"

Một bàn tay to dùng sức ngăn chặn môi cô, hại cô thiếu chút nữa không thể hô hấp.

"Những gì em vừa nói, anh sẽ làm như không nghe thấy."

Cô gạt cánh tay muốn mưu sát của anh ra, yếu đuối nói: "Anh cần gì giả bộ không nghe thấy? Anh rõ ràng đã nghe rõ từng chữ."

"Anh – không – có – nghe - thấy." Anh kiên quyết từng chữ từng chữ tuyên bố.

"Anh có nghe."

"Anh không nghe thấy."

"Được rồi! Vậy em nói lại lần nữa....."

"Anh không muốn nghe."

Cô không nói gì chỉ trừng mắt nhìn anh, cảm thấy thân thể càng thêm mệt mỏi, cả người giống như đèn cây sắp tắt trước gió.

"Anh ép buộc em yêu anh, đây là điều anh muốn sao? Đường đường là một Liệp Vương, anh cần phải như vậy sao?"

"Anh đương nhiên không cần, chỉ cần em không quật cường như vậy, chỉ cần em chịu bỏ xuống một chút tự ái của mình, chỉ cần em....."

"Chỉ cần em không giống em, chỉ cần em như một nữ nô phải quỳ xuống lấy lòng, chỉ cần em bỏ đi tự ái của mình, làm chiến lợi phẩm của anh, như vậy đây là điều anh muốn sao?"

Anh đưa lưng về phía cô, không mở miệng, bóng dáng cao lớn lạnh lùng, không cho phép những người khác nhìn thấy mình yếu ớt.

Nhưng mà anh yếu ớt sao? Cho dù có cũng không cho phép quá lâu, rất nhanh anh lại biến thành Liệp Vương tràn đầy tính xâm lược.

"Vì sao em luôn không khuất phục? Vì sao?" Anh tức giận xoay đầu nhìn cô mà gầm nhẹ.

Trên giường, sắc mặt cô tái nhợt như muốn té xỉu, nhưng mà một ít nước đã ngập tràn đôi mắt to tròn.

Cô gái này có vẻ ngoài mảnh mai dễ vỡ, vậy mà tinh thần, ý chí lại như núi cao, cứng rắn khó phá hủy.

"Vì sao anh luôn muốn người ta khuất phục anh?"

"Em biết rõ là anh không có, là họ muốn khuất phục trước anh, nói như vậy thật không công bằng, em..... Chết tiệt!" Anh khẽ rủa một tiếng, sau đó chạy tới trước mặt cô, nắm bả vai cô, hơi thở nóng rực phun trên mặt cô, anh giống như dã thú bị chọc giận nhìn cô chằm chằm.

"Anh lo lắng cho em, lo lắng muốn điên lên, anh sợ anh sẽ hại chết em, anh sợ em cứ như vậy vĩnh viễn nằm ở trên giường bất tỉnh, kết quả em vừa mở mắt liền muốn anh thả đi?"

"Không sai!" Cô bình tĩnh đáp lời anh.

Anh thật sự bị bức điên rồi.

"Được! Nếu em không biết điều như vậy, cũng đừng trách anh đối với em độc ác, anh sẽ khiến em chân chính thấy được việc trở thành kẻ địch của anh, sẽ bị ai cỡ nào." Dám trêu chọc lửa giận của anh phải trả giá khá cao.

Cô bất đắc dĩ nâng tầm mắt lên, nhìn anh chăm chú, dùng vẻ mặt đáng thương cầu khẩn anh, "Không cần uy hiếp em nữa, em bây giờ không còn gì để anh uy hiếp, anh không mệt mỏi nhưng em cũng đã mệt, chúng ta ở chung một chỗ, chỉ tổn thương lẫn nhau thôi."

"Ai nói? Chúng ta sẽ không, chỉ cần em không cự tuyệt anh, không cần kháng cự anh, chọc giận anh, chúng ta sẽ hạnh phúc mỹ mãn đến vĩnh cửu."

"Anh có lòng tin sao?" Giọng điệu của cô khó nén khổ sở, "Chỉ tiếc là em không có. Em mệt mỏi, xin anh buông tha."

Anh lặng lẽ nhìn cô chăm chú, sau đó trầm mặc đứng lên, đến bên cửa sổ, mở cửa ra, giống như pho tượng đứng nghiêm.

Anh rất muốn từ nơi này nhảy xuống, bởi vì ngàn vạn lần anh cũng không nghĩ ra tất cả hạnh phúc của mình lại bị chính tay mình phá hủy.

Thậm chí anh thiếu chút nữa hại người mình yêu nhất sinh non, hại chết con của mình, anh còn gì để nói nữa? Anh còn lập trường gì mà có thể yêu cầu Khương Bình yêu anh, một lần nữa chấp nhận anh?

Anh không có biện pháp, điều duy nhất có thể làm là chăm sóc cô thật tốt.

Cho nên mấy ngày trôi qua, anh chỉ yên lặng ở bên người cô, cho cô ăn cơm, thay cô lau người, nếu không thì đọc sách cho cô nghe.

Khương Bình không đuổi anh đi, nhưng cũng không để ý tới anh, chỉ là coi anh như một người trông chừng mà thôi.

Ngày đó khi anh cầm bình nước đi ra phòng bệnh thì phát hiện có một người lặng lẽ đứng ngoài cửa chờ anh.

Thiên Phàm vừa thấy cô ta, mặt không biểu lộ gì, lập tức gì xoay người đi về phía khác, không để ý tới cô ta.

"Chờ một chút, Thiên Phàm, anh không thể không để ý tới em." Tiểu Thiên vội vàng chạy theo, nhanh tay kéo tay áo của anh.

"Sao tôi lại không thể? Hiện tại tôi đối với cô chỉ có oán hận." Anh chăm chú nhìn cô ta, "Không nên ép tôi làm chuyện không nên làm."

Anh rất kinh ngạc, rõ ràng là khuôn mặt đáng đáp giống nhau như vậy, một người lại làm anh chán ghét muốn chết, một người lại làm cho anh si mê như muốn đòi mạng.

"Anh cái gì cũng đã nhớ?" Biết trí nhớ của anh đã khôi phục, Tiểu Thiên cảm giác mình giống như bị đánh vào vực sâu tuyệt vọng, "Em biết anh rất hận em, nhưng mà em yêu anh à!"

"Nếu cô không đi, không biến mất trước mặt tôi, biến mất trong cuộc đời tôi, tôi sẽ kiện cô tội giết người không thành, nói cho cảnh sát biết người cầm súng bắn tôi chính là cô."

"Anh..... Làm sao anh biết?" Cô có mạng nợ con chuột mà! Làm sao có thể bị phát hiện?

"Đừng quên chúng ta đã từng yêu nhau." Nếu như ngay cả mùi của người yêu cũng không nhận ra, thì thật uổng công xem là người yêu?

Nhưng mà anh lại vì loại tình cũ này mà trả giá rất nghiêm trọng, anh đã hối hận lắm rồi, cũng bởi vì cô ta đã nhiều lần làm cho anh thiếu chút nữa mất đi Khương Bình, mất đi người anh yêu nhất.

"Em biết em sai rồi, nhưng mà anh không nên đuổi cùng giết tận như vậy, thật vất vả em mới khiến tổng giám đốc của tập đoàn Long Tuấn nhận làm con nuôi, em vốn là có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, nếu như anh chịu bỏ qua cho tập đoàn Long Tuấn, em cũng sẽ không làm như vậy với anh."

Từ nhỏ đến lớn cô luôn hi vọng có thể tiến vào giới thượng lưu, cho nên cô liền đổi tâm cùng tổng giám đốc Long Tuấn ở chung một chỗ.

Mặt ngoài là quan hệ cha nuôi và con gái nuôi, nhưng bí mật cũng không đơn thuần như vậy.

Thiên Phàm lặng lẽ nhìn người có dung nhan mỹ lệ trước mắt, đột nhiên từ trên người cô ta anh cảm thấy bản thân mình cũng vì tư lợi, chỉ nghĩ cho bản thân, tuyệt không quan tâm sống chết của người khác, mình phạm sai lầm, cũng trách cho đối phương.

Khó trách Khương Bình lại không thích anh, bởi vì vào lúc này, anh cũng cảm thấy mình rất ghê tởm.

"Cô đi đi! Thừa dịp tôi chưa thay đổi chủ ý, cô lập tức đi cho tôi."

"Em biết rõ anh cùng cô gái kia ở chung một chỗ, sẽ lấy cô ta là bởi vì anh còn yêu em, nếu đã như vậy, em sẽ trở lại bên cạnh anh! Anh có thể không cần để ý cô ta, cùng lắm thì cho cô ta một khoản tiền, chúng ta lại có thể giống như trước đây, thật vui vẻ sống qua ngày." Cô vừa nói, vừa dựa vào người anh.

"Ai muốn cùng cô sống qua ngày? Tôi cưới Khương Bình là bởi vì tôi yêu cô ấy, không liên quan đến cô." Anh thật sự không biết cô ta lại có thể mặt dày nói tự nhiên như thế.

"Em không tin....."

"Cút!"

Giọng nói lạnh lùng làm Tiểu Thiên giật mình, dung nhan xinh đẹp cũng trắng bệch, vẻ mặt giống như là tên vô lại ăn hiếp cô gái nhỏ.

Coi như là hù chết cô ta, hù dọa cô ta khóc thì thế nào? Dù sao cô ta cũng trả giá cho hành động ác độc của mình.

"Cút thì cút! Làm gì dữ như vậy!" Tiểu Thiên oa một tiếng, bỏ lại mấy câu oán giận, sau đó xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng nhếch nhác chạy đi của cô ta, hoảng hốt như là ở phía sau có sát thủ đuổi giết vậy, trong lòng Thiên Phàm cũng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Anh hiểu được tình cảm cũ của mình đã chính thức kết thúc, hiện tại việc anh nên làm chính là hết sức vãn hồi tình cảm đối với Khương Bình.

Anh cúi đầu nhìn bình trà trống không trong tay, xoay người tiếp tục làm chuyện cần làm.

Anh không chú ý tất cả việc vừa rồi đều bị Khương Bình nghe được.

Cô chậm rãi trở về giường bệnh, sau đó nằm xuống, ánh mắt đờ đẫn chăm chú nhìn trần nhà, trong đầu đều hiện lên một màn kia.

Không bao lâu, Thiên Phàm trở lại phòng bệnh, vừa thấy cô tỉnh, liền mừng rỡ cười, "Em đã tỉnh, đói bụng rồi sao? Anh giúp em mua chút đồ ăn được không?"

Cô vẫn không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn trần nhà.

Thiên Phàm thấy cô không có phản ứng, cũng không để ý, thông cảm mà nói: "Không sao, bệnh viện rất tiện, em muốn ăn cái gì thì nói, anh lập tức đi mua."

Đột nhiên, cô chậm rãi xoay đầu lại nhìn anh, "Muốn ăn cái gì anh cũng sẽ mua?"

"Dĩ nhiên, anh biết phụ nữ có thai sẽ muốn ăn rất nhiều thứ, là chồng đương nhiên sẽ hết mình tuân theo."

"Muốn ăn bắp nướng."

"Được, anh đi mua."

"Phải nướng bằng than."

"Ừ!" Anh nhớ.

"Bắp phải non mềm, không được loại khác."

"Được, anh sẽ chú ý."

"Em muốn ăn bắp nướng ở gần nhà em."

"Nhà em?" Cô đang nói đùa sao? Bây giờ bọn họ đang ở Maldives, chẳng lẽ muốn bay trở về Đài Bắc

"Không làm được thì không nên dễ dàng cam kết như vậy." Cô lạnh lùng, hai mắt nhắm lại, sau đó xoay người đưa lưng về phía anh, không nói thêm gì nữa.

Cô là cô ý, quả nhiên độc nhất là tâm phụ nữ, phái nữ báo thù là đáng sợ nhất

Thiên Phàm lẳng lặng chăm chú nhìn bóng lưng cô, kiên quyết nói: "Cả sao trên trời anh còn có thể thay em hái xuống, càng không cần phải nói là bắp nướng." Vừa nói xong, anh giống như dũng sĩ xông pha trận địa liền chạy ra ngoài.

Cho đến khi Khương Bình nghe tiếng chạy bộ xa dần, mới chậm rãi xoay đầu lại.

Cô cố ý gây khó với anh, anh thật sự có thể bay về Đài Loan giúp cô mua bắp nướng sao?

Sẽ có người ngu ngốc như vậy?

Nếu như anh thật sự làm ra chuyện ngu xuẩn như thế, có lẽ cô sẽ suy tính có cần thừa nhận anh là cha đứa bé?

Khương Bình hai mắt nhắm lại, cảm giác tinh thần đã tốt hơn nhiều. Mấy ngày nay dưỡng thân cộng thêm Thiên Phàm dứt cho cô rất nhiều thuốc bổ, bệnh của cô đã sớm bình phục.

Vậy tại sao còn phải ở bệnh viện?

Cô không nhận được thờ dài một cái, không muốn thừa nhận bởi vì chính mình còn tham luyến sự chăm sóc cùng sự cưng chiều của Thiên Phàm, nói một cách thẳng thừng, cô vẫn không chịu thua kém.

Khương Bình lại nhẹ nhàng thờ dài một cái, thoải mái nằm trong chăn mềm mại, đây không phải là loại chăn bông ướt sũng mồ hôi của bệnh viện, mà đã bị Thiên Phàm thay bằng chăn lông vũ.

Cả gối đầu cũng thế, mọi thứ trong phòng bệnh này rất thoải mái, anh cố ý muốn cho cô có cảm giác gia đình.

Mình tha thứ cho anh sao?

Ý thức cuối cùng trước khi Khương Bình ngủ say là —— cô đã sớm tha thứ cho anh.

Không biết ngủ bao lâu, mãi cho đến khi một mùi bắp nướng thơm ngào ngạt đánh thức Khương Bình.

Cô chậm rãi mở mắt, trước mắt là màu vàng thơm của bắp nướng.

"Rất thơm?"

Ánh mắt của cô nhìn người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy anh cười như thiên sứ, nhưng làm người ta không hiểu là tại sao đầu anh lại đầy bụi đất?

"Làm sao anh lại bẩn như vậy?" Cô vừa nói vừa quên mất mình muốn cùng anh giữ khoảng cách, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng thay anh lau đi bụi bặm.

"Lần đầu tiên nướng bắp..... Quá trình không phải quan trọng, quan trọng là thành quả. Em nhanh chóng ăn một chút, nếm thử vị nướng của anh xem có giống quán ở gần nhà không?"

"Là anh nướng?"

"Đúng vậy! Những thứ này được tìm kiếm khắp nơi, là anh tự mình nướng cho em ăn. Như thế nào, đủ thành ý chứ?"

Khương Bình chần chờ cắn bắp nướng, sau đó không thể tưởng tượng nổi nhìn anh.

Nhìn thấy ánh mắt của cô, Thiên Phàm cười càng thêm vui vẻ.

"Tại sao có thể như vậy?"

"Như thế nào? Mùi vị rất giống?"

"Đúng vậy!"

"Là anh đặc biệt gọi điện thoại, kêu ông chủ kia hướng dẫn, sau đó vừa nướng, vừa mời ông ấy làm sư phụ, ông tán dương anh có tài cao chí lớn. Anh đang suy nghĩ, nếu sau này có rút khỏi thương trường, có lẽ có thể mở quán bán bắp nướng, đơn thuần sống qua ngày."

"Em có thể giúp anh trông coi quán, giúp anh chọn bắp ngon." Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền ngậm ngẩn cả người.

Thiên Phàm cũng ngậm ngẩn cả người.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người cứ như vậy lúng túng nhìn nhau, sau đó anh đột nhiên cầm tay cô, tâm tình có chút kích động nói: "Em nguyện ý cùng anh bán bắp nướng, điều này đại biểu cái gì?"

"Không đại biểu gì cả." Cô muốn rút tay trở về, không thể tin được chính mình lại có thể vì vui vẻ mà đem những lời trong lòng nói hết ra ngoài.

Như vậy anh nhất định sẽ biết cô đã tha thứ cho anh, thậm chí bắt đầu vẽ ra tương lai hạnh phúc của hai người.

"Có, anh cực khổ nướng bắp cho em, anh thành tâm sám hối..... Không phải là anh thanh minh cho bản thân, nhưng mà anh vẫn phải nói, lúc đầu anh cũng là vô tội, anh là bệnh nhân, mất trí nhớ a!"

"Nếu như anh thật lòng quan tâm một người, tại sao lại dễ dàng quên như vậy?" Vừa nghĩ tới trước đây mình bị anh quên đi, nước mắt đã không nhận

được mà lẫn xuống, lúc này cô mới chịu thừa nhận mình không hề muốn bị anh quên lãng.

Thiên Phàm đau lòng ôm chặt lấy cô, cực kỳ hối tiếc nói, "Là lỗi của anh, là lỗi của anh, anh ngàn vạn lần không nên, ngàn vạn lần không nên quên em, anh đồng ý về sau sẽ nhớ em thật kỹ, anh nhất định."

"Thật?"

"Thật, anh mà lừa gạt em, anh là chó con."

Nước mắt của cô rơi cuộc cũng chậm rãi lẫn xuống, làm tim anh đau đớn.

"Đừng khóc, nhất định về sau anh sẽ luôn làm em cười, không còn khóc nữa."

Cô hít một hơi thật sâu, "Em tin anh."

Rốt cuộc cũng nghe được cô đã tin mình, rốt cuộc đã tha thứ, rốt cuộc cũng chịu tiếp nhận anh, anh vui vẻ muốn khiêu vũ, nhưng mà hiện tại vẫn là muốn hôn cô.

Bao lâu nay mới có thể một ném một ngày vui vẻ như thế này, đột nhiên....

"Không được! Cháy rồi, nhanh lên, cứu hỏa."

Sắc mặt hai người lập tức tái nhợt, Khương Bình còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị anh ôm lấy, bất chấp tất cả chạy ra ngoài.

Bệnh viện này là một tòa nhà cao lầu, tổng cộng có mười hai tầng, anh muốn Khương Bình được chữa bệnh tốt nhất, nên an bài cô ở phòng vip lầu mười hai.

"Thiên Phàm, thả em xuống, tự em đi."

"Không được, bây giờ thân thể em còn yếu, sao có thể đi được? Không cần lo lắng, sẽ không ngã, huống chi không phải là leo lầu, mà là xuống cầu thang, không thành vấn đề."

Trong miệng nói là không thành vấn đề, nhưng mà hai chân như muốn nhũn ra, nhưng vì phải cứu mình và vợ yêu, anh vẫn cắn răng tiếp tục chạy xuống.

Vừa ra bên ngoài bệnh viện, đã có rất nhiều bệnh nhân được mang ra, toàn bộ tụ tập trên quảng trường, mọi người nghị luận âm ỉ chỉ tòa nhà, chờ lính cứu hỏa báo cáo tình hình tai nạn.

Khương Bình được đặt trên cỏ mềm mại, liền vội vàng nhìn Thiên Phàm nằm trên mặt đất, "Anh không sao chứ?"

"Không sao..... Mới mười hai lầu mà thôi..... Nhưng mà để anh nghỉ ngơi một chút." Vừa nói xong, anh giống như là sắp thiếu khí hô hấp.

Khương Bình vội vàng dùng tay áo của mình thay anh lau mồ hôi, lại dùng tay thay anh quạt gió.

Vừa lúc đó, lính cứu hỏa cùng viện trưởng báo cáo tình hình tai nạn, chỉ thấy viện trưởng tức giận rống to, "Không phải đã nói không cho phép ở trên nóc nhà bệnh viện nướng đồ sao? Hơn nữa lại còn nướng bắp, rốt cuộc là người nào ngu ngốc làm chuyện này?"

Khương Bình cúi đầu, nhìn người đàn ông đang thở gấp, ánh mắt của anh sáng lóng lánh nhìn chăm chú vào cô, hai người không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười.

Anh vươn tay kéo cô, vùi vào ngực cô giống như đứa bé làm nũng mẹ, khóe miệng không che giấu được nụ cười.

Khi người trong bệnh viện dẫn từng bệnh nhân về phòng, không có ai chú ý tới hai người vốn là vui vẻ cười lại bắt đầu triển miên ôn hôn.

Bọn họ ôn hôn thật say đắm, dưới ánh trăng quán quýt nhau, nhiệt tình không ai hoài nghi tình yêu bọn họ.

"Em yêu anh." Rốt cuộc cô cũng đã nói ra, thâm tình khẩn thiết nói ra tình yêu của mình.

"Anh cũng yêu em."

"Em thừa nhận em đã đầu hàng, em nguyện ý làm chiến lợi phẩm của anh."

"Nói vậy, làm sao em lại là chiến lợi phẩm của anh?"

"Nếu không thì sao? Sống chết của công chúa Bạch Tuyết không phải nằm trong tay thợ săn?"

Anh hôn cô thật sâu, nói nhỏ: "Sự thật là, trong nháy mắt thợ săn nhìn thấy công chúa thì đã đầu hàng, cho nên ai là chiến lợi phẩm của ai?"

Cô nở nụ cười ngọt ngào, "Nói như vậy, em muốn cất giấu chiến lợi phẩm duy nhất này thật tốt?"

"Không sai! Là duy nhất, cho nên em phải thật tốt yêu anh, thương anh, không thể ăn hiếp anh."

Cô cười càng thêm rực rỡ, đem đầu anh kéo xuống, cho anh một nụ hôn nhiệt tình.

Anh cũng rất mau khuấy phục, hơn nữa thiết tha phối hợp cùng.

Trong thế giới của cô, công chúa Bạch Tuyết không có bảy chú lùn, cũng không có bạch mã hoàng tử, chỉ có duy nhất thợ săn bá đạo bức cô tức muốn chết lại có thể vì cô mà tự tay nướng bắp cho cô ăn.

Tương lai thật hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Lợi Phẩm Của Liệp* Vương (Liệp = Săn Bắt)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.